

NOVINY

Volume 2 Issue 6 (117)

ČTRNÁCTIDENÍK SPOLEČNOSTI SLUŠNÝCH KRAJANŮ

13.I. – 26.I. 2004

PP 255003/04496

MUSÍME SI POMÁHAT

AUSS 1.50+postage

S tručné zprávy.

Pondělí 29. prosince

Ministr Gross míní, že Kalousek jako lídr koaliční strany má být ve vládě. Česká republika by se podle premiéra Vladimíra Špidly mohla opět zařadit mezi nejrozvinutější země v Evropě. Pokud se podaří úspěšně uvést v život vládní reformy, měla by se stát jednou z neúspěšnějších či zcela neúspěšnější zemí z desítky států, které v květnu 2004 vstoupí do Evropské unie. "Za panování Karla IV., kdy jsme byli nejvíce otevření Evropě, jsme patřili mezi evropskou extratřídou. Myslím, že jí můžeme být zase," řekl premiér. V nemocnici zemřel postřelený mladík, kterého zasáhla ochranka nočního klubu v Mostě, když se s partou dobýval dovnitř. Liberečtí dobrovolníci jedou pomáhat do Iránu postiženého zemětřesením auty, protože na ně nezbylo místo v letadle

pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

V dnešním světě si člověk často neuvědomuje psychologické triky, které na něj ličí reklama, ať již obchodní či politická. Neuvědomí si, jak mizí pořady v australské televizi, kde byly pranýřovány nešvary a že mnohé tak zvané dokumentární pořady či přenosy jsou .vlastně pečlivě režirovaná divadélka pro prostý lid. Udivuje nás jásoť lidu nad politikem, který neustále pje chválu na cosi a ve skutečnosti dělá pravý opak. Je to jakoby ředitel podniku neustále chválil pracovníka „A“, hladil jej po hlavince a všude o něm pěl chválu, ale jakékoli povýšení či prémie a odměny by vždy daroval jen a pouze pracovníku „B“, kterého by naopak všude na veřejnosti jen hanil. A lidé to žerou i s navijákem a ještě tleskají....

Musíme si pomáhat.

Všem mladým lidem v České republice

PRAHA 7. ledna 2004 | 20:39 Miroslav Antl, bývalý náměstek policejního prezidenta, nebude potrestán za dopravní nehodu, kterou způsobil v roce 2002 pod vlivem alkoholu. Případ je promlčený, uvedla dnes Česká televize. Úředníkům se totiž nepodařilo v zákonné roční lhůtě přestupek projednat, protože Antl nepřebíral zásilky s předvoláním.

Nerad dávám radu mladým lidem ale v zajmu Vaší budoucnosti si dovoluji Vám všem doporučit: Emigrujte! Využijte možnosti studovat v zemích jako je Austrálie nebo USA, pokud se Vám bude dařit ve studiích, určitě Vás bude nějaká společnost sponzorovat a Vy získáte časem povolení k trvalému pobytu. A budete žít důstojným životem svobodného člověka, který se nemusí strachovat jestli ho policie České republiky bude pokutovat za to, že ve dvou lidech rozdával letáčky jako se to stalo dvou důchodcům na Václavském náměstí. Rozsudek můžete vidět na : http://www.freewebs.com/vanek/crpolicejnistat.htm Dnešní darmožrouti a paraziti v parlamentu, senátu a na hrade občas řeknou na veřejnosti, že justice nepracuje tak jak by měla. A tím to končí, ani slovo jak efektivně skandální justici řešit. Prezident Klaus jmenoval předsedou ústavního soudu Rychetského, který má největší zásluhu na právním bordelu v dnešní České republice. Mnoho politiků v ČR se ohání akademický-

mi tituly, které získali podvodem, ministerstvo vnitra řídí absolutně neschopný floutek, bývalý nádražák. Komunističtí zločinci se derou na nejvyšší pozice ve statní správě a v BIS, která podle nezávislého průzkumu zaměstnává velké procento duševně nemocných lidí jako je podplukovník Jan Princ. Kdejaký zloděj je dnes "vážený" občan, kdejaký parazit má ochranku. Panebože, na co a za co? Z evangelického faráře, poslance se stává člen různých komisí přes kontrarozvědku, armádu, zbraně. Není to zvrácenost? Je sice fakt ze jeho závěrečná práce na fakultě byly Husitské války, ale dnes se již roztopená smola a palcát nepoužívá ani v Horní Volte. Jediné znalosti které by mohl uplatnit je drancování Žižkovy armády a myslím si, že Termiti drancují víc než dost. Dělají to dnes rafinovaným způsobem. Kolikrát se v novinách vyskytlo, že termit nebo člen jeho rodiny je namočen v aktivitách které se v žádném případě nedají nazvat legální. Za pár dní už o aféře nikdo neví. Vše je smeteno pod koberec. V českých soudech pracuje hodně komunistických zločinců kteří po stranické linii vynášejí rozsudky nad politicky pronásledovanými jedinci ve stejném duchu jako dělali dříve před komunistickým kotrmelcem zvaným „sametová revoluce“, která s komunistů nadělala milionáře . Viz případ Hučín. A takhle bych mohl pokračovat do nekonečna. Vážená mládeži České republiky, (myslím ty, kteří nemají to štěstí být potomky komunistů, kteří své ratolesti již zaopatřili penězi a prebendami) věřte, že v případě emigrace budete mít více možností podpořit finančně své rodiče, kteří na rozdíl od bývalých Stbáků a komunistů, za almužnu jez se nazývá důchod ztěžka přežívají. Myslete na sebe a na Vaši budoucnost. Všichni schopní lidi by se měli snažit opustit ten neskutečný bordel zvaný Česká republika. Čím dřív tím líp. S pozdravem Jiri Vanek

Vaněk doporučuje emigraci - a já s nim souhlasím. Jen chtění všechno zlepšit vám nepomůže. K zlepšení situace musí být podmínky a ty jednoduše v Česku nejsou. Před lety se zjistilo, že oblast jménem Love Canal se stovkami rodinných domů blízko Niagara Falls, NY (bydlel jsem tehdy blízko) stojí na půdě prosáklé různými chemikáliemi. Řešením bylo lidi odstěhovat, celou oblast uzavřít, obehnat drátěným plotem - a je to tam tak dodnes. Situace v České republice je dnes podobna. Je to země prosáklá nespravedlností, nepotrestaným zločinem a nenávistí. Bez trestu za zločiny není spravedlnosti, bez spravedlnosti není demokracie a bez demokracie není prosperity. V Česku si myslí, že se k té prosperitě prolžou. Tak to zkoušejte, ale my z civilizovaného světa víme, že to fungovat nebude. Vaše země je nemocná, ale šance k uzdravení tam není. Ona se totiž nemá zájem uzdravit. K vasi zmínce o nutnosti vzdělání - ceske vzdělání - i vysokoskolske - je ve svete bezcenne. Nebulikujte vasi mladez takovymi hloupostmi - pokud maji zajem o vzdělání, budou ho muset získat mimo Cesko, mimo dosah komunistických učitelu, kteří když sami nic neví tak nemuzou nic naucit. Znam tisice emigrantu, a ty kteri "uplatnili ceske vzdělání" bych spocital na prstech jedne ruky. Když vasi mladi lidi nebudou mít pokriveny charaktery ceskym uvazovanim, tak se ve svete uplatni i bez jakehokoliv ceskeho

vzdelani a naopak rychle ziskaji vzdelani v civilizovanych zemich. Zivot je kratky a bylo by skoda ho proplytvat zivotem v Cesku. Rosta Hedvicek USA

Velký pardon pro StB

Adam Drda

Soudkyně Kateřina Kohoutková vynesla verdikt nad deseti mimopražskými důstojníky Státní bezpečnosti, kteří se na přelomu 70. a 80. let podíleli na akci Asanace. Oč v ní šlo, je všeobecně známo: donutit psychickým a fyzickým násilím odpůrce komunistického režimu, aby se vystěhovali na Západ. Rozsudky byly podle očekávání. Devět bývalých krajských šéfů StB odešlo s podmíněnými tresty, jen desátý Petr Žák (někdejší šéf odboru pro boj s vnitřním nepřítelem v Hradci Králové) dostal tři roky natvrdo. Rozsudek paní Kohoutkové je neuvěřitelně mírný – estébáci mohli a měli do jednoho skončit v kriminále. Ale je nutno dodat, že soudkyně v tom není sama. Stejně alarmující jsou argumenty státní zástupkyně, pomalý a zřejmě i nedbalý postup vyšetřovatelů a celkově vlažný zájem společnosti na tom, aby bylo spravedlnosti učiněno za dost.

Bez lítosti

Jakýmsi předobrazem pátečního rozhodnutí byl verdikt, který stejná soudkyně vynesla před dvěma lety nad čtyřmi hlavními architekty Asanace z pražského centra. Tehdy všichni vyvázli s podmínkou, pátý obžalovaný – exministr vnitra Jaromír Obzina – před koncem procesu umřel. Vina bývalých estébáků je mimo všechnu pochybnost. Soudkyně výslovně prohlásila obhajobu (například, že důstojníci o ničem nevěděli nebo že chartisté se beztak chtěli vystěhovat) za vyvrácenou, neboť se dochovaly například písemné rozkazy pro akci Asanace s podpisy obžalovaných. Četné svědecké výpovědi poskytují dost jasný obraz tehdejší tajné policejní práce: bití, vyhrožování zavražděním, opakované domovní prohlídky, soustavný nátlak všeho druhu. Jak je tedy možné, že soud udělil směšné tresty? Problém je už v přístupu státní zástupkyně Jany Hercegové, která minimální tresty navrhla a jako polehčující okolnost uvedla „velký časový odstup“ od spáchání činu. V daném případě je to zcela absurdní kritérium. Za prvé nikdo z obžalovaných neprojevil lítost, a tudíž nelze usuzovat, že by se změnili k lepšímu. Za druhé do roku 1989 nebyly zločiny StB stíhatelné. Vůči obětem estébáků je sprosté, když policie a justice protahují samotnou přípravu procesu víc než deset let a potom argumentují časovou prodlevou. Stát, který tyto instituce zastupují, tím v podstatě říká postiženým: nějak jsme to zbabrali, tak už to necháme

být. Soudkyně měla v zájmu spravedlnosti takový postoj žaloby odmítnout. Nejenže to neudělala, ale ještě k tomu nepřiznala obětem týrání odškodné, s alibistickým zdůvodněním, že se o ně mají hlásit v občanskoprávním řízení. Tedy snažit se dál sami, uhradit soudní poplatky a doufat, že jiný soudce možná rozhodne po právu.

Ted' už jsou hodní

Stejně absurdní jsou i další „polehčující okolnosti“, uváděné žalobkyní a akceptované soudkyní. Kupříkladu se prý muselo přihlídnout k dosavadní beztrestnosti estébáků, což je opravdu pěkné: sice mlátili a mučili lidi nebo k tomu vydávali rozkazy od počátku normalizace až do konce perestrojky, ale potom, když už neměli krytá záda, netloukli nikoho, nekradli auta a vůbec žili řádným životem (zdravili sousedy, vodili děti na procházku atd.). Dále je podle žalobkyně nutno vzít v úvahu, že „obžalovaným umožnil páchat zločiny nedemokratický režim, který už neexistuje“.

Jak tomu rozumět?

Buď tak, že když někdo páchá zločiny ve službách nedemokratického režimu, je to menší vina, než kdyby je páchal v demokracii. To se ale vzpírá logice, zločin na podporu totality se jeví spíš horší, protože má v důsledku dopad na situaci obrovského počtu lidí. Nebo je tu druhá možnost interpretace: polehčující je sám fakt, že režim padl. Takže před listopadem se estébáci nedali potrestat, protože režim existoval, a teď se většinou také nedají potrestat, protože režim neexistuje. Důmyslné. Jediný, kdo z procesu nevyvázl s podmínkou, je zmíněný Petr Žák. Přitížilo mu, že se do akce zapojoval „aktivně“ a na týrání disidentů se prokazatelně přímo podílel. Ale můžeme akceptovat, že je z mravního hlediska lepší vydávat rozkazy a nechat výkon na jiných než vydávat rozkazy a pak si taky jít sám do někoho bouchnout? To přece nevypovídá o vině, ale spíš o tom, že Žák má při všem svém darebáctví ještě navíc sadistické sklony.

Cibulka měl pravdu

Soudní vyrovnání s akci Asanace mělo zásadní význam jako jakýsi test polistopadové české společnosti, jejího vztahu k totalitě a její ochoty nazírat minulost spravedlivě a kriticky. Šlo o sérii zločinů, které se staly nedávno, k dispozici je dokumentace, svědci, postižení i trýznitelé. Případ měl význam i proto, že se týkal zločinů tajné policie z doby, v níž se podle většiny lidí nic hrozného nedělo, kdy se režim – řečeno s panem prezidentem – už jenom rozkládal zevnitř díky pasivní rezistenci občanů. Nad výsledkem, jež po letech průtahů představuje série podmínek, však musí dát člověk dodatečně za pravdu Petru Cibulkovi, který se jako svědek odmítl soudu zúčastnit: proč ze sebe zbytečně dělat kašpara? (RESPEKT)



To přece není možné, aby celý smysl života spočíval jen v biologických pochodech tvých vaječníků a radostném reji mých spermií.

TO PŘECE NENÍ MOŽNÉ, ABY CELÝ SMYSL ŽIVOTA SPOČÍVAL JEN V BIOLOGICKÝCH POCHODECH TVÝCH VAJEČNÍKŮ A RADOSTNÉM REJI MÝCH SPERMII !

Úterý 30. prosince

Premiér Vladimír Špidla prohlásil rok 2003 za úspěšný
Policisté zadrželi osmašedesátiletého muže, který zřejmě stojí za pumovými útoky po celé republice

Čtvrtek 1. ledna

V novoročním projevu oznámil prezident Klaus, že do jisté míry končí státní svrchovanost České republiky, dále pak vyzval vládu a parlament, aby se zabývaly hlavními problémy, což je zadluženost, zdravotnictví, fungování státu a kriminalita
Premiér Špidla pozitivně hodnotil Klausův projev
Bývalý prezident Václav Havel vystoupil v novoročním přípitku na České televizi a připomněl význam nadcházejícího roku, kdy vstupujeme do evropského společenství, jež je spravedlivé a neřeší problémy válkami, nýbrž debatami
Před deseti lety vznikla Česká republika

Pátek 2. ledna

Prezident Václav Klaus s manželkou Livii pozval premiéra Vladimíra Špidlu a jeho ženu Viktorii na společný oběd do Lán
Po silvestrovské zábavě se z centra Prahy odvezlo 76 tun odpadu. Útulek pro opuštěná zvířata v Praze Troji je po svátcích a oslavách konce roku zcela zaplněn.
Naplno by měla koncem příštího týdne začít jednání mezi českou a švédskou stranou o pronájmu 14 stíhaček Jas-39 Gripen .
K Novoročnímu projevu prezidenta: "Prezident Klaus pokračuje v politickém stylu, který si buduje od svého zvolení, a úzkostlivě nezmiňuje vlastní podíl na komplikacích dneška," řekl Ransdorf ČTK.

Víkend 3. – 4. ledna

Prezident Václav Klaus kritizoval v Sedmičce na Nově přeregulovanost české ekonomiky, plynoucí m.j. z poslaneckých lobbytických tlaků
Dále doporučoval, aby se českým komisařem v EU stal některý z bývalých ministrů a upozornil, že komisař bude mít na starosti konkrétní resort, nikoli zahraniční politiku
Ministr financí Sobotka by chtěl v příštím rozpočtu stlačit deficit pod hranici 100 miliard
O víkendu proběhly protestní akce proti zamýšlené stavbě jaderného úložiště v oblasti mezi Chanovicemi a Pačejovem na Klatovsku
Muž podezřelý z bombových útoků je stále ve vážném stavu - při zatýkání sám sebe pobodal
Zemřela herečka Helena Růžičková ve věku 67 let, pohřeb se koná 9.1. od 12 hodin v krematoriu v Praze ve Strašnicích

Pondělí 5. ledna

Mráz působil potíže v celém Česku, vyžádal si i oběť na životě
S novou podobou systému ochrany letišť a letadel, včetně možnosti ozbrojeného policejního doprovodu na palubách, vyslovila souhlas Bezpečnostní rada státu.
Několik desítek Čechů, kteří ilegálně pracovali v americkém obchodním řetězci Wal-Mart Stores, se v žalobě na podnik připojí k Mexičanům a dalším lidem, kteří v podniku dříve působili.
Žalobu už 10. listopadu podal jménem devíti Mexičanů americký právník James L. Linsey a další advokáti, napsala pražská pobočka agentury AP.
Dýchací potíže donutily exprezidenta Václava Havla předčasně přerušit návštěvu Indie a vrátit se do České republiky.
Úspěšný alabamský podnikatel William Cabaniss, blízký přítel rodiny amerického prezidenta George Bushe a republikán tělem i duší, v pátek oficiálně zahájí své působení v Praze coby velvyslanec USA.
František Oldřich Kinský neuspěl u litoměřického okresního soudu se svými požadavky na vydání pozemků z majetku Lesů ČR a Pozemkového fondu ČR. Soudkyně Ivetta Hořejší jeho žalobu zamítla.

Úterý 6. ledna

Lékárny a lékařské ambulance v úterý na hodinu přeruší provoz na protest proti hrozícímu kolapsu zdravotnictví
Na vojnu nastoupilo 18001 mladých mužů
Klesá počet onemocnění dýchacích cest, je to zřejmě důsledek toho, že děti byly na prázdninách a hodně lidí si vzalo dovolenou
Zdražil benzin, průměrně teď stojí 24.63 Kč za litr
Dva muži, kteří se vloudili do bytu manželů Žigových pod záminkou že jsou policisté a surově je zbili dostali podmíněčné tresty
Vyšetřování ukázalo, že na místě tragického střetu ochranky klubu Neprakta v Mostě s výtržníky, z něhož byli dva mrtví, okouněli zcela neschopní policisté

Středa 7. ledna

Vláda odložila rozhodnutí o důchodové reformě, návrh hodlá konzultovat i s opozičními stranami
Také školský zákon byl z jednání vlády stažen a vrátí se za 14 dní
Česká republika bude uznávat kvalifikaci cizinců, je to v souladu s legislativou Evropské unie
Tři terénní vozy s 9 dobrovolníky už dojely z Liberce na iránské území, jde o humanitární pomoc obětem zemětřesení
Služební pes vyčuchal dvě kila hašiše v koši na odpadky, pašeráka se nepodařilo najít
Americký právník James Linsey slibuje stovce Čechů, kteří ilegálně pracovali v USA, že pro ně vysoudí až desetitisíce dolarů pro každého - a chce dvacet procent, hodlá žalovat firmu Wal-Mart
Bývalý starosta Mostu Bořek Valvoda byl osvobozen z obvinění, že zneužíval pravomoc veřejného činitele

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

Čtvrtek 8. ledna

Statistický úřad oznámil, že vymíráme a že nás do roku 2050 ubyde o 800 tisíc
Senátní ústavní komise debatovala bezvýsledně o návrhu ústavní změny, která by měla odstranit doživotní trestní imunitu i bývalých poslanců a senátorů
Soud v Ostravě vydal zuatykač na bývalého předsedu představenstva Moravia Banky Petra Gerliča
Miroslav Antl, který se vyhnul trestu za jízdu pod vlivem alkoholu, se nyní vyhýbá nařčení, že se vyhnul trestu za jízdu pod vlivem alkoholu

Pátek 9. ledna

Nezaměstnanost na konci roku 2003 stoupla na zatím absolutní rekord v historii země10,3 procenta a v nezaměstnanosti se dostala mezi nejhorší země v Evropě.
Miroslav Kalousek řekl: Do vlády nechci, výměnu ministrů za KDU-ČSL vylučuji.
České aerolinie v dohledné době neuvažují o zavedení protiraketové ochrany svých letadel.
Propuštění až 7000 zaměstnanců, o kterém uvažuje v letošním roce vedení Českých drah, může vést podle odborového předáka Jaromíra Duška v průběhu ledna ke stávce na železnici.
Více než třetina českých domácností není schopna měsíčně uspořít ani korunu, zjistilo Centrum pro výzkum veřejného mínění (CVVM) v prosincovém šetření spotřebního chování domácností.
Další třetina rodin zvládne ušetřit nejvýš tisícovku a čtvrtina uspoří do 5000 korun měsíčně.

Víkend 10. ledna – 11. ledna

Osmašedesátiletý muž podezřelý z 18 bombových útoků a výhrůžek zemřel na následky zranění, která si sám při zatýkání nožem způsobil
Opilý dobrovolný hasič napadl při hasičském bále v Kolodějích posádku záchranky, která přijela pomoci jeho otci
Na novém nehotové dálničním obchvatu Plzně zahynuli už čtyři lidé, ministr dopravy a další potentáti bádají, zda má být na obchvatu vyhlášen zákaz předjíždění
Zaměstnanci jaderných elektráren se v sobotu rozhodli, že půjdou do stávky, pokud jim nezvýší plat
O víkendu bylo na horách ideální lyžařské počasí
Mezi Mohelnicí a Olomoucí se v neděli srazilo 20 aut a havárie na 3 hodiny zastavila dopravu
Počasí v Praze: Během víkendu zima ustoupila a v neděli večer lilo a bylo hnusně

"TÝDEN ZAHRANIČNÍCH ČECHŮ- v minulem cisle jsme otiskl tento clanek, ale opomenuli jsem napsat, ze autorem je Zdenka Mensikova z Perthu, Zapadni Australie. Omlouvame se za to. V příštím čísle uveřejníme "Závěry a doporučení" z Týdne zahraničních Čechů.",
Za laskavé přeposlání tohoto dokumentu hluboce děkujeme Standovi a Zdence Mensikovi

Praha, Vídeň a Budapešť se v rozhovoru pro L'Express rozcházelý

Rozcházející se představy o střední Evropě popsali v rozhovoru pro francouzský týdeník L'Express šéfové vlád České republiky, Rakouska a Maďarska. Rozhovory s Vladimírem Špidlou, Wolfgangem Schüsslem a Péterem Medgyessym zveřejňuje L'Express ve zvláštním čísle s titulem Vídeň, Budapešť, Praha. Špidla si myslí, že středoevropským národům nic nebrání, aby nezávisle na historických souvislostech svou "totožnost kombinovaly s jinými". Schüssel má představu "velkého regionálního celku", jako je Benelux nebo Skandinávie. Medgyessy považuje pojem Střední Evropa za překonaný. "Patří minulosti a nostalgie je špatným rádcem," říká. Český premiér poukázal především na demokratické dědictví první československé republiky. Řekl, že ti, kdo nyní chtějí Česko pranýřovat kvůli dekretům bývalého československého prezidenta Edvarda Beneše, chtějí přepisovat historii místo toho, aby si z ní vzali poučení. Rakouský kancléř Schüssel řekl, že Rakušané si činí nárok na příslušnost ke Střední Evropě. "Vědí, že se Evropa o 25 členech (rozišířena EU) bude členit podle velkých regionálních celků, jako jsou Skandinávie, Benelux či Střední Evropa... Budoucnost chceme stavět na nových základech, na ideji partnerství, nikoli nostalgicky." Rakousko je podle něho "s to znovu nalézt samo sebe" a nemělo by se dělat menším, než je. "Rakousko nebylo nikdy vojenskou mocností, a to ani v době monarchie (před rokem 1918). Prakticky všechny války jsme prohráli," řekl a poznamenal, že jen ta vojenská hudba byla vynikající. "Naproti tomu na poli kultury jsme předčili sami sebe," dodal. Odlišný pohled má Medgyessy. "Stadium Střední Evropy jsme nechali za sebou. Z hlediska mnoha spojení v Evropě moji krajané nemají touhu jít nazpět. Přirozeně, mohou vznikat koalice, pokud jde o určité body, nebo zájmová společenství... Hospodářsky jsme silně propojeni s Německem," prohlásil.

Zkusme to, ale jak?

Nemoralizující, neagresivní, nešokující, ba nepřekvapující - tak bývá charakterizován novoroční projev prezidenta Václava Klause. Pokud někdo na přelomu roku překvapil, pak to byl exprezident Václav Havel, který se vyloupl na veřejnoprávní televizi s půlnočním přípitkem. Jeho vlídné vystoupení mělo i nežádoucí komický efekt, vypadalo to, jako kdyby si řekl: když nemůžu na Nový rok v poledne, tak aspoň o půlnoci na Silvestra! Přitom Klausův projev nebyl bezobsažný, jalový. Obsahoval poselství k občanům, poselství v dobrém smyslu diskutabilní, tedy k diskusi vybízející.

Klaus upozorňuje, že žijeme v zemi s velmi silným postavením státu a tedy i politiky. "O použití téměř poloviny všeho, co se u nás za rok vyrobí, bezprostředně, svou vlastní volbou, nerozhoduje nikdo z nás," říká doslova. To jistě není přesná formulace, protože i on z titulu své funkce rozhoduje, ale nechtejme ho za slovo. Žijeme v zastupitelské demokracii a právem Klaus zdůrazňuje roli voleb. Zdvořile vybízí občany, aby věnovali volbám pozornost, tedy jinak - aby šli k volbám, a dostanou k tomu letos příležitost třikrát. Taková výzva je bezpochyby namístě.

Pozornost ale Klaus věnuje i těm, "kterým jsme svůj mandát dali už dříve, to znamená od dnešních členů vlády a Parlamentu". Vybízí občany, aby požadovali na poslancích, senátorech a členech exekutivy, aby "se odvážně a koncepčně pustili do řešení problémů, které žádný jednotlivý občan sám přímo ovlivnit nemůže". Tedy, aby přestali zadlužovat zemi, aby vytáhli z bláta káru školství a zdravotnictví, aby omezili kriminalitu, krátce, aby naplnili to, co je v programu prakticky každé demokratické politické strany. To co se občan z projevu nedozvěděl, je způsob, jak má požadovat to či ono na těch, kterým jsme svůj mandát dali už dříve. Třeba to tam ani být nemohlo. Novoroční program, to nemá být akční program občanské společnosti, a sám Klaus by se zděsil a tvrdě se bránil, kdyby po něm někdo něco podobného chtěl. Jenže, pokud má občan působit na někoho, kdo rozhoduje s jeho pověřením, musí mít nějaké ovlivňovací nástroje. Takovým nástrojem jsou volby a jim věnoval prezident Klaus náležitou pozornost. O jiných nástrojích se přímo nezmínil. Třeba poradí příště. A zbývá mu jen málo času k náповědě, kterak realizovat jeho závěrečné poselství. Říká, abychom změny našeho státoprávního uspořádání, tedy vstupu do Unie, využili k udržení či dokonce k posílení svobody, demokracie a prosperity. Bylo by jistě dobré, kdyby se to podařilo, ale jak toho v praxi dosáhnout? I o tom by bylo dobré diskutovat, bez předpojatostí a postranních úmyslů.
Aston

Klaus: Vstupem do EU ztratí země svrchovanost, ale je to šance --

Vstupem do Evropské unie sice Česká republika ztratí svou formální svrchovanost, ale tuto událost by měli občané využít k posílení své svobody a demokracie, prohlásil prezident Václav Klaus ve svém prvním novoročním projevu. Klausovu řeč vysílaly v přímém přenosu Česká televize, Český rozhlas a poprvé i televize Nova.

Prezident apeloval na občany, aby využili svého práva rozhodnout letos o svých zástupcích v Evropském parlamentu, krajských zastupitelstvech a třetině Senátu. Vyzval ministry a zákonodárce, aby se odvážně a systémově pustili do problémů společnosti, které lidé nejvíce trápí. Prvního května vstoupí Česko do Evropské unie, což podle Klause nebude znamenat pro občany nějaký radikální zvrat v jejich životech. "Na druhé straně by měl každý vědět, že tímto okamžikem dojde k ukončení formální svrchovanosti České republiky, že se staneme součástí stále se rozšiřujícího a více pravomocí získávajícího evropského nadnárodního celku a že proto o mnohém, co se nás týká, už nebudeme rozhodovat sami," řekl prezident, který se dlouhodobě netají skepsi k podobě evropské integrace.

Změnu státoprávního uspořádání by lidé měli využít k posílení své svobody, demokracie a prosperity, k překonání tradiční národní nejednoty a vzájemné nedůvěry, míní Klaus. "Zkusme i s tímto vědomím a sebevědomím jednat s partnery v Evropské unii jako rovný s rovným. Zkusme se nekřít a neschovávat za druhé," prohlásil. Čeští občané by si podle něj měli uvědomit, že po vstupu do EU se o ně nezačne někdo zvnějšku starat, že i nadále musejí spoléhat jen na vlastní síly.

Ministři, poslanci i senátoři by podle prezidenta měli řešit zadluženost státu i problémy zdravotnictví, které trápí především starší lidi. Jejich úkolem je rovněž přiblížit úřady občanům a nezapomínat na venkov. "Přejme si, aby bylo méně zbytečně okázalých policejních akcí, ale o to více poctivého úsilí o vyšší bezpečnost a o menší kriminalitu," řekl Klaus v narážce na masivní policejní akce, při nichž se ministerstvo vnitra loni na podzim zaměřilo na neukázněné řidiče či trestnou činnost v erotických podnicích. Politici by podle Klause neměli zapomínat ani na rozvoj škol či fungování soudů.

Při volbě 24 českých europoslanců by měli lidé hledat takové politiky, kteří se o české zájmy v Bruselu "skutečně poperou". Občané by v tomto roce měli věnovat pozornost také volbě krajských zastupitelů a senátorů. "Přistupme ke všem těchto volbám vážně," apeloval Klaus.

Minulý rok 2003 zhodnotil jako rok bez mimořádných událostí pro Českou republiku a jako "přiměřeně úspěšný", na který bude někdo vzpomínat v dobrém, jiný opačně. Připomněl také, že republika již patnáctým rokem žije v demokratickém a svobodném uspořádání. Je to již dostatečně dlouhá doba, aby své nezdary a neúspěchy přestala svádět na minulost, míní. Česká republika je podle prezidenta fungujícím státem, který je součástí komunity demokratických a přátelských zemí a nemusí se bát přímého ohrožení zvnějšku. "Patříme k té šťastnější části světa, měli bychom to vědět a vážit si toho," řekl Klaus. Závěrem svého projevu popřál spoluobčanům zdraví, úspěch a štěstí a vyjádřil přání, aby v právě začínajícím roce postoupila země zase o kousek dál.

Novoroční projev hlavy státu, který je v českých zemí tradicí již desítky let, byl Klausovou premiérou. Na rozdíl od svého předchůdce Václava Havla, který své promluvy natáčel předem a seděl při nich u pracovního stolu, Klaus promlouval k občanům v přímém přenosu a vestoje u malého pultíku, v pozadí s prezidentskou standartou. Jeho řeč trvala asi deset minut. Poprvé v historii prezidentských projevů padl monopol veřejnoprávních médií - signál ČT přebírala i soukromá televize Nova. Ze záznamu odvysílá projev i česká pobočka rozhlasové stanice BBC.

S HOSTOM / František Mikloško

Zbožnosť je zvláštny dar, ktorý v sebe nesie slovenská duša

Zoberme armáde a dajme



radšej na kultúru

František Mikloško, kandidát na prezidenta SR

Ako ste si pripomínali 17. november? Vyjadrili ste sa totiž, že ho už dnes nevnímate ako sviatok.

- Zažil som také malé vnútorné prekvapenie. Ešte do minulého roku som si naň vždy spomínal tak akosi fyzicky – keď prichádzala jeseň, znovu som prežíval tú atmosféru, v ktorej ste sa mohli už vo vzduchu dotknúť akejsi skoncentrovanej myšlienky. Tou bola vôľa ľudí zhromaždených na jednom námestí, ktorá vytvorila atmosféru v celej krajine. Tento rok som to po prvýkrát zrazu nezažil. To znamená, že fyzická pamäť funguje. Takto sa zabúdajú aj bolesti, lebo inak by človek nemohol prežiť. Zároveň som si povedal, že zrejme to treba vnútorne uzavrieť a ísť ďalej. Svoje obdobia, keď som mal potrebu niečo uzavierať, som vždy riešil vydaním knižky. Aj keď padol komunizmus, vydal som knižku o tajnej cirkvi a prenasledovaní veriacich, a tým som uzavrel obdobie komunizmu. To novembrové obdobie som uzavrel druhou knižkou, ešte však stále doznievalo. Dnes viem, že je to vec histórie a už sa k tomu netreba vracáť.

Netreba sa vracáť k 17. novembru?

- Treba sa vracáť. Myslel som na seba ako na človeka „Novembra“, ktorý by mal stále o tom viesť diskusie a pripomínať.

V tento deň sme sa prechádzali po uliciach a cítili malý záujem ľudí niekam prísť, niečo si pripomenúť. Čím si vysvetľujete ten apatický vzťah mlčanlivej väčšiny k 17. novembru?

- Jednak každý, kto prežil november v zrelom veku, môže prežívať podobné fyzické zabudnutie ako ja. Jednak je to veľká únava z politiky, vyčerpanosť zo slov. Na jednej strane tu síce vznikla veľmi labilná, ale bohatá vrstva ľudí, na druhej strane väčšina ľudí má problémy, žije na hranici ľudskej existencie.

Keď som počul Ficov výrok, že ľudia za komunizmu mali lepšie sociálne vymoženosti, bral som to ako výrok politika, ktorý má svoj zámer. Keď však počujem to isté, len povedané inými slovami, od človeka z vašej komunity, kladím si otázku: o čom to tu vlastne je?

- Keď som bol dieťa a hrávali sme sa na okraji mesta, moja mama mi vždy vravievala, že chlieb s cibuľou si mám zjesť doma, a ak nie, tak potom by som mal dať aj kamarátom. Ťažko sa totiž môžete s niekým hrať, rozprávať, keď ho neponúknete, nespýtate sa, či nie je hladný alebo smädny. Poviem to obrazne, ak totiž ľudia nemajú tieto potreby naplnené, ťažko môžu mať dispozíciu pre niečo viac. Na druhej strane komunizmus to riešil v inom extréme. Dal im jedlo, prácu, bývanie, ale všetko ostatné naprosto zanedbával. Krajina sa na úkor budúcnosti vyčerpávala. Od novembra 1989 je problém všetkých starostov v obciach na Slovensku, ako KDH ich máme totiž takmer tretinu, voda, plyn, kanalizácia, dnes ešte aj čističky. To vtedy nebolo. Na poľnohospodárstvo sa dávalo tridsať miliárd vtedajších korún, dnes sa dáva tuším osem. Číže peniaze sa dávali na už spomenuté tri základné potreby, ale všetko ostatné sa zanedbávalo. Dávalo sa na úkor ekológie, toho, čo dnes prežívame, ako niečo veľmi príjemné. Keď si spomeniete, ako vyzerali jadrá miest, napríklad v Bratislave, Košiciach, to bola hniloba. Dnes to všetko oživa. Ale vo chvíli, keď človek nemá tie tri základné veci, je náchylný si myslieť, že všetko je zlé.

KDH, aj vy osobne, ste získali veľký kredit, keď ste bojovali za všeobecné hodnoty ako ľudské práva, sloboda, demokracia, na druhej strane ste vždy strácali, keď sa zúžili tie všeobecné hodnoty na hodnoty katolíckej, ktoré pôsobili v našej spoločnosti skôr kontroverzne. Ako chce KDH prekročiť tento tieň?

- SDKÚ chcelo byť týmto KDH, ktoré prekročí svoj tieň, ale nejako extra sa mu nedarí. KDH vždy zachránilo ideové jadro. To totiž vždy, ktokoľvek ho predstavoval, pokiaľ sme ho uchránili, pomáhalo znovu a znovu prežiť – aj v myšliach voličov, aj v myšliach politikov. Podľa mojej mienky musí KDH prijať myšlienku, že bude rásť organicky, že neskočí odrazu z 10 na 30 percent. Ak to nemá byť len populistický nárast, dorastanie môže byť naozaj len organické. KDH má samozrejme problém s tým, že vzniklo z disidentov, a preto nemalo veľa odborníkov. Mali sme jediného politika a tým bol v roku 1989 Ján Čarnogurský. Postupne sa nám však darí. KDH potrebovalo vytvoriť strednú generáciu, ktorá je kompetentná v silových rezortoch. A silové rezorty sú doménou konzervatívnych strán. Problém je stále s ekonomikou a národohospodárstvom. Na Slovensku sa zatiaľ nepodarilo vychovať národohospodára, ktorý by niesol v sebe tri rozmery národohospodára: mal by v sebe

makroekonomiku, mal zmysel či cit takmer podnikateľa a bol dobrý politik, rečník, mal v sebe charizmu.

Devätnásťpercentná daň je nespravodlivosť. Pomáha bohatým, ale sám ste povedali, že väčšina slovenskej spoločnosti žije na hrane.

- O tomto sme veľmi diskutovali. Vo volebnom programe sme mali štrnásťpercentnú daň. Minister Mikloš však povedal, že na to nemáme peniaze. Princíp rovnosti znížil veľmi daň z príjmu, čo je veľmi výhodné aj pre vstup kapitálu a môže to nepriamo pomôcť občajným ľuďom. Lebo keď sa tí bohatí naštartujú...

Aj na nebohatom Slovensku, kde sú riziká chudoby veľmi nedisproporčne rozdelené?

- Môžu byť tunelári, ktorí si chcú postaviť honosný dom, ale väčšina ľudí chce tie peniaze otáčať. Len uložiť peniaze do banky, to nemôže byť pre nikoho zmyslom života.

Ako sa možno z paušálnych tvrdení, že kde sa otočia peniaze, tam budú všetci z toho niečo mať, dostať k dôležitým predstavám, kam má spoločnosť do seba investovať? Nemyslíte si, že tu nechýba len jeden národohospodár, ale v tejto spoločnosti chýba predstava, kým vlastne chce byť?

- Slovensko trestuhodne zanedbáva kultúru a vzdelanie. Len na porovnanie: Slovinci sú oveľa menší a ide tu akoby o rozdiel medzi dvoma civilizáciami. Slovinci preferujú svojich vysokoškolských pedagógov, vedeckých a kultúrnych pracovníkov, že sa im oplatí zostať doma. Na Slovensku pre toto nie je cit, a povedzme si úprimne, nebol zatiaľ u žiadnej vlády. Akoby sme si to v našej národnej povahe neuvedomovali. Na druhej strane, ak by sa tieto peniaze mali dať do kultúry, treba ich niekomu zobrať. Ja vždy navrhujem, zoberme armáde. Naozaj zostáva len armáda. Ešte by sme mohli zobrať nejaké peniaze SIS-ke, to by som tiež nemal výčitky svedomia.

Hovorili ste, že pri devätnásťpercentnej dani sa rozhybe ekonomika a všetci z toho budú niečo mať. Slovensko je tzv. tiger Východu, HDP dlhodobo rastie, napriek tomu klesá reálna mzda. Tu je akási disproporcia – tiger, ktorý rastie, má problémy s verejnými financiami, všetko kolabuje, mzda klesá. Kde sa tie peniaze strácajú?

- V tejto oblasti nie som odborníkom, do detailov sa preto neodvažujem púšťať. Podľa mňa však Slovensko ťahá niekoľko gigantov, ktoré tu sú a vytvárajú toto zdanie. Som síce pri politických diskusiách, a preto viem popísať východiská, ktoré mali viesť k týmto veciam. Prečo však je táto príčina taká, v tejto chvíli na to neviem odpovedať.

Ale to je to, čo najviac zaujíma voličov.

- Áno. KDH prišlo s myšlienkou rovnej dane, síce predtým ju spomínala aj Demokratická strana. Mali sme ju vo volebnom programe a preťažili sme ju do vládneho programu. Ostatní vládni predstavitelia nechceli. Nepredstavovali sme si devätnásťpercentnú daň, ale v danej chvíli sme na inú nemali.

V Estónsku je rovná daň 26 percent, teraz uvažujú o znížení na 24.

- My sme sa vždy orientovali na Rusko. (smiech)

Ako sa teda vyrovnáva KDH s dilemou vlastnej agendy a záujmov väčšiny spoločnosti?

- KDH možno nie vždy dokázalo svojimi reakciami udržať rovnováhu medzi tým, ako ono vidí tieto problémy a ako ich vidí ostatná spoločnosť. Obrazu KDH možno napomohli niektoré výroky, ktoré médiá s najväčšou radosťou dlhodobo opakujú a rozmazávajú. Ak by sa KDH vzdalo svojho pohľadu na niektoré veci, tak by podľa mojej mienky aj zaniklo, či stratilo opodstatnenie, aby tu bolo. Zoberme si napríklad tému homosexuálnych partnerstiev. Je osobnou vecou každého človeka, akej orientácie sa cíti byť. Do jeho súkromia sa nechceme miešať. Už dávnejšie sledujeme tento vývoj na Západe, jeho logiku, ktorá sa prenáša sem. A tu my chceme brániť tradičnú rodinu v židovsko-kresťanskom ponímaní.

V registrovaných partnerstvách ide predsa o rodinu, nie o únik z nej.

- Ak si chcú takto orientované páry vysporiadať svoje majetkovo-právne vzťahy ohľadom dedičstva, už dnes to môžu urobiť bez problémov. Ale vo chvíli, ak to má dostať charakter rodiny spojený s vychovávaním detí, ide o kritický okamih...

Číže neboli by ste proti registrovanému partnerstvu, ak by nebolo spojené s výchovou detí?

- Sme proti registrovanému partnerstvu pokiaľ má získať inštitút manželstva. To je delikátna otázka, pretože manželstvo v zmysle kresťanského ponímania, je aj bezdetné manželstvo. Partnerstvo je možné urobiť aj na základe dnešných zákonov v zmysle majetkovo-právneho záväzku. Nevieme si však dobre predstaviť, aký je cieľ partnerstva dvoch ľudí rovnakého pohlavia, pretože cieľom manželstva je plodenie detí a ich výchova.

O nič iné nejde ani v registrovaných partnerstvách.

- To je problém, ktorý sa stelesňuje v zákonoch. Ja ako poslanec nemôžem zostať indiferentný, musím zaujať nejaké stanovisko. Tu nepríde pravdepodobne k nejakému porozumeniu, aj keď možno tým stratíme časť priazne voličov. Nechceme však v tom byť agresívni, my sa len bránime.

Hovoríte, že toto je už vyriešené v našich zákonoch. Je to však ako ozvena iného problému a tým je diskriminácia. Ide tu totiž aj o duch zákona. Pokiaľ

nemôžete vychovávať deti, je aj váš postoj k životu morálne menejcenný – nereprodukovateľný.

- Diskriminácia je absolútne nejasné slovo a zavádzajúce. Som ja diskriminovaný, že nemôžem byť operný spevák? Som, aj nie som. Nemám na to hlas.

Je z vašej perspektívy možné, aby bol gej učiteľom etiky na gymnáziu?

- Nikto neskúma, či je niekto gej. Druhá vec je, a to je, bohužiaľ, vplyv Západu, že títo ľudia prechádzajú do exhibicionizmu. Ak to niekoho baví, prosím, ja sa na to predsa nemusím pozeráť. Ale ak by chcel niekto takýmto spôsobom predstavovať svoju orientáciu v škole, tak môže byť právom rodičov povedať, že nie.

Nemyslíme tým, že niekto bude prednášať „gejskú“ etiku.

- Kde potom nájdete tú hranicu? Keď niekto začne o tom rozprávať, ale je zároveň povedané, že za to nesmie byť diskriminovaný, tak sa ho nemôžete ani dotknúť.

Viete, koľko je skrytej homosexuality v nepriznaných identitách? Myslíte, že to nemá vplyv na výchovu?

- Viem si predstaviť. Ale to je úplne v poriadku. Pokiaľ s tým nejde niekto navonok, nikto s tým nemá problém.

V dejinách totalitných režimov získali celé skupiny ľudí štatút morálne diskvalifikovaných jedincov a medzi nimi boli aj ľudia homosexuálne orientovaní. Títo ľudia sú dnes sondou tolerancie a vyspelosti spoločnosti. Nemyslíte?

- Toto je vec dlhodobej a veľmi citlivej výchovy obyvateľstva, aby v sebe potlačilo inakší pohľad na ľudí, ktorí sú inak orientovaní. Nemyslím si však, že Západ sa toho zhostúje práve najšťastnejšie. Táto menšina istým spôsobom tlačí väčšinu, že ju musí uznať vo všetkých rozmeroch spoločnosti. Ale v tomto smere to nejde. Aj niekto, kto nemá jednu nohu, ťažko môže ísť na olympiádu do súťaže.

Ale týmto jedincom, obrazne povedané, nechýba jedna noha.

- Akým spôsobom môžu dvaja gejovia žijúci v manželstve splodiť dieťa? Kto ho vynosí z tých dvoch chlapcov?

A keď si bezdetné rodiny adoptujú dieťa?

- Tam je zabezpečená vyvážená výchova.

Ako plodiť deti, je dnes technický problém. Tu ide o emancipačno-etický problém – či sú títo ľudia schopní vychovať slušných ľudí. Vy tvrdíte, že nie sú.

- My tvrdíme, že dieťa je otvorené pre obidva póly, mužský a ženský, aby bolo vychovávané harmonicky.

A práve tu je koreň diskriminácie: len čo poviete, že títo ľudia nie sú schopní vychovať slušného človeka, diskvalifikujete ich ako ľudské bytosti.

- Opieram sa o Božiu autoritu, že takto bola založená rodina.

Môžu potom ateisti vychovať slušných ľudí?

- Samozrejme, že môžu. Veď prirodzený zákon je v človeku.

Ten by mal byť aj v gejovi...

- Áno.

Ako si predstavujete „miesto“ Boha a kresťanstva v politike?

- Cez politikov, ktorí sa hlásia k viere v Boha. To je úplne legítimné, že takíto politici majú byť a majú sa uchádzať o priazeň voličov a majú tieto názory presadzovať.

Ako by mala otázka interrupcií vstúpiť do hry politikov?

- Samozrejme, že kresťanskí politici s interrupciami nesúhlasia. Myslím, že po 40-50 rokoch akceptácie takéhoto zákona sa táto vec stane skôr zvykom ako morálnym problémom. To však neznamená, že ak sa už niečo stalo zvykom, že tento problém nemožno znovu otvoriť. Neviem si predstaviť, že by sme tento svoj názor nevyslovili. Veď táto diskusia nás môže niekedy zaskočiť, keď medicína v jednej chvíli povie, že ide od začiatku o život.

Tragédia je v tom, že prenášame normatívny problém na technickú definíciu života. Problém je skôr o povahe ľudskej slobody. V tom, či existuje ľudská sila, ktorá má právo oddeliť to, čo bolo už raz z kresťanského hľadiska spojené.

- Ale ťažko môžete od nás, kresťanských demokratov, chcieť iný názor, ako máme. To by sme už neboli my.

Aký variant interrupčného zákona budete vy ako politik KDH presadzovať na úrovni parlamentu?

- Za rok 2002 bolo na svete vykonaných 46 miliónov interrupcií.

Ale na Slovensku v porovnaní s minulosťou veľmi prudko klesol počet interrupcií.

- Áno, otvorili sme sa svetu, antikoncepcná osveta vzrástla.

Číže radšej antikoncepciu ako interrupciu? Naozaj je toto stanovisko KDH?

- K tomu sa nevyjadrujem, to je osobný problém každého páru, nie vec zákona. Ja sa vyjadrujem tam, kde sa musím vyjadrovať ako politik. Ja sa musím vyjadriť tam, kde ide o zákon, nie tam, kde ide o súkromie, to je vec svedomia každého.

Ale to nie je celkom pravda. Vy chcete zákonom predpísať, aby žena nemohla ísť na interrupciu.

- Tam, kde je to vec zákona, vyjadrujem názor, ktorý mám a ktorý zdieľam v tom hnutí, ktoré reprezentujem. Môžeme akceptovať len ten zákon, ktorý umenšuje daný stav. Akékoľvek liberalizovanie tohto zákona je pre nás neprijateľné. Ale akou formou to urobiť, to je vec našich lekárov, poradcov. Do toho sa ja nemiešam.

Čo považujete za optimálny variant pre túto krajinu? Aký je váš osobný názor?

- Ja som kresťan – katolík. Pre mňa interrupcie nie sú dovolené. Ale politik si uvedomuje možnosť, v ktorej sa môže pohybovať. V tejto chvíli je tu už daný zákon, ktorý v tejto podobe existuje od roku 1986. Ja môžem hlasovať len za zákon, ktorý umenší možnosť interrupcií vo vzťahu k už existujúcemu zákonu.

Ak by niekto predložil zákon úplne zakazujúci interrupcie, podporili by ste ho?
- Áno.

A nemyslíte si, že ak by sa takýto zákon prijal, problém interrupcií by sa zamietol pod koberec, ale nevyriešil?
- Ťažko povedať. Ja ako kresťanský politik mám v sebe jasnú hranicu, ktorú jednoducho nemôžem prekročiť.

Ale ako politik musíte rozhodovať a riešiť aj situáciu iných.

- Povieť jeden neporovnateľný príklad, ale ako sa dnes hodnotí hlasovanie poslancov slovenského snemu o vysídľovaní židov? Tam nie je najmenšie milosrdenstvo. Hoci oni tvrdili, že nevedeli, že idú do plynových komôr. Ale posielali ich preč. Nevieť si teda predstaviť vtedajšieho poslanca, keby žil, či by mu spoločnosť uznala to jeho hlasovanie.

Ako však riešiť problém, ktorý vy vykážete za hranicu ilegality? Príkladom je Írsko, kde po zákaze vzrástol počet nelegálnych interrupcií. Vy vlastne kriminalizujete istú tému. Nezabývate sa jej, ona bude existovať. Možno ju len dostávate mimo kontroly tzv. civilizovaných možností.

- Chcete odo mňa ako kresťanského politika, aby som sa zrazu zriekol kresťanskej agendy? Moje svedomie je pre mňa príkaz ako pre kresťanského politika. To sú hranice, ktoré ja nemôžem prekročiť.

Spomenuli ste snem, ktorý odhlasoval zákony umožňujúce deportácie. Znamená to, že nechcete urobiť tú chybu, čo vaši predchodcovia?

- Ako som už povedal, ide o neporovnateľný príklad. Ale chcem povedať, že pokiaľ ide o také vážne veci, ako sú veci svedomia, tieto hlasovania sa s odstupom desaťročí nehodnotia ako politický problém. Nikoho nezaujíma, aká bola vtedy politická atmosféra, ale ako sa ten-ktorý človek zachoval svojim hlasovaním. Chcem tým povedať, že vo veciach, v ktorých ide o život a o smrť, sa s odstupom času neberie ohľad, aká bola politická atmosféra.

Bola tu veľká téma – lustrácie, akási očista verejného života. Zdá sa, že vytvorením úradu a nástupom Jána Langoša do jeho čela sa všetci upokojili. Aj tí, čo chceli lustrovať, aj tí, čo nechceli. Deje sa niečo aj nedeje. Hovorí sa tiež o akejsi očiste vo vnútri cirkvi. Ako sa vy pozeráte na vyrovnávanie sa s minulosťou v rámci cirkvi ako inštitúcie?

- Čo sa týka lustrácií, som jeden z najkompetentnejších sa k tomu vyjadrovať, pretože som bol pri zrode týchto vecí. V prvom rade som vyjadroval veľké obavy z lustračného procesu a protestoval som proti nemu. A v konečnom dôsledku som pristúpil, že sme v rámci lustrácií prijali zákon, ktorý sa dotýkal len tých prípadov, kde bola spolupráca dokázaná evidentne. Môj názor na spoluprácu cirkevných predstaviteľov so štátnou bezpečnosťou je veľmi opatrný. A o mnohých cirkevných hodnostároch, ktorí sú na zozname spolupráce s ŠtB, som presvedčený, že nespolupracovali. Je tam veľmi zvláštne obdobie, keď bolo možné za agenta Štátnej bezpečnosti považovať aj človeka, ktorý spoluprácu nepodpísal. A toto obdobie je pre mňa otáznе, ako sa tí ľudia na ten zoznam dostali. Opakujem, nielen voči cirkevným predstaviteľom, ale aj voči ostatným, som veľmi opatrný. Na jednej strane cítim, že tento problém bolo po páde komunizmu treba otvoriť, na druhej si myslím, že sa mnohým ľuďom ublížilo, že sa zverejnili tieto zoznamy bez toho, aby sa mohli brániť. V tomto smere sa necítim byť ten, kto by mal v cirkvi tento problém riešiť.

A čo Pacem in terris?

- To je iná vec. Voči Pacem in terris som už ako disident bojoval. Otvorene sme voči nemu bojovali, stáli sme na strane hladovkárov – bohoslovcov.

Cirkev sa s ním vyrovnala?

- Cirkev sa s ním vyrovnala spôsobom, že prvú minútu po páde komunizmu Pacem in terris zanikol a títo kňazi opustili vplyvné miesta, ktoré mali, a pracujú ďalej. Je to veľký problém vyrovnávania sa s problémami v cirkvi. Lebo nie je jednoduché vylúčiť kňaza, ak sa raz pomýli. Kňaz sa totiž stáva kňazom naveky a má aj právo sa niekedy pomýliť. Treba bojovať s tým hriechom, zlom, ktoré sa robí. Ale vo chvíli pádu, či zmiznutia toho hriechu je otáznе, či má nastať verejná poprava alebo či ten človek bude odstavený, ale bude pôsobiť v cirkvi ďalej.

Sú oblasti Slovenska, kde je veľa veriacich, ktorí podporujú svojho duchovného, vidia ho pred jeho veľkým autom, na tenisovom kurte alebo v bazéne, ktorý mu postavili. Aká je potom tá jeho duchovná úloha v spoločnosti? Nie je tam istý nepomer a rozpor?
- Našťastie takých duchovných nie je veľa. Ale som za to, aby sa o tom otvorene hovorilo a písalo. Bazény na farách – ak sú, tak to je väčšinou snaha nejakým moderným spôsobom zachytiť a pritiahnuť mládež.

Nie je skôr duchovný život a kresťanská morálka, ktorá vedie k určitým hodnotám, spôsob na eliminovanie korupcie?

- To je komplikovanejší problém. Závisí aj od istej národnej povahy. Je rozdiel medzi severskými, protestantskými krajinami, ktoré sú možno viac pripravené na poriadok, a medzi krajinami slovanskými, nielen katolíckymi. Aj Taliansko je plné mafie a korupcie. Bolo by absurdné však povedať, že tam, kde je katolicizmus, tam je aj korupcia. Inak žijú Taliani, ktorí sú katolíci vo všetkých oblastiach. Nechcem posudzovať mentalitu katolíkov a evanjelikov, ale evanjelické krajiny sú striedmejšie vo všetkých oblastiach. Katolícke krajiny – Španieli, Taliani, Portugalci, to je dolce vita. Možno, že už národná povaha pritiahla tie náboženstvá, ktoré tam sú. Ale súhlasím, že ak niekto jazdí na luxusnom aute a káže chudobu, tak vodu káže a víno pije. Ale tento problém nemám potrebu verejne riešiť ako politik.

Čiže nevidíte súvis medzi kultom peňazí, bohatstva, korupciou a spôsobom vedenia k striedmosti?

- Cirkev má nekonečne veľa stránok. Keby ste posudzovali len podľa misionárov, ktorí žijú naozaj vo veľkej striedmosti, žijú a i zomierajú v neľahkých podmienkach, a chceli to nejakým spôsobom zdôrazniť, tak tiež to nie celá pravda. V tomto smere sa to nedá pomenovať jedným hlasom.

Nie sú tie skutočne veľké materiálne dary v rozpore s cirkevnou etikou?

- Tie dary sa týkajú kostola, jeho výstavby a stavby fary. A v tom je absolútne geneticky zakódovaná skúsenosť toho obvyčajného človeka, že to nie je pre farára, ale pre život. To je to, čo na našich ľuďoch obdivujem, že dokážu dať to posledné, aby zanechali niečo, čo ich presiahne, čo ich prežije. Kostol je centrum života, odohrávajú sa v ňom hraničné situácie života, aj pre toho, kto doňho nechodí.

Nie je to preto, lebo Slovensko je ešte stále rustikálne podmienenou civilizáciou? Pretože počet aktívne veriacich v Európe je na ústupe.

- To je tajomstvo. Pozrite si list Rastislava, ktorý písal cisárovi Michalovi, keď pozýval Cyrila a Metoda. Písal v ňom: „Náš ľud je zbožný...“ Zbožnosť je zvláštny dar, ktorý v sebe nesie slovenská duša. Aj preto pozornosť Svätého Otca k Slovensku, keď sa dvakrát vyjadril, že Slovensko má osobitné postavenie v Európe, je pravdepodobne v tej zbožnosti, ktorá sa tu zatiaľ udržala v rôznych podobách.

Hovoríte o istej zbožnej črte slovenského národa. Ale v očiach ľudí, ktorí sú laici, keď si predstavíte slovenskú zbožnú spoločnosť v politickej akcii, predstavíte si vojnový slovenský štát. Za slovenského štátu sa tiež prvýkrát zoštatňovalo, myslíme arizácie. Vznikla tiež jedna štátostrana. Do akej miery sa to dá oddeliť od toho, čo sa nazýva zbožnosť slovenského národa a jeho dobrá stránka?

- Ja s tým nemám problém. Týmto otázkam som sa venoval už za komunizmu. V roku 1987 pri 45. výročí deportácií som to bol aj ja, kto sa po prvýkrát ospravedlnil židom za tieto tragédie. S tým, že slovenský štát nesie zodpovednosť za deportácie, s tým nemám najmenší problém. Že téma slovenského štátu je delikátnejšia, že bol vtedy popravený prezident, má, samozrejme, svoje emocionálne dozvuky, ale v zásadných veciach sme sa už vyjadrili. Okrem židovskej otázky, ktorá sa za slovenského štátu tragicky nezvládla, v ostatných otázkach by som bol opatrnejší. Slovensko po prvýkrát zažilo to, že si začalo samo vládnuť a zachránilo si tak svoju existenciu.

Je KDH v tomto bode dnes názorovo homogénne?

- Absolútne.

Prečo ste v roku 1992 hlasovali proti zvrchovanosti Slovenskej republiky, keď vás povaha štátnej samostatnosti oslovuje?

- My sme vyjadrili myšlienku slovenskej hviezdičky na európskom nebi, čiže sme sa jej nevzdali. Len v danej chvíli to pre nás nebol okamih, keď sa malo o tom rozhodnúť. Ja som zažil tú garnitúru, ktorá bola predstaviteľom tejto myšlienky. Ešte rok predtým to boli striktní federalisti. Ľudia, ktorí z roka na rok menia názor len preto, lebo im umožňuje dostať sa k moci a zmocniť sa myšlienky, tak to pre mňa neboli ľudia, ktorým by som s dôverou dal len tak do ruky tento štát. A to sa aj ukázalo. Táto skupina ľudí je dnes odstavená, medzinárodne izolovaná.

Československo sa teda malo rozdeliť až v EÚ...

- Áno, tak sme to mysleli. To je naša idea v KDH – organická premena, rast. Hoci som hlasoval proti rozdeleniu, verejne som hovoril, že myšlienka dozretia samostatnej štátnosti je nezabrzdiateľná a Česi ma za to neodsudzovali. To bol úplne legitímny názor, nebol som proti slovenskej štátnosti. A dnes, keď kandidujem na prezidenta, by som sa cítil úplne trápne, keby som to chcel nejako meniť, zametať za sebou.

Vstupujeme do EÚ. Veľká diskusia vznikla okolo postavenia pojmu Boh v európskej ústave. Prečo by tam mal byť?

- Médiá sú vždy náchylné veci zjednodušovať a chytiť sa tej najjednoduchšej myšlienky. Európska ústava je absolútny zlom v európskom živote.

Zakladá európsky štát, bude mať jedného prezidenta, jedného ministra zahraničia, jedného prokurátora. Je úplne jasné, že pôjde o federatívny štát. To je prvá otázka, nad ktorou by sa mali intelektuáli zamyslieť. Zasnem, ako bezradne všetci slovenskí historici, intelektuáli mlčia. Charta ľudských práv je úplne ináč ponímaná, ako bola prijatá charta OSN. V jednom dokumente EÚ sa hovorí, že ľudské práva treba chápať dynamicky. Povedal som to jednému slovenskému komikovi, že v tomto je rozdiel medzi ľudskými právami v minulosti a súčasnosti. Odpovedal: „Chápem. Doteraz bolo nezosmiľníš a oteraz bude nezosmiľníš často.“ Tu naráža židovsko-kresťanská tradícia, ktorá je postavená na dogmách, na tradíciu, ktorá sa začína rodiť a ktorá má byť dynamická. Tá zrážka je neodvratiteľná. Všímajte si preto vyjadrenia Vatikánu, ktorý začína byť čím ďalej, tým ostrejší. Charta ľudských práv, ktorú vnáša európska ústava, je úplne vágna. A v tomto smere naši ľudia, lebo politiku KDH majú v rukách matematici, vedia dedukovať. V Charte ľudských práv je na jednom mieste reprodukčné klonovanie zakázané, na druhom mieste hovorí, že veda a výskum nemôžu byť v ničom obmedzované. Zakazuje reprodukčné klonovanie, z čoho automaticky nevyplýva, že zakazuje terapeutické klonovanie. Ale z nášho pohľadu je to takisto narábanie so živými embryami. Charta je napísaná vágne a ja mám obavy, že ju doteraz nikto nečítal.

Nemyslíte si, že takto nejako musel hovoriť váš pomyselný predchodca, keď sa Slovensko pripojilo k Čechám v roku 1918?

- Rok 1918 bol záchranou Slovenska, ktoré bolo takmer pomaďarčené.

Ale ten konflikt tam ostáva.

- Konflikt bol v necitlivom prístupe Čechov. Ale stále hovorím, že roky 1918 až 1938 sú zatiaľ vrcholom slovenskej kultúry, vedy.

Aj teraz sa hovorí o EÚ ako o istej záchrane, aj keď súčasne o istej necitlivosti EÚ k našim kresťanským hodnotám.

- Veď tak to aj dopadne, EÚ sa rozpadne. Ale v tejto chvíli nás zachráni.

A na čo sa rozpadne? Na bývalé národné štáty?

- Pozrite si dejiny Európy. Čo vydržalo viac – snahy zjednocovať alebo snahy žiť vedľa seba ako rôzne národy? Tie snahy zjednocovať boli síce konštruktívne, ale väčšinou to bolo pod tlakom. Európa je v prvom rade Európou silných seabavedomých národov, ktoré majú svoje osobité kultúry, obohacujúce celok.

A tá hviezdička, o ktorú vám išlo v roku 1992, mala byť o čom?

- No o tej Európe, do ktorej sme vstupovali. To je ten podvod. Taká Európa neexistuje. EÚ zakladali traja kresťanskí demokrati – de Gasperi, Schuman a Adenauer. A dnes monumentálne rozšírenie Európy o desať štátov sa deje 1. mája na Sviatok práce. To je kúzlo nechceného. Kresťanskí demokrati v súčasnej Európe zanikli.

Prečo?

- Rozpadli sa. Okrem KDH sú všetci v kríze.

Ale veď v Nemecku majú tridsať percent.

- Ich vrchol bol za Kohla. V Taliansku neexistujú, v Španielsku je to v kríze. Jediné KDH.

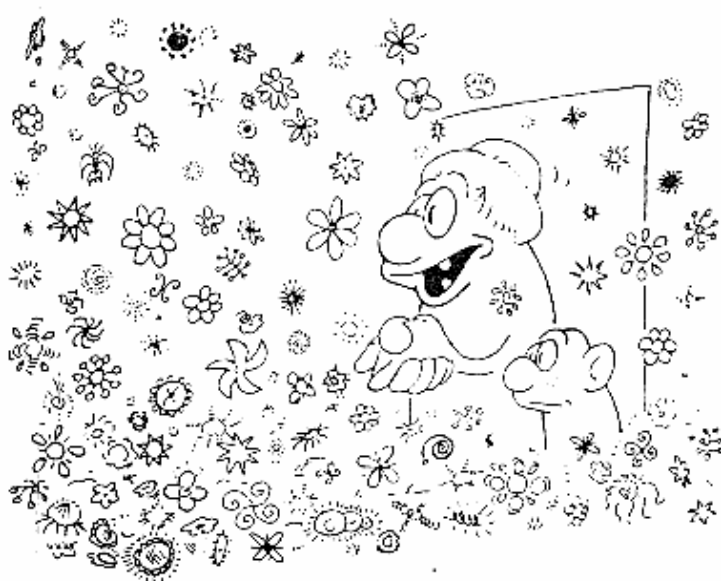
KDH má ministra školstva. To je samozrejme jeden z rezortov, ktorý sa stará o duchovný rozmer. Teraz je veľmi diskutovaná téma školného na vysokých školách. Je viazané na sociálny status študenta a nie na jeho záujem o štúdium. Necitíte v tom rozpor?

- Sociálny rozmer je základný problém dnešnej spoločnosti.

To hovorili aj komunisti.

- Dobré, ale v danej chvíli je sociálna otázka najpálčivejšou otázkou. My nemôžeme prijať školné a diskriminovať tým ľudí, ktorí naň naozaj nemajú.

S hosťom SLOVA sa zhovárali Damas Gruska a Martin Muránsky



„Děti, děti, pojďte se honem podívat, blbost kvete!“

Věta, která by potěšila Sigmunda Freuda.

V rozhovoru s R. Zahradníkem v Tydnu č. 43/2003 z 20. října 2003 (vysleho v rámci serialu Nesmrtelní) je tato zvlastní, divná věta:

'Behem prvních dnu v nove funkci jsem se zabýval myšlenkou ne snad rovnou na sebevrazdu, ale na spolecensky unosnou abdikaci'. Ta věta samozřejmě překvapí - proč teda tehdy kandidoval na předsedu akademie, když pak hned chtel zase abdikovat. Ta věta ale krásně ilustruje dilema ambiciozního udavce. Zahradnikovo udavacství je bohatě zdokumentováno, např. na této stránce: http://members.tripod.com/gamma_photon/ Ve chvíli, kdy byl Zahradník zvolen, tak nutné musel uzavazovat o postupu, pokud by jeho minulost praskla. V roce 1993 se totiž ještě udavacství bralo vážně. A Zahradník sam nejlepe vedel, co všechno má za sebou a jak snadno se to může provalit. Jenže Akademie se ukázala fantasticky plastická a Zahradníka podržela. Oni to vsichni v jejím vedení vedeli. Ale stejně tak vedeli, že ještě jeden udavacský skandal, hned pote, co předchozí garnitura vudcu musela z jejího vedení prave proto odejít - to by byl pro Akademii prostě konec. A tak to ve vzácně jednotně začali natírat na ruzovo a kamuflovat na všech stranách. A ono to nakonec jakž takž i proslo! Teda, s dost odrenyma usima a dost s ostudou. Sice když jeho praktikyzacaly pozdeji budit otevrenou nevoli, Zahradník nakonec zpanikaril, kratce i rezignoval a utekl z Prahy. Ale jeho nejvernejši to utulali a uvalili na to přísně informacní embargo. Stejně ale akademie za to cele trapně a nedůstojně divadlo platila svou duveryhodností.

Na druhou stranu je sice pravda, že udavac v cele akademie svým způsobem vlastně patří k tě nasinepovedene postotalite. Je to tak nějaké stylové, zapadá to do obrazu. Nakonec, kdo se zrovna v akademii může stavet do pozice nevinneho s čistým stítem a hodit příslovečným kamenem? Ale opravduje víc než smesně takovou figuru pasovat mezi nase 'nesmrtelné'. Tak špatně na tom zase nejsme. Jsem v násí vede zaměstnana, a tak se Vám podepsat plným jménem zatím ještě nemuzu - letela bych na hodinu. Treba pro pozdní příchod do práce nebo třeba pro nesprávně umístěny hasiči přístroj. V krkolomném zdůvodňování vyhazovu nepohodlných lidí je akademie totiž opravdu velmi zkusena.

Jarmila



Vážení krajané,

Dostává se Vám do rukou poslední Informace Generálního konzulátu ČR v Sydney v roce 2003.

1. Novela zákona o českém státním občanství

Dnem 29. 10. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 357/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Tato novela přináší několik významných změn pro způsob nabytí státního občanství ČR.

a) Nabytí českého občanství

Podle ustanovení tohoto zákona může občan Slovenské republiky, který měl k 31. prosinci 1992 státní občanství České a Slovenské Federativní Republiky a v období 1. ledna 1994 až 1. září 1999 nabyl státní občanství Slovenské republiky udělením, učinit prohlášení o nabytí státního občanství České republiky, pokud toto občanství již v mezidobí nenabyl jinak.

Toto ustanovení se tedy týká především těch, na které mohlo přejít k 1. lednu 1993 státní občanství České republiky, ale oni požádali po 1. lednu 1994 o udělení státního občanství Slovenské republiky. Základní a nejdůležitější podmínkou pro tento způsob získání státního občanství ČR je vlastnictví dokumentu **Listina o udělení státního občanství SR - vydané v období 1. 1. 1994 - 1. 9. 1999**. Pokud žadatel může předložit tento dokument je zároveň oprávněn požádat o nabytí státního občanství ČR prohlášením.

Prohlášení o nabytí státního občanství ČR se v cizině činí před zastupitelským úřadem ČR. Činí-li se toto prohlášení na území ČR, pak je k jeho přijetí příslušný úřad podle místa trvalého pobytu, popřípadě posledního trvalého pobytu prohlašovatele na území ČR. Pokud prohlašovatel v ČR nikdy trvalý pobyt neměl, je k přijetí prohlášení příslušný Úřad městské části Praha 1.

Při prohlášení na zastupitelském úřadě ČR je prohlašovatel povinen prokázat svoji totožnost (nejlépe cestovním dokladem SR) předložit vyplněný tiskopis prohlášení, který je možno získat na Generální konzulátě ČR v Sydney, rodný list, listinu o udělení státního občanství Slovenské republiky a pokud prohlašovatel uzavřel manželství připojí se podle okolností i oddací list, doklad o rozvodu manželství nebo úmrtí listu manžela.

Státní občanství České republiky se tímto způsobem nabyvá dnem vydání osvědčení o nabytí státního občanství ČR prohlášením.

b) Pozbývání českého občanství

Jako další velice významnou novinku bych rád uvedl, že změnu doznalo i ustanovení o pozbývání státního občanství ČR. Dosud platilo, že občan ČR, který nabyl na vlastní žádost cizí státní občanství ztratil okamžikem jeho nabytí své stávající státní občanství České republiky. Toto platilo i v případech kdy občan ČR uzavřel v cizině sňatek a na základě tohoto sňatku si sám požádal o udělení cizího státního občanství.

Na základě zmiňované novely však k pozbytí státního občanství ČR nabytím cizího státního občanství nedojde v případech, kdy došlo k nabytí cizího státního občanství v souvislosti s uzavřením manželství se státním občanem cizího státu, pokud došlo k nabytí cizího státního občanství manžela za trvání manželství.

Toto ustanovení se však vztahuje pouze na ty případy, kdy k nabytí cizího občanství manžela za trvání manželství došlo **nejdříve dnem 29. 10. 2003**.

c) Změna občanství v souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie

Vstup ČR do EU nebude mít na právní ústavu státního občanství vliv. Osvědčení, kdo je či není státním občanem ČR i způsoby nabytí a pozbývání státního občanství ČR, se budou i nadále řídit vnitrostátní právní úpravou.

Cizinec s povoleným dlouhodobým či jiným druhem pobytu na území ČR se bude moci přestěhovat do kteréhokoli státu EU za splnění podmínek cizineckého režimu příslušného státu. Právní postavení tohoto občana se bude řídit jeho státní příslušností, nikoli druhem pobytu, který mu byl na daném území udělen. Cizinec-občan třetího státu bude mít i nadále povinnost žádat o vízum a povolení k pobytu.

2. Výměna pasů ČR za „europasy“

Vzhledem k častým dotazům na náš generální konzulát ohledně výměn stávajících cestovních pasů ČR za nové pasy s vyznačením členství země v EU tzv. europasy, bych vás rád informoval o způsobu jak bude tato výměna probíhat.

V současné době (t.j. od 1. 7. 2000) existují v České republice dva typy cestovních pasů:

První z nich má vínovou barvu a je vybaven tzv. strojově čitelnou zónou, což jsou dva řádky údajů, které se nacházejí zcela vespod na datové stránce cestovního pasu (stránka s fotografií), a které dokáže přečíst speciální zařízení na hraničních přechodech nejen v ČR, ale i v mnoha dalších zemích světa. Tento cestovní pas vydávají úřady v ČR ve lhůtě 30 dnů (tj. na žádosti o cestovní pas ČR zaškrtnete políčko “ve lhůtě 30 dnů”) a je platný po dobu 10 let. U dětí mladších 15-ti let je platnost pouze 5 let. Pokud v žádosti o udělení cestovního pasu zaškrtnete políčko “v kratší lhůtě” bude vám tento pas vystaven sice v kratší lhůtě, ale pouze s platností 1 rok.

Druhý typ cestovního pasu ČR je bez strojově čitelné zóny, **má zelenou barvu** a byl vydáván s dobou platnosti na 10 let. Platnost tohoto typu pasů by tedy měla skončit nejpozději v roce 2010. Tyto zelené pasy bez strojově čitelné zóny, které byly vydávány v období 1. 7. 2000 do 31. 12. 2001 mají platnost pouze 5 let a ta tedy skončí nejpozději k 31. 12. 2006.

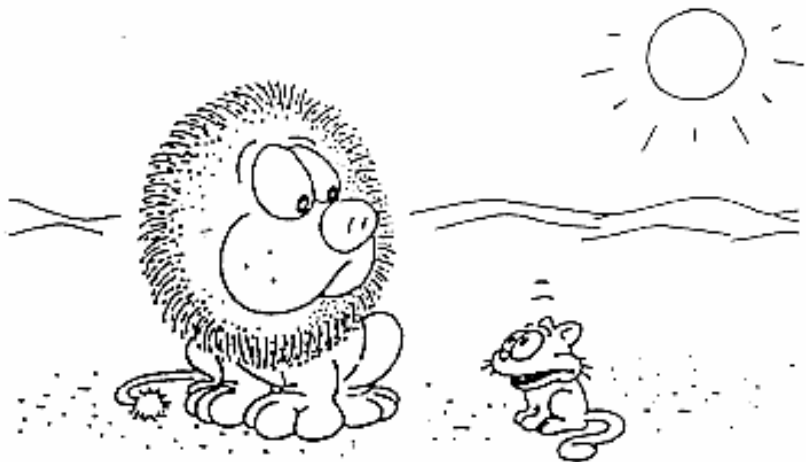
V souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie dne 1. 5. 2004 vzniká České republice povinnost zahájit do 1 roku od data vstupu výrobu nových cestovních pasů s vyznačením členství země v EU (tzv. europasy). Česká republika však v souvislosti s tímto opatřením nechystá plošnou výměnu stávajících cestovních pasů za tyto nové tzv. europasy, ale k výměně bude docházet vždy v souvislosti s ukončením doby platnosti stávajících vínových a zelených cestovních pasů ČR resp. na vyžádání. Držitelé těchto cestovních pasů (vínový a zelený) budou tedy mít po dobu jejich platnosti při cestování stejná oprávnění jako držitelé již nových tzv. europasů.

Pokud budete chtít znát další doplňující informaci, obraťte se přímo na naše konzulární pracovníky. Jsem si vědomi horší dostupnosti po telefonu skrze novou telefonní ústřednu, ale zašlete-li svoji konkrétní žádost o informaci e-mailovým spojením nebo poštou s uvedením Vašeho telefonního čísla, naši pracovníci se s Vámi obratem sami spojí a Vaši záležitost bez prodlení projednají.

Pozdravujeme z Prahy, .

Někdy váháme v diskusích doma, zda svět ovládají nadnárodní monopoly, a způsobují všude zlo, jak si vytvořil nepřítel můj muz, nebo zda jsou to nadnárodní monopoly, tržní hospodářství fungující nerizně, nebo tajně služby koupené bývalou KGB, přetransformovanou na nové mafie, jak zněla zpráva FBI vyslechnuta v rozhlase i s přesně uvedenou částkou v milionech dolarů. V každém případě ať je to kdokoli, musí mít vybudované mocenské nástroje k ovládnutí, ke kterým patří samozřejmě i média, tajné služby, odposlechy, dezinformační služba. Z tohoto pohledu nějaká česká CTK pouze "plní" příkazy. A asi i celá vláda, i s celým krásným prezidentem, který byl jimi dosazen - za odměnu - za verne služby. Takže moje otázka zní, zda kradou pro sebe, nebo zda musí část prostředků o které okradou stát a občané nekomu odevzdávat.

Claudie Nikolajenkova



„Vy jste prý král pouště ... No, upřímně řečeno, ani vám to vaše království nezavidím.“



Recept No.117

- Rafinovaná delikatesa -

Závitky ze pstruha s nudličkami zeleniny

příprava cca 40 minut, na osobu asi 780 kcal pro 4 osoby

8 plátků lososového pstruha (asi po 80 g)

šťáva z 1 citronu

sůl, pepř

2 šalotky

po 300 g mrkve a póru

200 g ricotty

50 g pražených mandlí

50 g másla

200 ml bílého vína

300 g širokých nudlí

lístky kerblíku na ozdobu

1. Rybu omyjeme, osušíme, pokapeme citronovou šťávou a trochu osolíme a opepříme. Šalotku oloupeme a nadrobno pokrájíme. Mrkev a pórek omyjeme, očistíme a nakrájíme na tenké nudličky.

2. Plátky pstruha potřeme 150 g ricotty a posypeme mandlemi. Obložíme 1 lžící zeleninových nudliček, osolíme, opepříme, stočíme a nabodneme na špízy. Šalotku zesklovatíme na másle. Přidáme závitky, zalijeme vínem a přikryté dusíme zhruba 10 minut na mírném ohni pod bodem varu.

3. Nudle uvaříme, sceďíme a necháme okapat. Závitky vyjmeme a vývar protřeme sítem. Asi 3 minuty v něm dusíme zbylou zeleninu. Vmícháme těstoviny. Podáváme ozdobené zbytkem sýra a kerblíkem.



Tenkrát na východě.

Jan Patočka

Petruska S. v takzvanem Hnutí revoluční mládeže inženýra Petra Uhla. Musím říct, že s nimi byla větší zábava, i když své zaležitosti vybavovali se stejně topornou vazností jako jejich protejsky. Zároveň tu probíhala zábavná ideologická diskuse, rozumí se marxistická (slo o trockisty). Smát jste se mohli tak nanejvýš jednou, pak by vás vyhodili. Marxismus všeho typu je už souzena smrtelná vaznost a pokud se někdo dopustí humoru je vyhrazen jen vudcím duchům je to humor veselý jako hřbitovní kvítí. "Humor, soudruzi, to je vážná věc." Ale zpět k ideologii stálým hitem na zebricku marxistické houpacky byla až do pozavírání Uhlovy skupiny kardinální otázka: je byrokracie třída nebo vrstva? A protože každý marxista oběma nohama třel v budoucnosti, rozumí se samo sebou, že i diskusní vecírky byly zasvěceny budoucnosti. Rude samozřejmě. Zkratka: jaké to bude, až vyhrájeme, a co udeláme, až vyhrájeme. Stalo to za to. Jednou se přetrasalo téma odboru. Co a jak a jak je zorganizovat. Měla to být variace na podobné dílo jako po únoru 1948, než se odkazu unora podle nich (Fischer Bondy!) zmocnili byrokrati. Bylo to unavné, jako ostatně každé marxistické školení, a většina příspěvku se nelisila od principu správných převodových pak velké a té jediné Strany, jak to narysoval jiný inženýr lidských duší Lenin.

V jednom příspěvku se najednou objevil takový zachvat realismu, že to nemelo obdoby. Přednasející se právě vrátil z vojny a zaryl optimismem. "Skoro vsichni jsme tady vysokoskoláci. Tak se dame nálejt na vojnu a budeme mít vsichni dostojnické hodnosti. No a pak udeláme vojensky převrat jako mladí Nasirovi plukovníci, no a pak si udeláme i ty odbory." Potom stručně řekl, jak je zorganizuje, a čekal na reakci. Ta se dostavila bleskove. S rychlostí Budonného rude kavalérie vystoupil hekticky první diskuter a rozsekal mileho marxistického Nasira na cucky. Kupodivu mu nevadil jednoduchý návod na převrat, ale stručný nastín nových rudých odboru. "To, co nám tady říkáš, je korporativní model Mussoliniho. A jestli tohle schválíte, tak použiju všechny moje kontakty k bezpečnosti a všechny vás prasknu! Vsechny!" Nastal obřad uklidňovací. Vše se po chvíli zklidnilo za pomoci dvou kbelíků piva. Je však možná škoda, že k uvedenému prasknutí nedošlo, ponevadž, jak se zase po převratu ukázalo, konfidentem byl onen mladý nadsený dustojník.

Byla to krásná konspirační atmosféra. Byla tak zakonspirována, že jsme se smáli potají až za dveřmi vlastního bytu. Vrcholným císem bylo předávání zkušenosti francouzských soudruhu. Ing. Petr Uhl překládal praktické návody k ilegální práci od mladého francouzského trockisty a kouril přitom jednu gauloisku za druhou. "Tak, zkušenosti francouzských soudruhu nám říkáji: pístě si telefonní čísla do svých zapisníku pozadu, policii to občas mate. Dale nám francouzští soudruzi říkají, že každý z nich má krycí jméno. Reknete mi hned teď sva krycí jména!" Sedělo a postavalo nás tam asi dvacet. "Tak soudruhu, už znáš své krycí jméno?" Zacial na jednom konci a než dosel na druhy, znali jsme nejen všechna krycí jména, ale stacili jsme si z nich ještě za tepla delat ouchcapky. (Potají a po schůzi.) Někoho napadlo, aby nám francouzský soudruh přednesl program své strany. Tenkrát se v jeho zemi vyskytovalo asi patnáct trockistických stran, které nemely jinou napln než boj s ostatními trockisty. "Dali jsme si závazek, že zvýsíme o třicet procent počet zastupců dělnické třídy ve straně." "Kolik mate členu?" "Ted dvacet čtyři."

Zdaleka nejlepší ale byla jak jinak praxe. Po každé schůzi ukazal Uhl na někoho prstem a řekl: "Pujdes se mnou ty a ty a ještě ty!" Pak zaslí do vedlejší místnosti a co se odehrávalo tam, zastavalo pro nevybrané členstvo zahadou. Naplní dalšího týdne bylo samozřejmě vyzvidání od dotyčných vybraných, co se chystá, a vůbec co se tam projednávalo. Ten pustil jeden tajuplný chlup, druhy další tajuplný chlup a než minul týden s týdnem, sestavila se z chlupu dokonala mozaika doplněná nezbytnými famami a drby. Takhle měl člověk možnost pozorovat, jak vzniká a čím se žije komunistická strana. V meritku jedna ku na počtu nezaleží. Tak nějak to přece probíhalo v libenské Čechii a Lidovem dome na začátku let dvacatých! Napřed tlachy, potom sibenice.

Ale ilegální pracicka, ta stála za to! Jednoho krásného dne mě jista P. tajuplně sdělila: první týden, přesně ve středu v pul čtvrtý odpoledne, zavolej Petrovi! On už ví, že ho zavoláš, a něco ti řekne! Zil jsem tedy očekáváním a cetbou zajímavých knizek z nedávné doby Třetí říše, kde základním pravidlem bylo: netelefonuj nikdy ze svého bytu! A telefonaty buďtez stručně! (To ostatně víme i ze Svejka.) Hlídám si tedy telefonní boudicku, aby jí nedej pambu nějaký vandal neutřhl sluchátko ještě před zmíněnou

středou. Vyslo to. Přesně v pul čtvrtě. Zvedl to. "Ahoj Petre!" "To ses ty, Patriku?" Kruci, teď zrovna řekl do telefonu moje krycí jméno, pod kterým mě samozřejmě znali ve všech hospodách. "Ano, ja." "Měli bychom se někde setkat." "Kde?" Kouril tehdy sice nějakých osmdesát cigaret denně, ale z lokálu znal tak kavárnu Slavii. Konečně jsme se dohodli, že se sejdemě na jednom z tenkrát nejpropraskanejších míst Prahy. U zadního vchodu do hotelu Flora.

Obhlížim plac a pozoruju okoli. Par pravekých vekslaku, jinak nic zvláštního. Nebo jsou to naši telefonní posluchači? Driv než si to nechám projít hlavou, blíží se zpovzdálí inženýr Petr Uhl. Jak vystrizený ze sovětských špiónážních filmu. Jak to dělal, nevím, ani popsat se to vlastně neda. Fotografovat snad ano. Přichází: "Vis co, pujdeme se projít kolem bloku a na konci ti předám balíček." Ano, Mlha kryje nepřítele nebo jak se to jmenovalo. Na konci bloku mi vskutku předává balíček a mizí po sovětsku. Přichází uleva a touha všechno to splachnout. Jdu do nedalekého Vycepu v Jagellonské. Sedám si ke stolu a hele: jsou tu známi ze školení francouzského soudruha a je tu dokonce i P.*, která tak krásně technicky zajistila telefonický kontakt s Uhlem! Jste driv než přiblížím pullitr k ustům, otevrou se dveře. Vchází inženýr Petr Uhl. Nedíva se na mě a dělá, že se neznáme. Zato se obrací k ostatním: "Dobrý den, pratele!"

Praha, matka měst i konspirace!

* Jak se redakci podařilo zjistit, pod oním tajemným P. se skrývá známa pražská novinarka Petruska Sustrova.

Nadměrná sexuální touha není nemoc

Někteří lidé považují nedostatek, případně nadbytek sexuálního pudu za jakousi nemoc. Sexuální touha však podléhá výkyvům stejně tak jakoobčasná žravost či naopak nechutenství.

PRAHA - Sexuální nechutenství je označováno nálepkou "frigidita" a většina žen považuje toto označení za urážlivé. Zvýšená chuť je známá jako nymfomanie a svou nositelku většinou také nijak nešlechtí. Naopak mužská satyriáza jako by byla nezbytným kvalifikačním předpokladem úspěšného dona Juana.

Léčení sexuální touhy

Odborníci i laici si často kladou otázku, zda by se měla zvýšená sexuální touha nějak léčit. Odpověď bohužel není snadná. Už proto, že neznáme příčinu tohoto stavu. Nejvíce zjednodušující mi však připadá představa, že mužská satyriáza i ženská nymfomanie jsou příznakem jakési závislosti na sexu.

Úvahy o tom, že sex působí jako nebezpečná droga, nejsou ničím novým. Často se objevují v inzerátech, jejichž prostřednictvím nabízejí nejružnější lidé a zařízení léčebné kúry. Zajímavé je, že vám při "léčbě" obvykle zakáží i náhradní sexuální uspokojení, tedy masturbaci. Doporučují pouze relaxační techniky, meditace a modlitby. Samozřejmě, že ne zadarmo!

Racionálního člověka to nutně vede k zamyšlení. Co vlastně sledují organizátoři podobných protisexuálních kursů? Nepodsouvají postiženým pocity viny jen kvůli svému komerčnímu úspěchu? Neexistuje totiž člověk, který by se kvůli nadměrnému sexuálnímu angažmá sociálně deklasoval a musel živořit nebo vybírat popelnice, podobně jako třeba alkoholik nebo narkoman.

Přejídání je škodlivější

Sexualita není nemoc. Nadbytek sexuální touhy spojený s potřebou velmi intenzivního sexuálního života představuje pouze běžnou odchylku. Je daleko méně nebezpečný nežli třeba přejídání. Na obezitu se umírá. Na samotnou sexuální aktivitu nikoliv. Myšlenka, která považuje sex za nebezpečnou drogu, se zrodí buď v mysli vychytralého podnikatele, nebo náboženského aktivisty. Někdy v sobě spojí tyto vlastnosti jediný člověk.

Každého z nás obdařila příroda individuálním stupněm sexuálního pudu. Žijí mezi námi lidé nadměrně sexuální. Máme však mezi sebou také občany, jejichž pohlavní touha je menší než malá. A jelikož sexualita bývá záležitostí párovou, je důležité, aby si každý našel protějšek, který bude v jeho touhách aspoň přibližně srovnatelný.

Dva frigidní jedinci pak mohou být ve své abstinenci dokonale šťastní. Stejně jako dva vegetariáni, kteří s opovržlivým úsměvem minou všechna řeznictví. A pokud nymfomanka najde nějakého satyru, možná budou muset odhlásit televizi, rozprodat knihovnu a nepřijímat žádné návštěvy. Ale budou spolu prožívat takové okamžiky, jaké

jim žádný léčebný pobyt v protisexuálním odvykacím zařízení neumožní. Radim Uzel, R.Právo

Vynálezce lízátek Chupa Chups zemřel



Zakladatel populárních lízátek Chupa Chups v sobotu zemřel. foto: http://chupa.clickhere.com/

Enric Bernat Fontlladosa, vynálezce slavných lízátek značky Chupa Chups, v sobotu ve španělské Barceloně zemřel ve svých osmdesáti letech. V pondělí byl na stejném místě pohřben. Jeho první cukrovinku na tyčce si děti mohly vychutnat v roce 1958. Obal lízátka s květinovým motivem navrhl španělský umělec Salvador Dalí.

BARCELONA - Lízátko Chupa Chups, která se proslavila po celém světě, ztratila svého zakladatele, jehož společnost vyrábí čtyři miliardy lízátek. Oblíbená dětská cukrovinka existuje ve více než padesáti příchutích, včetně mexické speciality se sladkým chilli.

Otec kulatého lízátka na tyčce pocházel z dynastie cukrářů 19. století. Bernatova firma zaměstnává celkem 2 000 lidí v pěti zemích světa, které sladkost vyvážejí do 170 států. Popularita lízátek klesla až loni, kdy se jejich prodej snížil o 17 procent. Příčinou byla údajně sílíci konkurence bonbónů bez cukru. Do té doby ale po nich šlely děti ve všech koutech planety.

Lízátko na tyčce je praktičtější

Zlí jazykové se ale o Bernatovo autorství prou a zpochybňují jeho prvenství. Bernat byl každopádně první, kdo v roce 1958 s výrobou lízátek na tyčce začal a později si svůj nápad nechal patentovat.

"Porozhlédl jsem se po trhu se sladkostmi a zjistil jsem, že se nevyrábějí žádné pro děti, i když jsou hlavními konzumenty," odpověděl kdysi Bernat na otázku, jak ho napadl "bonbón na tyčce". "Nešlo jim to dobře do pusy, měly upatlané ruce, což se nelíbilo jejich matkám. Proto mne napadlo dát bonbón na dřívko," vysvětlil původ svého praktického vynálezu. Novinky, ČTK, BBC

Rowan Atkinson neunesl zdrcující kritiku svého filmu Mr. Bean skončil na psychiatrii Jeho skeče a parodie se staly legendami. Britský herec Rowan Atkinson (48) doháněl jako populární Mr. Bean milióny diváků na celém světě k záchvatům smíchu a kolem sebe šířil dobrou náladu.

Ve skutečnosti se ale světoznámý komik utápí v poslední době v hlubokých depresích a dokonce strávil pět týdnů na psychiatrické klinice. "Procházím životní krizí. Uvažuji o tom, že se na nějaký čas vzdám kariéry," prohlásil herec. Důvodem jeho pobytu na slavné psychologické klinice celebrit Cottonwood de Tuscon v Arizoně je skutečnost, že Atkinson neunesl zdrcující kritiky, které se na něj sesypaly po jeho posledním filmu Johnny English. "On je perfekcionista a velmi špatně snáší jakoukoli horší kritiku. Miluje potlesk lidí a nepřipouští si, že by něco dělal špatně. A tohle už bylo i na něj moc," tvrdí hercovi přátelé. Novináři totiž natolik "sepsuli" jeho výkon v roli nešikovného agenta ve špiónážní komedii, že Rowan se hodlá na rok vzdát filmování. "Musím najít sám sebe. A k tomu potřebuji čas," řekl své ženě Suneffe. Na klinice, kde strávil pět týdnů, žil doslova spartánským způsobem života. Bydlel v obyčejném srubu, každý den pomáhal v kuchyni a pak obsluhoval ostatní pacienty. I kdyby se věhlasný Mr. Bean už nikdy ke své práci nevrátil, o peníze strach mít nemusí. Jeho majetek je odhadován v přepočtu na 2,5 miliardy korun.

INT, Blesk

O úplné svobodě tisku

Emanuel Mandler

Každou neděli věnujím na Vltavě (rozhlasový program českého rozhlasu, pozn. red. CS-magazínu) o 16. hodině půl hodiny vysílacího času dějinám. Na Mikuláše tentokrát pojednával pan Kosatík s Petrem Zídkem, redaktorem přílohy Orientace (Lidové noviny) a s Josefem Chuchmou z MF Dnes (příloha Civilizace) o tom, jak to v novinách chodí s historickými články a úvahami. Pořád zaujal posluchače jistě hlavně podle toho, jak koho zajímá historie, tisk a rozhovory v rozhlase. Mne zaujal otázkami a odpověďmi o tabuizovaných historických tématech. Ponecháme-li stranou, že si p. Kosatík vybral k rozhovoru redaktory příloh vycházejících jednou týdně, nikoli pracovníky ze zpravodajských nebo komentářových redakcí, byla diskuse o tabuizovaných historických tématech pozoruhodná. Zjistili jsme, že tabuizovaná historická témata neexistují. Až na výjimky u nás papírové (natož internetové) noviny a jejich pracovníci neříkají, o jakých tématech se nesmí psát. Pravda, podle zaměření novin jsou některá témata více, jiná méně žádaná.

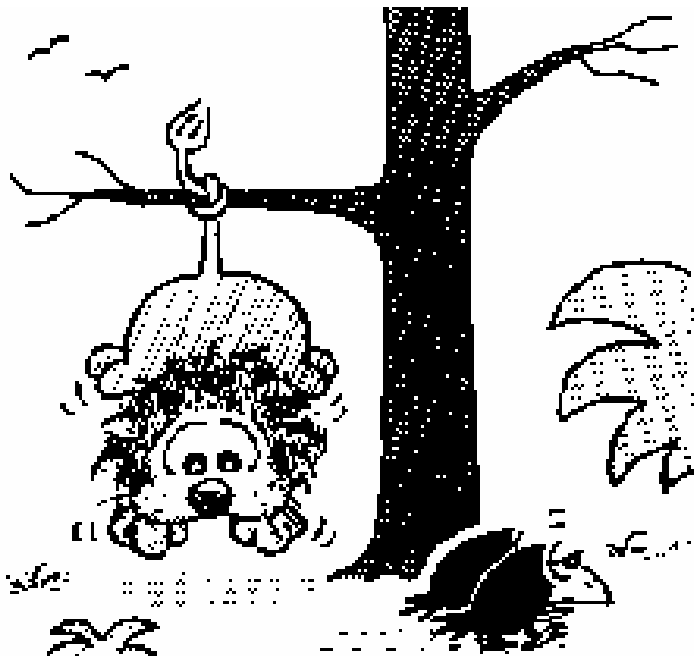
To však, co se nesmí a co (na rozdíl od elektronických časopisů) papírové noviny a média vůbec požadují, je především to, aby se o jistých tématech psalo výhradně konvenčně, popřípadě v oficiálním duchu. Podle toho také se také kolem novin vytvoří okruh autorů. Tak o vyhnání Němců píše do Orientace paní Hahnová, která nemůže sudetské Němce a jejich funkcionáře ani vidět (a podle toho její články vypadají), kdežto o autory skutečně nezávislé (J. Mlýnárik, B. Doležal, M. Churaň, V. Dobal a další), nemají zájem nejen denní rubriky, ani týdenně vycházející příloha Orientace. Až na výjimky média nezakazují psát o Chartě 77, o vyhnání Němců (právě toto téma ovšem příliš ráda nevidí), ale vyžadují, aby se o nich psalo co nejoficiálněji a nejkonformněji.

Tento konformismus při zadávání a zpracování aktuálních historických témat je součástí konvenční pasti, do které je lapen čtenář, posluchač a divák. Co se totiž týče témat, pak hlavně činnost soudů, policie, vztahy mezi politickými stranami a jednání v parlamentu poskytují papírovým novinám vděčný prostor pro nespoutané články, které opravdu někdy jsou nekonformní. A tak se konvenční pohled na minulost v tomto celku ztratí. A to je ta past, přiznávám do značné míry nechtěná.

Velká většina současných témat se vztahuje k dílčím záležitostem: co kdo řekl, jak ti či oni hlasovali ve sněmovně, jak dopadlo líčení před soudem a podobně. Někdy jde o věci důležité, jindy o pouhé zajímavosti. Noviny však nemají dost místa na to, aby přinášely zajímavosti také o minulosti. Většinou publikují historické statě týkající se nedávných dějin, a to k výročím, při náhodných významných příležitostech nebo (v Orientaci) při recenzi. Tato historická témata jsou ponejvíc dostatečně "široká", činí si nárok na celkovost. Vcelku jsou závažná, a to i tím nebo hlavně tím, že bezostyšně zasahují do současnosti: restituce, charakter předlistopadové společnosti, historická úloha disentu, Dubček a vůbec rok 1968, vyhnání Němců, "excesy", prezident Beneš a tak můžeme pokračovat. O důležitých historických událostech se v důsledku toho dozvídáme z konformního, často velmi oficiálního hlediska na týchž stránkách, kde jsou publikovány velice bojovné články o včerejší schůzi poslanecké sněmovny, o charakteru komunistických či jiných zastupitelů, o zákonu, který prezident nepodepsal, o tom, kdo byl a měl či neměl být zatčen. A tak se čtenář (posluchač, divák) mimovolně utvrzuje v přesvědčení, že to, co si přečetl nebo co slyšel o minulosti, je objednáno, napsáno a publikováno právě tak svobodně jako ty srdnaté články o přítomnosti. Jistě, sem a tam se takové články objeví. Bohužel jako výjimka potvrzující konformní pravidlo. Diskuse se k takovým článkům nekonají, čtenáři nemají intelektuální diskuse v oblíbené.

Historie, zvláště minulá, je nesmírně důležitá pro zdůvodnění určitých politických postojů a pro vznik, udržení či posílení celospolečenských konvencí, jichž se pak držíme všichni, čtenáři i autoři. Limonádové, konvenční pojednávání o minulosti škodí nám všem. Čtenářům se nikdo nenamáhá právě tuto pravdu říci. Ale redaktori by ji měli znát velice dobře. Konformní líčení historie ovlivňuje i psaní mnoha současných úvah a komentářů. Nikdy to nebylo jinak.

Pořád p. Kosatíka o tom, jak se prezentují historická témata v našich novinách, je toho ostatně dokladem. Byl docela zajímavý, věnoval se běžným tématům a názorům, zatímco to nejzávažnější vynechal.



Král zvířat a zase se pohádal se slonem...

k článku na titulní straně:

Vážený pane Vaňku,

Dostala jsem Váš e-mail, kde doporučujete mladým lidem emigraci. Poslala jsem Vám na toto doporučení svůj názor, ale jelikož jste mi neodpověděl, posílám dopis nový. Nemohu pochopit, jak člověk, který se zde narodil, může tuto zemi tolik nenávidět. Měl by jste vědět, že tato země je nemocná a potřebuje pomoci a ne podrážet. Myslím to v tom čistém slova smyslu. Nikde ve světě nikomu nepadají pečení holuby do úst. To víte nejlépe sám. Dnes mají mladí lidé již svůj rozum a každý bude jednat podle svého. Vy svojí radou mladým lidem zbytečně pletete hlavu. Naši studenti díky B-hu mají tolik rozumu, že Vás ve velké míře neposlechnou. A lidé bez minimálně středního vzdělání nemají dnes ve světě šanci uspět. To víte stejně dobře jako já. Modlím se, aby Vás tento druh populace neposlechl. Musel by Vás velmi brzy proklínat. Je mnoho věcí, ve kterých s Vámi souhlasím. Je dost věcí, ve Vašich zprávách, o kterých nevím, co si mám myslet. S nabádáním k emigraci s Vámi však naprosto souhlasit nemohu. Ještě je totiž šance, že tato země bude uzdravena. Jen musíme VŠICHNI chtít. Jiřina

Vážený pane Vaňku. Velmi mne překvapilo, že radíte mladým lidem utéci ze země. Měl by jste jim spíše poradit, jak zamezit šíření komunismu a jejich zvlů. Není umění utéci, ale něco pro tuto zemi udělat. Jsem Česká židovka. A ať už mi tu bylo ublíženo sebevíc, mám v této zemi kořeny staré 300let. Tato země je velmi nemocná a potřebuje pomoci, ne útěk. Jiřina.

Vazena pani Jirino, omlouvam se ze jsem neodpovedel okamzite a k vzhedem tomu ze dostam stovky mailu, v drtive casti pozitivni na reakci na moji vyzvu mladym lidem a take z duvodu ze obcas musim psat, odpovidam az ted. Prozatim jsem psal ve svych vzpominkach na mych strankach s lehkou ironii a chtel bych se s Vami podelit o me zivotni zacitky o kterych jsem se zatim nikde nezminoval, nebot jsem nechtel znovu v me dusi vyvolat bolest a smutek.

Mel jsem bratra Jardu. O rok mladsi nez ja. Uplne normalni kluk který si hral se mnou a kamarady na schovavanou, hrali jsme kulicky, chodili sankovat a tesili se na vanoce. V Karlovych Varech, kam jsme se prestehovali z Prahy jeste hodne let po valce se nachazeli zbrane, naboje a jine pro deti exoticke veci. Jarda jednou vzal do skoly, myslim ze byl v pate tride nenabitou pistolí a to se mu stalo osudnym. Gestapacko-bolseviscky soud ho poslal do detskeho domova v Kralikach kde s detmi bylo zachazeno jak s nejhorsimi zlocinci. Kdyz mu bylo patnact let, preradili ho do kriminalu pro mladistve. Par deti se z kriminalu pokusilo pri transportu do prace uteci. Ozbrojena straz zahajila palbu se samopalu a a jeden z utikajicich deti byl zabit na miste, druhý umrel v nemocnici. Jarda vyvazl s rozstrizenou pravou rukou, bez casti loketního kloubu, s rukou jiz nemohl hybat a tezce postizeny psychicky. Cela anabaze pro nej skončila kdýz mu bylo 22, "nekdo" ho strčil pod přijízející autobus mestske dopravy v Karlových

Varech. Podle svedku vim ze ho tezce zraneneho pri plnem vedomi odvezli do nemocnice kde za kratko zemrel.....Nam bylo sdeleno vse SNB az nekolik hodin po jeho smrti. Nebylo nam povoleno videt jeho telo. Jeho svrsky zabalene v kusu krvaveho hadru byly hozeny k noham rodicu.....

Vse co se prihodilo mym rodicum, mne a mym detem davam za vinu zlocinecke komunisticke ideologii a prislusnikum ceskeho naroda. Netvrdim ze vsichni Cesi jsou spatni. Bohuzel musim rict ze velka cast naroda je verbez, která se za kazdeho rezimu snazila pomoc jakékoli zrudne ideologii zpusobem který nema obdoby ve stredni Evrope. Vim ze podobne metody komunistickych vrahů se tezko budou v Ceske republice opakovat protoze by tentokrat zasahl civilizovany svet jako to udelal v Jugoslaviji.

Nadany a cestny mladý clovek nema v dnesni republice co pohledavat. V republice kde komunisticti zlocinci se derou do prednich pozic a jsou prijimani v Lanech. Brzo by mel mladý nadany clovek zkriveny charakter jako vladnouci kasta která vytvorila politicky system který nejde

legalne svrhnout. Bohuzel nemuzu vyzvat narod k povstani nebot je to nelegalni.

Muzu jen rict pokud by k nemu doslo, budu mit z neho nejvetsi radost uz jen proto, ze vsichni paraziti a prodejni politicti prostitutí v Ceske republice by definitivne skončili.

V dnesni dobe kdy komunisticke bestie v hodnostech podplukovníku a plukovníku na ministerstvu vnitra, které vede nekvalifikovany a naprosto neschopny ministr vnitra Stanislav Gross, se snazi zlikvidovat odpurce komunismu temi nejspinavejsimi metodami.

Je do nebe volajici jak vsichni poslanci a senatori (az na male vyjimky) a Hrad mlci. Hucin, Vachalovsky, Simecek a dalsi jsou obeti politickych intrik. A intriky budou pokračovat porad. Napravy se Vazena pani Jirino nedockate. Jeden lump z politicke sceny odejde a druhý nastoupí. Právní system který vybudovali bolsevici Rychetsky a Jicinsky je v Ceske republice natrvalo.

A z tohoto duvodu vyzivam mlade lidi aby emigrovali a nebyli svedky lumparen hodnych vladcu ze stredoafricke republiky. Zivot ma kazdy jen jeden. A je skoda kazdeho promarneneho zivota mladeho cloveka. Proto moje vyzva.

Pred ctvrt stoletim jsem byl zbaven Ceskoslovenskeho obcanstvi. Me deti taky. Vychoval jsem je v Australii a jsem na ne hrdý.

Citim se porad Cechem, rad vzpomínám na rozkvetle louky, na kvetouci bez, nadherne lesy plne boruvek a hub. A to je vse. Zivot je globalni a krasna mista jsou vsude. Dulezite je aby clovek zil dustojnym zivotem a nemusel se zabývat tematy jako to delam ja nebo Vy, které bylo v zivote take mnohokrat ublizeno. Veskere iluze o zmene politickeho klima v CR jsem ztratil.

Byvali disidenti a znam jich pozehnane, po roce 1990 povесili disidentske povolani na hrebik a lidska prava v Ceske republice je nezajimaji. Zajima je pouze plna kapsa a priprava svych deti na drahu termitu. Coz se da demonstrovat na hodne pripadech.

Jen bych chtel pripomenout aferu ozraleho policejniho namestka Antla. Vite ze jeho otec byl v padesatych letech pravnik na jehoz rukou jsou stopy krve po rozsudcich nad nevinnymi lidmi?

Se srdecnym pozdravem Jiri Vanek, Sydney
<http://www.freewebs.com/vanek/index.htm>

PS: Davam svoleni vsem k jakékoli publikaci me odpovedi Vazene pani Jirine.



"Klidně kurte dál. Teď už je to jedno."



VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

Jídlo a Restaurace

RESTAURACE "U nas doma"
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
 Ut-Ne - od 12-24 hod, Tel: 0423 775 746
 Tradiční českomoravská jídla jako je pečená kachna, svíčková, moravský vrabec, smažený sýr, utopenec atd. K pití Kozel, Plzeň, Brežňák nebo Zlatopramen Fernet Becherovka, Slivovice, , Borovička ap. 31/XII/04

Milan's at 391

391 Anzac Parade, Kingsford
 tel. 02 9313 7663
 Po. až Pa 12-14.30 , 18-21.30, Sobota od 18.00 do 22., v Nedělu pro party a na objednávku. Ponukame cestve morske jedla; Madarska, Slovenska i Česká jedla. Dve velka parkoviska k dispozicii. 1/XII/04

Cafe Royale, tel. 02 6452 3993,
 Hain Centre, 228 Sharp St., COOMA 2630
 otevřeno Po - Pá: od 10.00 do 17.00 hod.
 navštivte Járu a Marii na dobré posezení u vynikající kávy se zákuskem. 1/II/04

Kde koupíte čajovku či camembert sýr za pouhých \$4?

V Lahůdkářství u Cyrila!

183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
 Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
 Karlovarské oplatky, vynikající párky, paštiky, hořčice, pečivo, zelí, znojemské okurky, kostkový cukr, ryby v láku atd. 17/VII/03

Heart Of Europe 02 9387 1677 0404 847 460
 Výborné domácí zákusky, koláče a iné zákusky si môžete zakúpiť každú stredu a sobotu od 10 – 5 hodín vo Fox štúdiu na "Farmers Market" parkovanie zdarma
prodejna 114 Bronte Rd., Bondi Jn. .24.III.2003

Česká minerálka – Hanácká Kyselka
 V Austrálii k dostání pod jménem MOSTINI
Přírodní, pomerančová a citronová příchut',
 Nízké velkoobchodní ceny I pro maloobchodníky.
 Množstevní slevy a možnost dovozu ZDARMA
Volejte Martinovi 0411/441924, 02/97854546
8/VII/04

Česká čokoláda

Banánky v čokoládě, Kofila, Milena, Modré z nebe, Fernet Stock a Cherry brandy v čokoládě a další produkty fy. ORION - Nestlé ČR.
 Ivan: 0410 498532, fax:" 02 9625 4552
aquincum@iprimus.com.au 8/VII/03

Různé

REMOSKA MINI OVEN

Český tradiční a velmi oblíbený výrobek v nové kvalitě je nyní k dostání v Austrálii a N.Zealandě. Vyroce kvalitní materiál Teflon Classic @DuPont. Tel.: 02 9399 3437 Fax" 02 9399 3427 25/03/2004

AUSTRALIAN WATER PURIFIERS

Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
 Dodáváme a děláme servis na filtry pro pitnou vodu, včetne R.O. Filtracní systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/04

Cestování.

BOHEMIA TRAVEL

cestujte s námi do celého světa zlevněné letenky do Prahy,Vídně a dalších měst
 Eva Jancíková a Jirí Sedláček
 311 Huntingdale Rd, Huntingdale 3166 VIC
 Ph. 03-9544-8999 fax- 03 9544 1933 28/X/02

Health Spa Tours / Eva Santo

Ak Vam zalezi na zdravi rezervujte si pobyt do kupelov.Piestany / Luhacovice / Karlove Vary / Budapest
 Skupinovy odchod: Maj, December
 Ph.02 9449 1786, 0419 999 565. 18/VIII/04

Advokáti, překlady a přistěhovalectví.
 VLADIMIR GAZDIK LL. B. & CO.
 SOLICITORS ABN: 83 652 452 827
Office : 64 Sutherland Road Beecroft Nsw 2119 **Po Box 352 Beecroft Nsw 2119**
 ☎[02] 9876-4500 Fax [02] 9876-4511
 Mobile : 0407 274-734 Vgazdik@Bigpond.Com

Blackheath Office (02) 4787-6336
 Strathfield Office (02) 9742-1121
PRAVNÍ SERVIS VSEHO DRUHU
25.VIII.2004

PREKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede
 Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
 tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277,
 e-mail: danakau@attglobal.net 17/VIII/03

Účetnictví a finanční poradenství
Alex Ebert BBus (Accg) ASA,
 Office:179 Burwood Road; Burwood2134
 - daňová přiznání pro firmy a soukromé osoby, vyúčtování GST, účetní servis, finanční poradenství, hypoteční úvěry, servis pro studenty, navrácení úložek u důchodových fondů.
 S námi ušetříte: č a s:dostavíme se na Vaši adresu p e n í z e :máme zajímavé ceny
 Volejte Zdenu: 02 - 9326 9727, 0405 - 526546 7/X/04

Lékaři

Dr. Stanislav Hurbis - tel. 9399 3589
ZUBNÍ LÉKÁŘ
 69 Arthur Street, Randwick,
 mobil - 041 206 4202
 objednejte se na výše uvedená čísla, otevřeno I v sobotu dopoledne. 23/VII/04

Řemeslníci a služby

Úbytování pro studenty – Share Accommodation
 Hledate ubytovani – plne vybavene byty blizko vlakovych stanic, rychle dostupne z centra?
 Kontaktujte Australian Centre for Education Services, Dora Matejkova,
 dmatejkova@austudies.com.au, 469 Kent st., NSW 2000, tel.: 92836683.

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s tím?

VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE
 {rozbór osobnosti dle data narodení} Marie Malina, Tel.: 96764646.. 09/IV/03

Auto - Moto

CAR ALARMS - SERVICE&SALES
 591 Elizabeth St., Redfern;
 Ph.: (02) 9318 2444
 Prodáváme alarmy značky: Piranha, Flashpoint, Cobra etc., Oprava i servis všechny značky alarmu v našem service centru. Autorizovaný dodavatel: email: info@superalarm.com.au 8/IX/03

AUTOLAB, Daniel a Pavel Chermak
 mluvíme česky / slovensky, 5% sleva pro studenty a důchodce, „pink slips“ a „green slips“, veškeré mechanické opravy a údržba, 5 let záruka na součástky a práci, inspekce před koupí auta nebo koncem záruky, zadarmo zapůjčíme auto po dobu údržby, při každé údržbě vaše auto zdarma umyjeme a vysajeme
 BROOKVALE Unit 8, 128 Old Pittwater Rd TEL: 1300 886 883
 MANLY 207-209 Pittwater Rd TEL: 1300 886 816 20/XI/02

POČÍTAČE

Koupili jste si právě počítač nebo se ho chystáte koupit? . Poradíme, též Přátelské a příjemné vyučování pro "middle aged" a "seniors" v východní Sydney. Zavolejte Richarda: 0414 540 465 Vyrobí pro váš business i pěkné webovské stránky.

Shared Web Services:

Tel. 02 9086 3150 Fax: 9086 3155
 Grow your website with the new Smart Web Package.
 Ring to Ms. Šipka for details. 22/V/03

<http://www.aspectsofaustralia.com/target>
TARGET - Informace pro Čechy a Slováky.
 Chcete se dozvědět, kdy bude další koncert, zábava a co je nového mezi Čechy a Slováky? Jsme nezávislí. Pavel Kyrál, 105/3 Bruce St., Crows Nest, NSW 2065; tel. 9955 7990, Mob. 0414 463 452 Tyto stránky jsou publikované firmou „Animation Allsorts“. /

Služby pro studenty

WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
 Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň.: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au 8/X/04

Australian Centre for Education Pty. Ltd
 Je mezinárodní poradenská firma. Pomůžeme Vám s výběrem studia na Universitách, Colleges

i se studiem Angličtiny. Nabízíme pomoc s ubytováním , part time work atd. 469 Kent Street, Sydney 2000 (u zastávky Town Hall). Josef Kysilka či Martin Navratil tel: 9283 6683, mobile: 0414454557, E mail: jkysilka@austudies..net.au www.austudies.com.au 25/VII/04

Ked mate znanych v republike ci v Sydney, ktory by chceli rozne informacie o studovani Anglictiny, Travel & Tourism, Business, IT Computer a Human resource management.Renata Morgan Vam da informacie o najvyhodnejších školach v Sydney. Ponukame skolu s priateľskou atmosferou za veľmi vyhodne ceny. www.renatamorgan.com.au Sydney tel/fax: 02 9314 1650 mobil : + 61 402 034409, Bratislava:+ 421 905 518144 Beatka Praha: + 420&nb sp;607 721731, Petra Most-Praha: + 420 602 770606 Jindriska 25/VII/03

ČSR

CHCETE KOUPIŤ - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?
 Václav Korbel - tel. 420 2 67 910 218, mobil: 420 602 655 396

Interspedition Zeman

Kompletní stěhování včetně prvotříni balicí služby. Poradíme vám i ze stěhováním z Austrálie do Čech
 Tel.: 420 2 5732 1600 Fax.: 420 2 5732 1602
 Mobil: 420 602 343631

AIRPORT CARS : Jan Študent:

Ph. 0011 420 2333 23 673 neb 603 430 103
 Vyzvedneme Vás z letiště, Budeme Vás vozit po Praze i okolí po dobu vašeho pobytu. 21/IV/04

HOTEL u JEZIRKA

Masarykova 44, 460 01 Liberec,
 fax 0011 420 48271 0254 tel 48270 430-2
 Cena za pokoj 560/930 KC na den a noc. 21/VI/04



Czechoslovak Club of ACT,
 P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601
 18 Shropshire St., Queanbeyan
 vydává měsíčník věstník **Beseda**.
Československý klub v Queenslandu,
 P.O. Box 4213 Forest Lake Qld 4078
 25 Upfield Street Burbank Qld 4156
 Tel / Fax: (07) 3343 3489
 Předseda Karel Ulvr Tel / Fax: (07) 3355 0109
 Naše stránka: csklubqld.org.au
 Měsíčník "**Krajanský List**", - Jana Humlová
 Tel: (07) 3802 0942; Fax: (07) 3271 1646
Asociace Čechů v Austrálii
 28 Church Street, Fortitude Valley QLD
 P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
 Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
 P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
 tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovak Country Club,
 320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
 tel. 02 9606 0904

Czech and Slovak Association in Tasmania,
 144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
 ph. 6228 0707

Czech and Slovak Association in WA,
 P.O.Box 486, West Perth 6872, tel: 0419 520164

Vydává měsíčník **KLOKAN**
Český a Slovenský klub na Novém Zélandě,
 P.O.Box 27 332., Wellington
 tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
 měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
 Lockes Way, Belgrave South 3160,
Orel
 1A George Street, Avalon Beach 2107, tel. 9918 0826. Vydává čtvrtletník "Orel"
Czech Pensioners Association Inc.
 40 Gratan St.reet) Prahran,
 VIC 3181 tel.: 03 9527 1448.

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
 30 Vaughan, P.O.Box 142,
 Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
 vydáva dvomesiačník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
 5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
 105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton,
 3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Slovenských Združení vo Viktorii
 P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583
Združenie Slovenskov v Queenslande
 P.O.Box 2304, Southport Qld 4215
Vatra@dingobluenet.net.au
 Vydávají Vátru.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
 16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
 tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“
Sokol Melbourne,
 497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
 tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
MINITHEATRE PRODUCTION INC.
 Skupina divadelníků, autorů, hudebníků a výtvarníků z celého světa
 Eva SITTA, ředitelka Email
evasitta@yahoo.com

Generální konsulát České republiky,
 ing.Jaroslav Doleček, generální konsul,
 169 Military Road, Dover Hights , 2030
 phone: 02 9371 0860 fax: 9371 9635
Konsuláty Slovenské republiky,
 adresa nieje.
České velvyslanectví v Canbeře
 8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
 ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľ'vyslanectvo v Canbere
 47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
 ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Australská Slovenská Obchodná Komora. nefunguje
Česká obchodní komora v Australii.
 198 Greenhill Road, Eastwood, SA 5063
 tel: 08 8172 9669 fax: 08 8373 5793
 email:ccca@picknowl.com.au

Kanadské listy, mají 8 stran, předplatné Can \$ 19.00. Vydává Mirko Janeček. e-mail: mirko388@attcanada.ca tel. 905-278-4116. 388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00 novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bisek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americke list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$53 ročně, nakladatelství PRIMUS, Věžeňská 7, 110 00 Praha 1



Stále na skladě!

Na CD které na požádání rozesíláme

najdete nyní mimo seznamů StB spolupracovníků také:
 KGB přeměny východní Evropy 1989, Grodski: Konfidenti mezi námi, Dolejšího analýzu 17ho listopadu 1989, Případ Hučín a překlad francouzské knihy Tři Internacinály proti našim svobodám a další zajímavosti.
 Cena CD AU\$16 včetně poštovného.



CO BUDE



Volume 2 Issue 6 ⁽¹¹⁷⁾

MUSÍME SI POMÁHAT

Január – leden 2004

Katolícké mše v Austrálii.

Pan farář Jaroslav Šimek, , tel.: 02 93 61 52 25,
mob.: 04 03 92 07 27. , e-mail: misiepater@seznam.cz

(páter Aurelius Hrdina 03 9819 3775)

Pořady českých bohoslužeb v Austrálii:

11.1.2004 v 10 hod. dopoledne Albion St., Sydney a v 15
hod. odpoledne Newcastle,
18.1.2004 česká mše sv. v Brisbane,
25.1.2004 v 10 hod. dopoledne Albion St., Sydney
1.2. 2004 v 10.30 hod. dopoledne Country club.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601

18 Shropshire St. Queanbeyan

otevřeno v sobotu 1 - 5pm

7. února je Food and Dance Spectacular v rámci
National Multicultural Festival, Beseda se prezentuje
prodejním stánkem na Garema Place.

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 0904,
každou pátek, sobota a neděle ping pong,

pan Jano Danihel 9832 1946 večer

Každou první sobotu v měsíci je brigáda na zvelebení klubu.

Pořádáme kurzy Latinskoamerických tanců

Pro informaci zavolejte na 0414 921 816

G8M8 Great Mate

NOVOROČNÁ GIGAPARTY 12. Januára 2004.

Brany sa otvoria o 20:00hod a muzika utichne o 03:00
nadranom. Miesto konania bude v Star Bare (600 George
Street, oproti Cinemas).

Velmi dolezite je aby ste si zo sebou priniesli
identifikačný dokument, ktorým je PLATNY PAS. Je to
kvôli vekovej hranici nad 18 rokov.

Vstupne bude stanovené na \$10, avšak dievcata budú mať
vstup zdarma od 20:00 do 22:00, cize kocky neťahajte a
pridite zavčas. Prvých 100 chalanov bude
kompenzovaných pivom, ktoré budú na nich cakať na bare
zadarmo! Ako obvyčajne máme vybavené Happy hour
medzi 20:00 a 23:00 za \$3/pohar, ale to už viete.
Pocas noci sa uskutoční rozdávanie zaujímavých cien a
sutaze, ktoré nám pripraví DJ Mefisto a DJ Wiper.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Každou nedeľu od 10,15 hod. Omša svätá

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent Frenchs Forest, 2086

tel.9452 5617, www.sokolsydney.com

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu
každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od
12.00 do 19.00 hod.

lednová přestávka

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield St., Burbank, 4156 tel., 07 3343 3489,

naše informační stránka www.Csklubqld.Org.au

V pátek otevřeno od 18 hodin, Večeře: polévka, hlavní jídlo,
káva/čaj zákusek Pouhých 10 dolarů.

Každé druhé úterý v měsíci - dopolední posezení u kávy pro
všechny kdo mají zájem si přijít popovídat, vyměnit zkušenosti a
recepty. Nebo naučit se vařit oblíbená jídla. Přineste sebou
talířek vašich dobrot nebo jakéhokoliv občerstvení. Všichni jsou
vítáni. Dotace "malé zlaté mince" (\$2) na úhradu kávy, mléka a
režie klubu. Děkujeme a těšíme se na Vás.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrtěk -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy,
zákusky

Každé čtvrtěk od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Klub mění své působíště, pro další informace volejte na
Mobil: 0419 520164.

In Hellenic klub, Stirling St., Sir James Mitchell Park

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve
slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na
vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.9
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1	a AM 1224	
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7	a AM 1107	
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7

Každý čtvrtěk ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na
vlnách Sydney, pouze česky.

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedeľu v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

každou neděli od 11 do 12 hodin na stanici 5CST-FM
(88.5MHz) a každé pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici
5PBA-FM (89.7 MHz.)

Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -
11.30 dopoledne.

Vedoucí: Petr Tichý Tel: 0422 972 393 Informace:

www.4eb.org.au/~czech

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní a
každé úterý mezi 14-15 hodinou odpolední

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: CMSFM@yahoo.com

TELEVIZE SBS :

V Pondělí 10.prosince od 22.50 hod.

Romantická komedie, „ Loners - Opuštění...

Režie D.Ondříček, hraje S.rašilov, J.Schneiderová a
M.Křen

TELEVIZE Channel 31

Pokusné vysílání českého a slovenského vysílání pro pokročilé
na žádost našich krajanů ze Sydney přestalo vysílat.

Upozornění klubům

a organizacím.

Prosíme Vás posílejte nám programy
vaší organizace či klubu. Zcela
zdarma Vám je zde vytiskneme!!

naše adresa:

ricardo@ans.com.au



Dobří lidé,

prosím pomozte nám!

Potřebujeme sestavit si

nový počítač, ten co

používáme na tvorbu

těchto Novin je ještě

z minulého století a

dosluhuje...

Budeme hluboce vděční
za jakýkoliv příspěvek na
jakoukoli část počítače.

Firmám z radostí

zašleme fakturu, od

počítačové firmy za

zakoupený díl.

Děkujeme



Velectění p.t. předplatitelé
pokud se Vám stane, že Vám noviny,
či CD poštou neprijdou, prosím ozvěte
se, s radostí noviny pošleme ještě
jednou.

Lidé se přišli rozloučit s Helenou Růžickovou



Na pohřbu Heleny Růžickové nemohli chybět Václav Glazar (vlevo) a Zdeněk Troška foto: PRÁVO/Michaela Říhová

Desítky lidí se v pátek začaly scházet již kolem půl jedenácté před strašnickým krematoriem v Praze. Ve 12:00 zde začalo poslední rozloučení s herečkou Helenou Růžickovou, která v neděli 4. ledna zemřela v plzeňské fakultní nemocnici.

PRAHA - Stovky lidí zůstaly před obřadní síní a nad hlavami si podávají květiny, aby mohly být položeny k rakvi. Smuteční slovo pronesli ředitel televize Prima Martin Dvořák a zpěvák Josef Laufer. "Byl a jsi člověk s obrovským srdcem, hodná máma dětí mnoha dětských domovů - Konec, klap! Helena Růžicková navždycky pak," řekl mimo jiné. Na poslední cestu zazpíval píseň Sbohem lásko, já jedu dál.

Rakev zajela za zvuků hlavní melodie ze série komedií Slunce, seno ... a lidé poté začali spontánně tleskat.

Přišla řada známých osobností

Mezi smutečními hosty nechyběli například režisér Zdeněk Troška a blízký přítel Václav Glazar, a řada známých herců a zpěváků, jako Miroslav Moravec, Pavlína Filipovská, Václav Neckář, Jiří Pomeje, Eva Pilarová, Jiří Krampol, Karel Vágner.

Přítomni byli také ministr kultury Pavel Dostál i místopředseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Vojtěch Filip. Ministryně zdravotnictví Marie Součkové, jejíž věnec stál vedle katafalku, sledovala rozloučení s Lubomírem Lipským za otevřenými bočními dveřmi sálu.

"Určitě by nechtěla, aby se truchlilo"

U rakve byly mj. věnce a kytice od prezidenta Václava Klause, České televize, Českého rozhlasu, Činoherního klubu, na jehož prknech Růžicková excelovala, i dětského domova Slon, nad kterým měla patronát.

"Rozloučení s Helenou Růžickovou vnímám jako odchod části člověčiny z českého divadla a filmu, protože jestli uměla něco na diváka přenést, tak to byla její člověčina," svěřil se Právu Dostál. "Určitě by přivítala, aby se na ni vzpomínalo s úsměvem a radostí, které sama po celý život rozdávala," řekl již dříve její přítel a režisér Zdeněk Troška.

Poslední cesta na chalupu

Nakladatel Svatopluk Štefl, který v poslední době vydal tři knihy o hereččině boji s rakovinou, kterou Růžicková napsala s Marií Formáčkovou, Právu prozradil, že vznikala i její Rodinná encyklopedie. "Helena byla do poslední chvíle nabitá nápady a plány. Vyprávěla o tom, jak lze žít téměř padesát let s manželem, vychovat syna a udržet rodinu," řekl.

Po zpopelnění má být Helena Růžicková podle svého přání rozptýlena na zahradě chalupy ve Slatině u Horažďovic, kde poslední léta žila. Loni tak učinila s popelem svého manžela Jiřího.

František Cinger, Právo

Umělec a jeho dílo.

JITA Splítková

Tento týden přinesl, krom jiného, problém etiky a morálky nazvaný: umělec, jeho osoba a jeho dílo. Má se umělecké dílo spojovat s životem jeho tvůrce anebo dílo je dílo a umělec - zhotovitel je něco jiného a tudíž může žít životem zcela se vymykajícimu etice, morálce, právním zákonům? Jak to je? Jen u spotřebního zboží vůbec nezáleží na tom, jak žije jeho výrobce. Konkrétním případem, který nastolil tyto otázky je sexuální nezřízenec Opočenský:

Zastupitelé Kuřimi na Brněnsku budou na konci ledna jednat, zda na obnovovaném náměstí bude stát plastika od Pavla Opočenského Věčně mokrý kámen. Dílo zbývá jen instalovat, část místních obyvatel však nesouhlasí, aby na náměstí stála socha od umělce, který byl odsouzen za pohlavní zneužívání mladých dívek, 280 jich podepsalo protestní petici. Radní se podle mluvčího Draga Sukalovského většinou kloní k tomu, že je třeba oddělit dílo umělce a jeho osobní život. "Dílo vybrala před třemi lety dvanáctičlenná odborná komise, složená ze zástupců samosprávy, architektů a teoretiků umění," uvedl Sukalovský. Opracovaný, asi metr vysoký kámen s čtvercovým půdorysem o straně asi 1,5 metru bude nahoře mít otvor, z něhož bude stékat voda do nádrže. Radnice již plastiku s názvem Věčně mokrý kámen má ve svých depozitářích. Plastika by měla stát jeden milión korun, přičemž 800 000 korun již město zaplatilo. (ČTK)

Problém dílo a jeho tvůrce je velice obsáhlý a přesahující místo pro úvodník, zde se mohu pozastavit nad rozhazovačností města Kuřim. Umění sehrává v lidském životě a jeho zcivilizování obrovskou roli, ale milión korun za mokrý kámen? Kuřim je zřejmě bohaté město, které už absolutně nic nepotřebuje a může se věnovat méně přízemním věcem, než je třeba dobře fungující infrastruktura, opravené domy. Pokud tomu tak je, je to jen dobře, ale pokud ne, co vedlo radní k této velkorysé podpoře umění (v tomto případě je namístě spíše hovořit o spotřebním zboží)? Čistá a nezištná láska k umění samému? Co jiného?

Jen se divím, že občané neprotestovali ještě před koupí kamene, teď už je to akt marnosti, navíc vzhledem k osobě Opočenského a názvu díla, mají obyvatelé tohoto městečka o posměch od přespolních postaráno. Nějakou vtipnou přezdívku si na ně jistě vymyslí.

Tajuplné pražské ghetto

Zdeněk Lukeš -NevPes

Asi před třemi lety jsem dostal zajímavou nabídku. Začala se připravovat rozsáhlá kniha o dějinách pražského židovského ghetta, které se rozkládalo na území dnešního

ŽIDOVSKÉ MĚSTO PRAŽSKÉ NA VEDUTÁCH, FOTOGRAFIÍCH A POHLEDNICÍCH



===== BELLE  EPOQUE =====

Josefova a částečně i Starého Města a které, jak známo, vzalo za své na přelomu XIX. a XX. století (až na starý hřbitov, několik synagog a kostelů).



Autoři knihy - dr. Arno Pařík, dr. Kateřina Bečková a pan Edmund Orián - původně zamýšleli ukončit téma likvidací malebného ghetta, ale nakonec mne požádali, abych zpracoval ještě téma nové výstavby. Přesto, že z nejen památkového hlediska bylo bourání starých domků, kostelíků, synagog a přilehlých uliček a náměstí



barbarstvím, nelze přece jen upřít nové asanační výstavbě kvality. Naštěstí nezvítězili tehdy radikálové, kteří chtěli přeměnit střed Prahy v moderní metropoli typu Paříže s širokými bulváry, ale poměrně konzervativní architekti, jako byli pánové Koula, Balšánek, Polívka, Klenka, Dlabač, Vejrych, Mašek nebo Justich, kteří přece jen do určité míry respektovali charakter bourané čtvrti. Zachovali tak alespoň část atmosféry. Některé domy pojali dokonce jako volné kopie původních (přidali ovšem jedno dvě patra), někde osadili staré barokní portály, jinde v rámci výzdoby uplatnili některé symboly. Hlavní osa - Mikulášská (dnes Pařížská) třída - má docela příjemné proporce. Domy mají kuriózní průčelí s prvky historických slohů i nastupující secese; v partii poblíž Vltavy, kde se stavělo až na konec, podobně jako v oblasti kolem tzv. staré školy nebo v Kaprově ulici, se objevuje i architektonická moderna v podání mladší generace projektantů z okruhu prof. Wagnera a Kotěry - domy tu projektovali Bohumil Hübschmann, Antonín Engel, bratři Neugebauerové nebo Otakar Novotný a František Kavalír. Dokonce tu vyrostl i blok s kubistickými fasádami při ulici E. Krásnohorské.

Byla to pro mne tehdy hezká práce, měl jsem k dispozici řadu starých fotografií (některé už dnes jsou zničené - našli jme je ve sbírkách NTM v později v zatopené Invalidovně) z doby nové výstavby. Někdy to byla téměř detektivní práce určit přesný záběr - na snímku byly ještě bourané domy, ale vedle se už stavěly nové bloky, dláždily se ulice... Pražané tehdy nebyli většinou proti bourání - za zchátralé a nehygienické ghetto se styděli a přáli si mít tady moderní domy. Přesto tu na několika místech ještě najdeme zbytky původní regulace, kuriózní místa, kde je vidět stará niveleta terénu - např. v Kozí ulici nebo kolem synagogy v Široké, kde dnes stojí nový Kafkův pomník.

Píšu o tom všem proto, že několikaleté dílo bylo právě dokončeno a kniha se v nejbližší době objeví na pultech knihkupectví. Pokud vás téma osudů prastaré městské čtvrti zajímá, doporučuji k zakoupení. V knize najdete na stovky starých kreseb, rytin, unikátních plánů a většinou niky nepublikovaných fotografií, dále přehledný výklad, samozřejmě zdaleka nejen o architektuře, nýbrž i o životě v ghettu, dále tabulky a plány původní i nové zástavby. Kniha se jmenuje **Židovské město pražské** a vydalo ji nakladatelství Epoque.

"Evropské vánoce", tak byl nazván vánoční koncert, který se konal pod patronátem velvyslance České republiky v Austrálii, panem ing. Josefem Sláákem dne 13.12.2003 v St Andrew's katedrale v Sydney.

Chtěla bych touto cestou vyjádřit své poděkování sponzorům koncertu, především panu Velvyslanci České republiky ing.J.Sládkovi, dále firmě AAA AUTO v České republice, jmenovitě panu A.J. Dennyemu. Díky jejich podpoře mohla Austrálii navštívit a na koncertu vystupovat česká mezzosopranistka pani Edita Randová a dalších 70 účinkujících umělců. Dekuji také své rodině, přátelům a všem dobrým lidem, kteří me při organizaci koncertu pomáhali. Hodnocení vanocního koncertu přenechám návštěvníkům, věřím vsak, ze koncert důstojně reprezentoval českou hudbu, tradice i Českou republiku v Austrálii.

S pozdravem a přáním všeho nejlepšího v roce 2004, Jaroslava Ingrová - pořadatelka koncertu. Příkládám - interview s panem A.J.Dennym

„Vrátil jsem se do Čech ke svým kořenům“



na obrázku: **Anthony James Denny, majitel největší společnosti v Evropě, prodávající ojeté vozy**

Značku AAA AUTO zná dnes v České republice asi každý a není čemu se divit – už 180 000 Čechů a Moravanů si z bran autocenter AAA AUTO odvezlo nově zakoupený ojetý vůz. Jen za letošní rok bylo spokojených zákazníků 44 000. 5 prodejních autocenter v ČR, 7 výkupních poboček, velké plány na brzkou expanzi v ČR i do zahraničí... Firma je už dnes jednou ze 100 největších v ČR. Její historie připomíná podnikatelský sen. Ve skutečnosti za ním stojí smělé vize a léta tvrdé práce muže, který navzdýcky změnil český automobilový trh. Je jím Anthony James Denny.

V České republice se nyní objevuje v souvislosti s podnikáním spousta jmen cizinců, zvláště pak v pozicích vrcholového managementu. Vy jste se narodil a vyrostl v Austrálii - jak jste se vůbec dostal k podnikání v Čechách?

I když se to podle mého jména nezdá, mám české předky – jsem synem českého emigranta z roku 1948. Narodil jsem se ale roku 1962 v Sydney. Moje jméno v rodném listu bylo Antonín Kubelka. Do Čech mě logicky přitáhla zvědavost, zkrátka jsem chtěl vidět místo, kde má moje rodina kořeny a kde dodnes žije spousta mých blízkých příbuzných.

Takových cizinců s českými předky je ale spousta – většinou ale jen přijedou, prohlédnou si a zase se vrátí zpátky. Co Vás přimělo zůstat?

V době sametové revoluce jsem podnikal v Kalifornii ve společnosti, která vyvážela auta do východní Evropy a do Ruska. Tato oblast mě proto zajímala i z obchodního hlediska... tak jsem se rozjel podívat se. A nakonec jsem se usadil v České republice a žiji zde už od roku 1992. Dostal jsem se do ČR v době po revoluci, kdy přímo visela ve vzduchu příležitost k podnikání. Měl jsem to štěstí, že jsem

byl ve správnou chvíli na správném místě. Takovou příležitost člověk nemá mnohokrát za život.

Ale to stejně nestačí, nebo snad ano? S čím jste vlastně na českém trhu začínal?

Samozřejmě to nestačí, existují ještě další nezbytné „ingredience“ úspěchu: je to dobrý nápad a pořádná dávka štěstí. Tady to platilo dvojnásob, nikdo v té době nemohl předvídat, jak se český trh bude vyvíjet po tolika letech socialistického nepořádku, který tu vládl všude. Můj první nápad byl dovážet ojeté vozy ze Spojených států. Chtěl jsem na český trh dostat něco, co tu do té doby nebylo. Hlad po všem novém a zahraničním byl ostatně pro tu dobu typický.

Jaké byly začátky Vašeho podnikání v Čechách?

Období mezi roky 1994 a 1998 bylo hodně náročné. Na trhu totiž bylo hodně málo kvalitních ojetých vozů, spousta z těch, které zde jezdily, byly ojetiny z Německa v katastrofálním stavu. Začínali jsme s pouhým 1 zaměstnancem v malé kanceláři v bytě. Dneska máme 1400 zaměstnanců, 2200 aut v denní nabídce, přes 85 000 m² prodejní plochy a administrativních budov.

Jak se Vám podařilo dosáhnout takového úspěchu?

V roce 1994 jsme otevřeli autobazar v Praze. Těch tu sice už v té době bylo plno, ale my jsme přišli s něčím novým: nezačali jsme s komisním prodejem, jak bylo do té doby obvyklé, ale jako první jsme začali vykupovat auta za hotové. Vzhledem k tomu, že nám jde o spokojené zákazníky, hlídáme především kvalitu. Jsme také jediným prodejcem ojetých aut v ČR, který poskytuje 100% garanci legálního původu na každý vůz.

Kdy jste Vy sám poprvé vydělal peníze na ojetém autě?

To už je hodně dávno, bylo mi teprve 14! Koupil jsem starý Ford Zephyr z roku 1955 od jedné sousedky za pouhých 16 dolarů. Řídit jsem se naučil, když mi bylo 10. Přizval jsem k „byznysu“ další tři kamarády, hned jsme běželi domů, vzali si každý 4 dolary, ušetřené z kapesného, a auto koupili. Jezdili jsme v něm dva měsíce s kamarádem, který měl řidičák, a báječně jsme si to užívali. Pak auto viděl jeho kamarád nabídl mi za něj celých 40 dolarů! Dlouho jsem neváhal, vzal si peníze a dal mu auto a papíry. Ve škole jsem oznámil: „Pánové, prodali jsme auto za 40 dolarů – máme z toho každý 10!“ Kamarádi byli v šoku z takového výdělku. Tak to byl můj první obchod s auty.

A jakým autem jezdíte teď?

Jezdím v Mercedesu ML55, perfektně mi vyhovují jeho jízdní vlastnosti. Je skvělý pro jízdu po Praze i pro cesty mimo město, kde ocením pohon 4x4. Jak se Vám v Praze žije? Zvykl jste si na českou mentalitu a na český životní styl?

Když pocházíte ze svobodné země, jakou je Austrálie, musíte se snažit pochopit Čechy nejen na základě současného dojmu, ale člověk by měl jít hlouběji do historie. Naštěstí mám hodně příbuzných, kteří zažili dobré časy v Československu za první republiky a kteří mi řekli, abych nesoudil Čechy jen podle toho, co se tu dělo za komunismu. Ten byl podle mě pro spoustu lidí psychologickou atomovou bombou, jejíž následky budou odstraňovány ještě mnoho let. Slyšel jsem o tom hodně v 70. a 80. letech, protože můj otec byl aktivistou, který se pokoušel pomoci lidem dostat se z Československa do Austrálie. Věděl totiž moc dobře, co se tady děje. Bylo to opravdu smutné. Člověk musí být opravdu otevřený a chápat věci v širším kontextu, pokud chce rozumět téhle zemi.

Žijete jednou nohou v Austrálii a druhou v Čechách nebo už jste se natrvalo usadil v Čechách?

Dokážu si představit, že bych žil v České republice až do své smrti, protože tady jsem doma. Navíc se mi v srpnu narodil syn Maxmilián, manželka je Češka... Austrálie je ale nádherná, vždycky se moc těším, když si najdu čas vrátit se na můj ranč na východním pobřeží. Pohled na širý oceán je něco, co mi asi v Čechách nepřestane chybět nikdy...

Proč má kůň černou moč

Karel Hruška Nev.Pes

Mnoho obroku a málo pohybu o svátcích vyvolává u koní černé močení, nazývané sváteční nebo pondělní nemoc. U paní Jity jde po svátcích zřejmě o chorobu, která je v české populaci snad již geneticky kódovaná, černé vidění. Jistě není třeba si namlouvat, že nic nemůže být lepší než je. Pesimismus a ublíženost, které byly zkoncentrovány v pondělním příspěvku "Pan bůh s námi a

Špidla pryč" ([NP 5.1.2004](#)) však může slabší povahu dohnat k zoufalství. Proto doporučuji se zamyslet nad několika otázkami:

- Kdo z nás si troufne v malé autodílně nebo od řemeslníka, který přijde do domácnosti opravit vodovod, požadovat účet a je ochoten hradit DPH?
- Kdo musí dodat do státního rozpočtu více než 30 tisíc Kč na každých 100 tisíc nepřiznaného příjmu?
- Proč na jedné straně máme výhrady k úrovni výuky na některých školách nebo zdravotní péče, ale jako jeden muž a žena se postavíme proti zrušení nevyužité školy nebo nemocnice?
- Proč lidé, kteří špatnou organizací zdravotnictví nejvíce trpí (jeho zaměstnanci, nařikající na nízké platy) nikdy nepředložili žádný návrh na řešení problémů?
- Proč považujeme za oprávněné, když taxikáři (horníci, zemědělci, obchodníci aj.) okrádají zákazníky (požadují výhody, dotace nebo omezení pro konkurenci), protože se jich tolik na současném trhu neuplatní?
- Proč nechceme podpořit zvýšení platů policistů, když většina z nás není ochotna jejich odpovědnost a riziko převzít?

Není to jistě snadné rozhodnout se v několika vteřinách, zda má policista riskovat život svůj nebo život gaunera, který ho ohrožuje nebo který ohrožuje někoho jiného. 7. Kdo z nás si troufne odmítnout nabídku snížení pokuty bez bloku?

8. Kdo nezná nikoho, kdo si s hrdostí nechal vyplatit neoprávněné nemocenské dávky nebo se mu podařilo obelstít finanční úřad?

9. Proč nepodporujeme úředníky při správném plnění jejich úkolů, kterými by měli šetřit veřejné i naše prostředky a proč tak snadno přejdeme jejich špatný výkon, když bychom si na ně mohli oprávněně stěžovat?

10. Proč si nevážíme některých rozhodnutí, ke kterým nás donutí "Brusel" v našem vlastním zájmu, ačkoliv bychom se sami na ně nezmohli?

11. Proč neusilujeme o to, abychom bruselské byrokraty přesvědčili, že jejich požadavky jsou nesmyslné a škodí i jim samým?

Nezdá se totiž, že by vymýšleli jiné předpisy pro nás a jiné pro sebe. 12. Proč se nám objevuje pěna u úst při zmínce o platech lidí, jejichž práci bychom dělat nechtěli a často ani nemohli?

13. Proč nepožadujeme, aby lidé, dobře placení z veřejných prostředků, odpovědně vykonávali svoji práci?

14. Proč častěji úspěch závidíme a zřídka se snažíme napodobit cestu, která k němu vede?

15. Proč odbory usilují o omezení prodeje ve dnech pracovního klidu, když většinu zákazníků tato možnost vyhovuje, místo prosazování vyšších příplatků nebo práva práci v neděli odmítnout, zakotveného v kolektivní smlouvě?

Neomezují svými požadavky zájem většiny zákazníků a možná i části svých spoluzaměstnanců, kteří na této práci mají zájem?

16. Proč se bojíme ztráty suverenity a současně bychom chtěli, aby nás ve vzduchu chránili bohatší?

Proč by to dělali za svoje peníze?

17. Proč nám vadí přiložit prst na scanner na svrchovaném území zastupitelského úřadu země, která i nás chrání před osudem sebevražedného atentátníka, pokud chceme nebo musíme letět za oceán?

18. Proč obdivujeme Brasilii za její projevy suverenity, když si sotva můžeme představit, že získané informace budou zpracovány stejně účinně?

19. Proč naříkáme nad nezaměstnaností, když téměř každý ví, že naše produktivita je nízká a že již mohlo být lépe, kdyby nezaměstnanost již dávno byla vyšší?

20. Proč důrazněji nepožadujeme podporu rekvalifikace a tolerujeme podporu těch, kteří o zaměstnání nemají velký zájem?

21. Proč jsme nařikali nad zavedením vízové povinnosti a nepožadovali zavedení kontroly vycestování českých občanů našimi hraničními úředníky a okamžité zastavení sociální podpory rodin, které měly prostředky na letecké výlety na dovolenou s kojenci?

Jistě, chtělo by to změnu zákona a prováděcích předpisů, ale proč se o to nikdo nepokusil?

22. Proč tak rychle zapomínáme na proklamovanou rovnost za totality, na občanské výbory, devizové přísliby, odevzdávání vojenské knížky před odjezdem do Budapešti, "snadný přístup" ke vzdělání, "bezplatnou" a kvalitní zdravotní péči, "svobodné" volby a májové průvody?

23. Jak svobodná byla volba zaměstnání a kdo nám vlastně šéfoval před dvaceti lety?

24. Proč jsme si před vánocemi nešli z pietních důvodů postát tři hodinky před prodejnou zeleniny a nepoděkovali v dopise Právu za kilo mandarinek?

Co zkusit v neděli pokládat další otázky a hlavně si na ně alespoň pro sebe, potichu a upřímně odpovědět? Třeba by to pomohlo k mírnému snížení černého vidění, tak jako koním zabraňuje v pondělním černém močení méně žrádla a více pohybu v neděli.

Proč ještě psát česky

Autor: Tereza Brdečková , spisovatelka.

Zpráva o úpadku a lhostejnosti: Češi dotují kulturu nejméně v Evropě

Je česká kultura v koncích pro nedostatek peněz? Může se stát, že úplně zanikne, pokud ji stát víc nepodpoří? Tahle často opakovaná otázka zní logicky, ale ve skutečnosti nedává smysl. Stejně tak bychom se mohli ptát, zda Češi přestanou mít děti, pokud se zruší daňové úlevy pro rodiče, přídavky a dotace pro školy. Ovšemže se děti budou rodit dál. Bude jich ale ještě méně a budou to mít velmi těžké. Stejně tak se vždycky všude najdou lidé, kteří cítí vnitřní nutnost psát, malovat nebo hrát divadlo. Jenomže některé země jim v tom pomáhají, jiné jim to zakazují a další soudí, že je to jejich soukromá věc. Správná otázka tedy spíš zní: Proč Česká republika dotuje kulturu snad nejmenší částkou v Evropě? Proč se náš stát už čtrnáct let chová, jako kdyby kultura byla jen problém jednotlivců?

Od Máchy až po Listopad

Jedno z vysvětlení leží v minulosti: v době obrození se česká kultura začala utvářet jako zbraň. Nestála sama o sobě a nebyla spontánní. Vlastenecky naladění spisovatelé, hudební skladatelé, malíři a architekti ji od počátku devatenáctého století koncipovali jako obranu proti politickému a národnostnímu útlaču. Od dob Karla Hynka Máchy byla česká kultura až do roku 1918 plnohodnotnou zbraní v rukou Čechů proti Rakousku, proti Němcům. Ve dvacátém století byla kultura tak důležitá, že totalitním režimům stálo za to zavírat umělce do vězení a do koncentráků, vypovídat do exilu, brát je jako rukojmí, zabavovat jim psací stroje.

Většina evropských kultur (hlavně těch velkých) se vyvíjela jinak, přirozeněji. Italská nebo francouzská kultura jako celek nebyly nikdy namířeny proti nikomu a jejich právo na existenci nikdo nezpochybňoval. Jejich dějiny jsou prostě dějinami místního myšlení a tvořivosti. Obrozenci ovšem věděli, že česká identita bytostně souvisí s kulturou, že se právě o ni opírá. Náš jazyk by neměl bez kultury smysl a zůstal by dorozumivacím prostředkem nižších vrstev. Proto si Češi postavili Národní divadlo, podporovali svou hudbu, psali, kupovali české obrazy a zavedli mimořádnou kulturu překladu z cizích jazyků. To, že sto let de facto řízeného vývoje vyústilo v geniální umělecká díla, která nenesou stopy tohoto „umělého oplodnění“, že máme Dvořákovu či Janáčkovu hudbu, Holanovu poezii či třeba Formanovy filmy, tedy hodnoty, které nejsou provinční, není samozřejmost, ale skoro zázrak. Česká kultura je typická, nezaměnitelná, má svou vnitřní velikost a místo na mapě Evropy. Rok 1989 se proto zdál být pro ni velkou šancí – vždyť i prezident Václav Havel byl dramatik a v parlamentu zasedli známí hudebníci a spisovatelé. Společnost však místo toho zabředla do neplodné debaty o tom, co to vůbec kultura je a zda ji k něčemu potřebujeme. Jistou roli v tom hrál odpor k leckdy podezřelým komisím a vůbec k lidem, kteří si osobují právo soudit, co zaslouží státní podporu a co ne. Výsledkem byl vratký konsenzus, že z rezortu kultury se má podporovat oprava památek, Národní divadlo, Česká filharmonie – a na ostatní jde zbylý zlomek státního rozpočtu. Už dva roky po převratu mohl ministr kultury, spisovatel Milan Uhde, ke zděšení kulturní veřejnosti prohlašovat, že jeho rezort by se měl zrušit a že svou kulturu můžeme ponechat trhu. Korunu tomu nasadil Václav Klaus, když ve stejné době pravil, že umělec, který se nedokáže uživit, asi nebude žádný génius. Jako kdyby umělecký talent a schopnost vydělávat peníze nějak souvisely.

Karty se znovu rozdávají

Letos, kdy vstoupíme konečně do EU, se kultura znovu naší významnou zbraní stává. Národní kultura je v EU image, který nepřímo ovlivňuje řadu zakázek a dohod, podporuje turistiku a napomáhá orientaci. Jejím prostřednictvím se země zviditelňují. Kulturu by měli u nás podporovat hlavně ti politici, kteří se tolik bojí, že ve sjednocené Evropě ztratíme národní svébytnost.

Ted’ už nejde jen o to, jestli se za dva roky natočí pět nebo patnáct filmů a jestli malé literární časopisy dostanou o milion korun víc. Jde o celou koncepci. Česká kultura nutně potřebuje podstatně víc peněz a průhledný systém programů a podpor; nad tím vším není třeba sto let diskutovat, lze se poučit ve stejné velkých zemích, kde to léta funguje – v Holandsku, Maďarsku či Dánsku. Potřebuje jasnou reprezentaci navenek, například prostřednictvím Českých center, která dnes mají leda tak na vlastní provoz. Co tomu brání, když rezortu by stačilo 1 % z rozpočtu (místo současných 0,6 %), tedy zlomek dnešních investic do dálnic? Politici vycházejí z názoru, že „oni“ – umělci a lidé v kultuře – „si vždycky nějak poradí“. To je pravda. Ale byli by profesionálně lepší a bylo by jich víc, kdyby je v tom stát nenechával samotné – náš trh je příliš malý a nikdy nebude větší. Nikdo neříká, že dobrý český film nebo kniha jsou vždy prodělečné, ale většinou to tak je a nemá to co dělat s

NOVINY - Z RESPEKTU

kvalitou. Problémy české kultury jsou obsaženy v tom, co není, a nikoli v tom, co navzdory potížím vzniklo. Nakladatelství si často nemohou dovolit redaktory, takže knihy vycházejí s chybami. Spisovatelé nedostávají honoráře a filmaři se jich občas vzdávají. Jsme asi jediná bohatá země, která nedotuje překlady svých knih do cizích jazyků a nevychovává si překladatele z češtiny – naše současná literatura se proto skoro nepřekládá. Na filmy přispívá jen zmenšující se Státní fond na podporu kinematografie, z divadel děláme čistě komerční podniky. Nemáme v podstatě žádný systém stipendií. Je nám lhostejná umělecká tvorba začátečníků, menšin a přistěhovalců, přičemž právě oni by mohli naší „knedlíkové“ současnosti přinášet cenné impulzy zvenčí. Filmy a knihy vytvořené přistěhovalci tvoří vitální část produkce v Británii, Francii, Německu a celé Skandinávii.

Je třeba vyvrátit mýtus, že svou kulturu podporují jen velké země s kulturní tradicí. Island, země s dvěstětisícovou populací, investuje poslední desítky let velké částky do vlastní kultury a jazyka, protože bez systematické péče by je čekal přechod na jiný jazyk, možná angličtinu, během dvou generací. Do propagace a rozvoje domácí kultury ale hodně investuje i Mexiko nebo Brazílie – země, které opravdu nemají peněz nazbyt. Velká část viny za zanedbaný stav české kultury padá na hlavu ministra Pavla Dostála, který nemá jinou vizi než se udržet u moci a za pět let si neuměl poradit s hloupou Zemanovou průpovídkou, že „s větším rozpočtem by rezort uměl spravovat i cvičený foxteriér“. Ale není v tom sám. Z dob komunismu u nás prostě přežívá názor, že kultura je něco navíc, jakýsi luxus, že ekonomika je základna a kultura nadstavba. Kdyby to byla pravda, nedostal by se člověk ani k jeskynním malbám. Kultura je přece přirozený projev identity, stejně jako řeč nebo životní styl. Zachraňovala duševní zdraví za válek a v koncentračních táborech, má terapeutický význam a především je zprávou o nás samotných vysílanou do budoucnosti.

Perfektnější perspektivu, please

Česká kultura nemůže zaniknout, dokud budeme česky čist a myslet, dokud se budeme cítit Čechy. Ale může trvale upadat, a to se také děje. Kdo tomu nevěří, ať se jen zběžně vrátí k vrcholnému údobí české kultury mezi dvěma válkami – třeba k tehdejší literatuře nebo divadlu. Tento úpadek by nám neměl být jedno. Nedostatek veřejného zájmu o kulturu totiž vždy souvisí s rostoucí lhostejností k vlastnímu jazyku a k pocitu národní svébytnosti vůbec. V dlouhodobé perspektivě se může stát, že českým autorům se začne vyplácet pěstovat dvojjazyčnost a psát třeba anglicky (trh bude větší a uznání možná také). Čeští umělci se přestanou vztahovat k domácí tradici, protože jí nebudou rozumět. Etapa od Máchových dob po současnost se tak za sto padesát let může historikům jevit jako málo významná epizoda v dějinách středoevropského etnika, které se vzdává malého slovanského nářečí, aby přijalo nějaký výhodnější jazyk. Pokud se nám taková představa nelíbí, měli bychom nejen rychle investovat do školství, ale i velkoryse podpořit domácí kulturu.

Střelba v Mostě: šokující odhalení

Autoři: Hana Čáповá, Marek Pokorný

Policie jen přihlížela útoku gangsterů a nechala je zahladit stopy

Událost poslední soboty minulého roku, kdy na mosteckou diskotéku zaútočila parta ozbrojených mladíků, je dalším důkazem šokující skutečnosti: Most je po Litvínově dalším severočeským městem, které ovládl gang všeho schopných mlátiček. Biji jen tak pro zastrašení lidi, přepadají noční podniky ve snaze dostat výpalné, poškodit konkurenci nebo si vynutit levnou koupi jejího podniku. A policisté? Ti se grázlů bojí, nebo s nimi dokonce spolupracují.

Bacha, Macháček

„Přijeli krátce po půlnoci v několika taxicích. Přihnali se od parkoviště a hned – bez varování – se do nás pustili,“ vzpomíná jeden ze dvou zaměstnanců bezpečnostní agentury RWI Trust, kteří v době sobotního útoku strážili vchod mostecké diskotéky Neprakta. Dvojici obránců doplnili zápětí další dva muži z ochranky uvnitř a společně hájili podnik před trojnásobnou přesilou. Když útočníci vytáhli nože a pálky, vystřelila ochranka do vzduchu. „Zastavili se, ale neutekli,“ říká už citovaný mladík, který z obavy před mstou nechce uvést jméno. V tu chvíli už bylo na místě policejní auto, ale muži zákona seděli uvnitř a bitce jen přihlíželi. „Později jsme se ptali, proč nezasáhli. Prý čekali na posily, báli se,“ přerušuje vyprávění šéf bezpečnostní agentury Michal Švrček. Mladík z ochranky pokračuje: „Jeden vytáhl pistoli, kolega po něm střelil. Pak vytáhl zbraň další, padly dva výstřely, střelil kolega a útočník asi taky. Útočník padl na zem.“ Jeden z

násilníků, syn místního městského policisty, zemřel na místě. Druhý o dva dny později v nemocnici. Přestože tisk později citoval tvrzení útočníků „ozbrojeni jsme nebyli“, kriminálka našla v rozbitém skle vstupních dveří kulku, která dává za pravdu ochrance. Když konečně dorazily policejní posily, čekal na obránce diskotéky šok. „Nám dali hned pouta, je nechali volně pobíhat. Ještě před očima policajtů na nás útočili. Ti jim tykali, oslovovali je jménem,“ říká mladík z ochranky. „Policie proti nim nezasáhla, nechala je odejít. Dala jim čas zahodit nebo schovat zbraně.“ Vrcholem všeho bylo podle něj chování policie ve chvíli, kdy se na scéně objevil nekorunovaný král mosteckého podsvětí – majitel několika litvínovských a mosteckých barů a diskoték Martin Macháček. Tři policejní auta vezla nad ránem zraněné muže z ochranky ošetřit do nemocnice. Ve vrátnici na ně čekal stříbrný mercedes, vystoupil z něj statný kulturista a nahlížel do oken policejních aut. „Policajti zařvali: Bacha, Macháček je tady. Musíme se stáhnout,“ kroutí hlavou mladík z ochranky. „Mercedes jim schválně vjžděl na křižovatkách do cesty. Dvě policejní auta dokonce zajela na benzinovou pumpu, zhasla světla, schovala se tam.“

Na svědka s palicí

O řádění Macháčkova gangu psal Respekt poprvé loni v září. „Je to organizovaná armáda. Sejdou se vyholené gorily, vyberou si náhodně nějakého hosta a toho zmasakrují,“ popsal tehdy situaci známý zpěvák a majitel litvínovského klubu Pijonýrák Martin Maxa. Cílem je demonstrovat sílu, vynutit si výpalné za „ochranu“ klubu. Totéž dnes říká majitel mostecké diskotéky Neprakta Josef Smolík: „Lidé, kteří nás napadli, útočí na podniky v celém okrese. Zastrášují, udělají nepořádek, někoho ztloučou. Pak přijdou a řeknou: My vám tady budeme dělat ochranu. Dejte nám deset tisíc měsíčně a bude to v klidu.“ Právě po první zkušenosti s těmito praktikami si Josef Smolík najal na hlídání diskotéky karlovarskou agenturu RWI Trust. Spolu s Maxou patří na Mostecku Josef Smolík k výjimkám, které se odmítly grázlům podvolit. „Vybirají výpalné od devadesáti procent nočních podniků,“ říká Josef Smolík. „Některé podniky dokonce přímo převzali, zbili majitele a on jim podnik za směšnou cenu prodal.“

Postavit se proti gangsterům není žádná legrace. Své o tom ví i sám Maxa. Když před jeho klubem před rokem a půl jedna z goril mlátila hosta pistolí po hlavě, šel mu na pomoc. Chytil ho za ruku, vyšla rána a Maxa jen náhodou vyvázl s devíti stehy na hlavě. Hůř dopadl jeden ze svědků. Litvínovské policii se jich přihlásilo deset, už pár hodin poté měl však gang jejich jména, adresy i mobilní telefony. Část z nich po hrozbách – „nepleť se do toho, nebo se ti stane něco hodně ošklivého“ – výpověď stáhla, další vypovídali pod falešným jménem. Jediný svědek, Martin Láter, výpověď nestáhl a vypovídal dál pod svým jménem. Loni v květnu skončil po několika ranách palicí na hranici života a smrti v nemocnici. „Ano, k jistému úniku informací došlo,“ připustil tehdy novopečený šéf okresní policie Václav Jakubík, muž, který musel pro nedostatek důvěryhodnosti odejít z postu náměstka policejního ředitele. „Ale neprokázalo se, kdo za to může.“

Lidé se bojí

Čtyři z útočníků na diskotéku Neprakta stíhá mostecká policie za výtržnictví. Muže z ochranky, kteří stříleli, vyšetřuje ústecká kriminálka. Čeká na verdikt znalce, zda šlo o nutnou sebeobranu. Majitel diskotéky Josef Smolík přemýšlí o trestním oznámení na mosteckou policii. „Nezasáhli včas. Útočníky nezadrželi, žádné důkazy nezajistili,“ říká. „Vypadá to, jako by jim napomáhali – nechali je odejít a zničit stopy.“ Také litvínovské zastupitelstvo chtělo nedávno od okresního šéfa policie Jakubíka slyšet jasná slova o tom, co bude dělat. „Situace se vyhrocuje. Lidé přestávají chodit do podniků ze strachu, že tam k něčemu dojde. Je třeba rázný zákrok,“ shrnuje tehdejší debatu litvínovský zastupitel Petr Myšák. „Pan Jakubík nám tehdy řekl, že Litvínov a Most jsou bezpečná města. A teď je tu další incident, který pochází od stejných skupin.“ Samotný Jakubík tvrdí, že o skandálním chování svých podřízených při zásahu v diskotéce Neprakta nic neví. „Že policie přijela už před střelbou a nezasáhla? Nedokážu říct, zda to tak bylo, nebo ne,“ říká. „A že útočníky nechali odejít a zahodit zbraně? Ani na to vám nedokážu odpovědět. Budu ale hrozně vděčný lidem, kteří to tvrdí, když si dají schůzku se mnou, s Vencou Jakubíkem, a projednají to se mnou.“ Právě to se majitel diskotéky Josef Smolík, kterému kromě několika restaurací patří majetek za zhruba půl miliardy korun – pronajímá nákupní centra – chystá tento týden udělat. Od okresní policie si však nic moc neslibuje. „Chci vyšetřování dostat na kraj nebo na Útvar pro odhalování organizovaného zločinu,“ říká. „Je třeba prokázat, že to nebyla náhodná bitka, ale organizovaný a plánovaný útok. A stíhat nejen najaté mlátičky, ale hlavně jejich šéfa.“

Otázka na Radio Jerevan:

"Slyšel jsem, že v NDR musela jedna továrna odstranit transparent, na němž bylo napsáno: 'Pracujeme raději pro deset Rusů než jednoho Američana'. Můžete to vysvětlit?"
Odpověď:

"Vysvětlení je jednoduché - jednalo se o továrnu na rakve."

Okénko úřy p.p.Jaroslava Šimka.

Úmysly apoštolátu modlitby redakce

Všeobecný: Aby všichni lidé, muži i ženy, hluboce procítili, že patří do jediné Boží rodiny, a skoncovali s válkami, nespravedlností a diskriminací mezi sebou.

Misijní: Aby místní církve v misiích dokázaly vychovat obětavé spolupracovníky v pastorační práci.

Národní: Za dobrou přípravu dalšího zasedání plenárního sněmu a jeho přínos pro život církve v naší zemi.



Milý Jaroslave, moc Tě zdravím od nás z Brna. Děkuji Ti za všechny zprávy a pozdravy. Přeji Ti také požehnané vánoce v Austrálii. Věřím, že i tam prožiješ novou zkušenost blízkosti Boží. Ať Tě Pán provází a pomáhá Ti v Tvé práci. Dnes v poledne oznámil Svátý stolec, že 19.litoměřickým biskupem byl jmenován náš spolužák Pavel Posád."Jako heslo si zvolil slova: "Duc in altum" /zajeď na hlubinu/. Tak mu vyprošujeme hodně darů DS pro jeho službu v církvi. Zdraví Josef.



Za nového biskupa v Litomericiach bol menovaný Pavel Posád Publikované dna 29. 12. 2003 14:15 (zobrazení 24)

Mgr. Pavel Posád bol v stredu 24. decembra 2003 napoludnie menovaný za nového diecézneho biskupa v Litomericiach. Pavel Posád sa narodil 28.6.1953 v Budkove, okr. Třebíč. Pochádza zo siedmych súrodencov. Po ukončení základnej školy v Budkove pokračoval v štúdiu na gymnáziu v Moravských Budejoviciach. Po maturite v roku 1972 študoval na Cyrilometodskej bohosloveckej fakulte v Prahe, so sídlom v Litomericiach. Absolutórium obdržal v roku 1977 a 26.6.1977 bol v Brne vysvätený biskupom Josefom Vranou za kňaza pre brnenskú diecézu. Kňazskú službu vykonával tri roky ako kaplán. Od roku 1980 pôsobil ako farár v Ratiškoviciach, okr. Hodonín. Po dvoch rokoch bol na žiadosť tamojšej štátnej služby preložený do pohraničnej farnosti Drnholec, okr. Břeclav. V roku 1989 bol ustanovený za duchovného správcu v Třešti. Po páde komunistickej totality sa stal farárom v Brne. Po troch rokoch bol menovaný za špirituála olomouckého Arcibiskupského kňazského seminára, kde pôsobí doposiaľ. Okrem výchovy bohoslovcov sa venuje trvalej formácii kňazov a stálych diakonov brnenskej diecézy. Vedie duchovné cvičenia laikov. Jedenásť rokov bol členom kňazskej rady. Je členom komisie Českej biskupskej komisie pre kňazstvo.



Dnešní krajanská rubrika nás zavede až do jihoamerické Bolívie - i když misionáře a lékaře Jana Palackého, který v Bolívii vede malou nemocnici, zastihla Milena Štráfěldová během jeho krátké návštěvy v Česku:

"Já jsem Palacký, a tak mám řečí jako Palacký,"

řekl mi nedávno v Praze jezuita Jan Palacký, lékař, který už téměř patnáct let vede venkovskou nemocnici v Bolívii. V domorodé indiánské vesnici s necelými dvěma tisíci obyvatel slouží však i jako kněz v místním kostele. Z bývalého Československa odešel v roce 1968 a nejprve zamířil do Itálie. Tam vystudoval medicínu a teologii a stal se knězem - misionářem. Jeho misie v Jižní Americe není ovšem zdaleka první:

"Já jsem předtím byl už na jiné misii. Byl jsem tři roky na Madagaskaru a potom jsem se ze zdravotních důvodů vrátil. Pak jsem byl rok ve Španělsku a potom mne Italové poslali do Bolívie."

Vy tam současně působíte jako kněz misionář i jako lékař. Čím jste víc?

"To se dá těžko říct, čím jsem víc. Měl jsem jeden případ, že jsem dokonce sloužil mši, pak mne náhle volali, že tam nějaká paní měla zástavu srdce. Tak jsem musel dávat masáž srdce a kyslík, a tak se dostala z krize. A bylo to přímo během mše. Během pracovního týdne mne také berou spíš jako lékaře."

Jak velká je Vaše nemocnice? Kolik tam máte pacientů?

"Máme pět lůžek, když je někdo hospitalizovaný na dva tři dny, na kratší dobu. Ale to hlavně, co děláme, je ambulantní péče. V Bolívii je teď pojištění pro děti do pěti let a pro ženy během těhotenství a šest měsíců po porodu. Takže to jsou naše hlavní činnosti. A třetí činnost, hlavně v té dětské oblasti, je očkování. Musíme jezdit také do terénu, do

okolních vesnic. A pak také když přijde nějaký úraz, lidé někdy spadnou z koně, zlomí si ruku nebo nohu, taky je tam hodně slavností, každá obec má svou slavnost, a když se třeba porvou opilci, tak se musí zakročit a sem tam udělat nějaký steh. U žen během těhotenství děláme ultrazvuk, máme také elektrokardiograf a malou laboratoř, kde můžeme provádět běžné zkoušky. A máme také poměrně moderní aparát, kolorimetr, takže odebíráme krev. Neděláme mnoho chirurgických zákroků, nanejvýš něco sešijeme, ale nic jiného neděláme."

Když Vás poslouchám, tak Vy jste vlastně chirurg, ortoped, gynekolog a porodník, internista a ještě máte biolaboratoř. Přitom jste tam jako lékař sám. Jak to zvládáte a jaký k tomu máte další personál?

"Někdy je těžké to zvládnout, ale já tam určitý personál mám. A kromě toho mi v laboratoři pomáhá profesorka, která učí chemii, a tak jí ta laboratoř i pomáhá k tomu, že může lépe učit. Občas pozve děti ze školy, takže je to přímo naučné. Máme tam i sociální činnost. Každé ráno připravujeme pro dvě stě dvacet dětí snidani. To je pomoc od bolivijského státu, to nám platí."

Říkal jste, že jste odešel v roce 1968 z tehdejšího Československa. Žijete tedy už téměř čtyřicet let ve světě. Jakto že mluvíte tak dobře česky?

"Já myslím, že moc dobře nemluvim, cítím, že to trochu zadržává. Mám takovou anekdotu: byl jsem jednou v Itálii, v Neapoli, a tehdy tam byla skupina českých učitelů. Přidal jsem se k nim a začal mluvit česky. A oni mi řekli: kde jste se učil česky, mluvíte moc špatně. Řekl jsem jim, že to je moje mateřská řeč. Osud všech cizinců je v tom, že se nenaučí úplně správně cizí řeč a přitom zapomenou tu svou."

A máte příležitost mluvit s někým v Bolívii česky? Jsou tam nějací Češi?

"Určitě jsou, ale já jsem takový zapadlý vlastenec a s nikým dohromady nemluvim. Dokud jsem měl české dobrovolníky, mohl jsem mluvit česky s nimi. Ale teď tam už delší dobu nikoho nemám, takže už myslím pět let tam nemám žádnou příležitost česky mluvit. V Bolívii to je velice těžké. Snad tam přijdou nějaké české zprávy, ty mi pošlou odtud z Prahy, ale to je mizivé. Všechno, co se odehrává během každodenního života, je ve španělštině."

A potkal jste tam vůbec někdy české krajany? Samozřejmě kromě lidí, kteří Vám přijeli z Česka pomáhat.

"Já jsem tam doposud nikoho od nás nepotkal. Byli tam v La Pazu, před několika lety tam měli dokonce takovou skupinku, kde se moc nerozlišovalo, jestli jsou Češi nebo Slováci. Oni tam přijeli ještě za totality a potom tam už zůstali. Ti krajané se sdružují kolem hlavních měst, v La Pazu, v Santa Cruz určitě budou taky, ale já jsem neměl příležitost se s někým setkat."

Máte v Čechách ještě rodinu?

"Mám v Brně bratra a sestru a druhého bratra mám v Uherském Hradišti, my jsme byli čtyři sourozenci. A od těch sourozenců mám všechny příbuzné. A potom, když jedu do Evropy, musím objet obě dvě své vlasti, musím do Itálie i do České republiky."

A poslední otázka: léta ubíhají, chcete zůstat ve světě?

"Myslím, že kdybych měl něco měnit, tak bych chtěl ke konci života ještě další misii do jiného státu, třeba i v Evropě. Buď do Albánie nebo do Rumunska nebo do podobných zemí, kde jsou problémy a kde by to člověk mohl zvládnout. Ale doposud se to jeví, že tam budu muset zůstat. Já jsem chtěl jít také ke sv. Ignáci a chtěl to i můj představený. Ale nějak se to nepovedlo, protože tam lidé začali psát protestní dopisy, a tak to nešlo."

S Janem Palackým v domorodé indiánské nemocnici prožil jako dobrovolník rok i dnešní pracovník plzeňské charity Luděk Kaluža. Jak na spolupráci s páterem Palackým vzpomíná on?

"Po letech, když si na to vzpomenu, tak je to už s úsměvem. Za sebe musím říct, že to nebylo vždycky jednoduché. Hodně často jsme se střetávali a někdy ty střety byly dost

ostré. Ale když jsme se teď setkali tady v Praze, tak v nás zůstalo jenom to dobré a pořád na to rádi vzpomínáme."

Jak je tam tou indiánskou komunitou uznáván?

"Je třeba si uvědomit, že ta vesnice je prakticky odříznutá od světa. Bývají období, kdy se tam žádným motorovým prostředkem nedá projet. A ti lidé tam mají tak neuvěřitelně komfortní lékařské zázemí, že to nemá snad ani nemocnice okresního formátu. Padre Palacký pracuje s ultrazvukem a i to technické a hlavně odborné zázemí je na takové úrovni, že leckdy možná ti lidé ani dobře nevědí, co dostávají. Ale přirozeně to tuší."

Oni samozřejmě vědí, že je cizinec. Vědí ale i to, že je Čech a odkud vůbec je?

"Určitě to vědí, protože on netají, odkud pochází. A vstupem čtyř dobrovolníků z Čech v letech 1994 - 1999 se tam to čeští nebo českomoravství dostalo do povědomí, že opravdu existujeme."



Živou půlroční holčičku v náručí mrtvé matky vyprostili v pondělí záchranáři v iránském městě Bám, které bylo v pátek zasaženo ničujícím zemětřesením. Za dnešek to je jediný úspěch a vzácný důvod k radosti v situaci, kdy záchranáři i pozůstalí již z trosek vyprošťují jen mrtvá těla.

29.12. 16:22

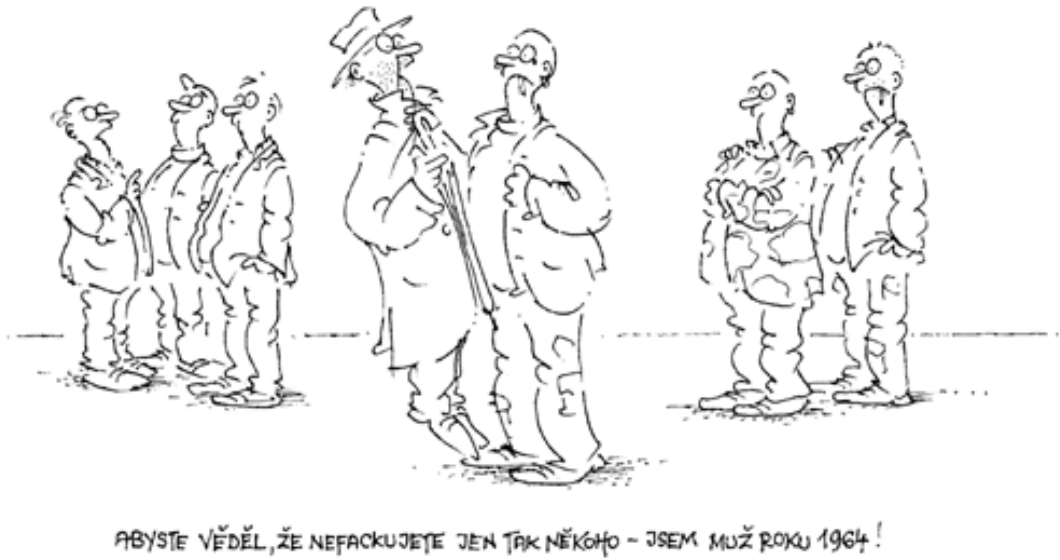
BÁM - "Našli jsme ji dnes ráno v náručí matky. Byla živá a zdravá," řekl agentuře Reuters jeden z pracovníků Mezinárodního výboru Červeného kříže v Kermánu, správním středisku postižené provincie.

Holčička jménem Nasín byla nalezena v pozoruhodně dobrém zdravotním stavu, ačkoli byla s matkou zasypaná v sutinách domu 72 hodin. Podle záchranářů právě objetí matky zachránilo dítě před padajícími troskami a zachránilo mu život. Ostatní děti rodiny byly pod troskami nalezeny mrtvé.

Záchranáři však mají také příklady, jak je lidský život křehký. Již v sobotu našel australský tým pomoci psa zavaleného sedmiletého chlapce, který ještě žil. Místní lidé se k němu vrhli a vyprostili jej, chlapec však vzápětí upadl do šoku a v několika okamžicích zemřel.

Pod jedenáctiletou dívkou se v pondělí po poledni probořil led na řece Svratce v brněnské části Komín. Školačka se snažila zachránit svého psa a sama po prsa zapadla do ledové vody. Dívku vytáhli s pomocí dlouhého žebříku chatáři.

29.12. 14:43



BRNO - "Přímo jsem neviděl, jak spadla do vody. Ale říkala, že její pes sklouzl po namrzlém břehu na řeku a prolomil se pod ním led. Dívka ho chtěla vytáhnout, ale skončila ve vodě také. Vytáhli jsme žebřík a ještě s dalšími dvěma lidmi jsme ji vytáhli ven, na břehu zabalili do deky a předali lékaři," popsal drama Alois Hloušek.

Zdravotníci záchranné služby přepravili silně podchlazenou dívku na chirurgické oddělení Dětské nemocnice v Brně. Psa z vody vytáhli hasiči. Policisté jej pak naložili a odvezli dívčiným rodičům.

Paní Drbohlavová si pochutnává na buchtě u své sousedky.

"Trouba vám peče dobře, že?"

"Peče, ale těch řečí, než ho k tomu dokopu."

Eskymák ke své eskymačce:

"Čím jsi zabila toho medvěda, co leží před iglú?"

"Tím bumerangem, co jsi měl na posteli."

"Ještě jednou mi sáhneš na ponožky a zlomím ti deku!!!"

Ať padouch nebo hrdina...

Milan Hulík

...jsme všichni jedna rodina. Těmito slovy z úst Hoga–Foga v podání nezapomenutelného Miloše Kopeckého končí povedená parodie na westerny, film Limonádový Joe. Stejně tak jimi můžeme ukončit dosavadní český pokus o vyrovnání se s minulostí, tak často skloňované téma v české popěvratové politice. Je to fenomén politický, psychologický, jistě i sociologický a především historický. Že nejde o jednoduchou záležitost, dosvědčuje nejen vývoj české společnosti po převratu 1989, ale i skutečnost, že jsme se dosud nevyrovnali ani s obdobím nacistické okupace.

Důkazem o tom je nejen nedostatek odborné historické literatury vyrovnávající se s tímto obdobím, ale i mladí nacisté pochodující Maiselovou ulicí v Praze a řvoucí “vypalte synagogy”. Dodejme, že za blahovolné účasti policie a stále více neschopnějšího ministra vnitra. Skutečně, kromě třetího dílu paměti Václava Černého Pláč koruny české a několika drobných monografií, nemáme základní historické dílo o období let 1938-1945. Stejně tak málo je zmapováno období 1945-1948. A ke zpracování období komunismu ještě nemají historici patřičný odstup.

Jak se však zdá, v jednom je už jasno. Kdo byl v této zemi hrdinou či padouchem, kdo se zasloužil o pád komunismu nebo jej pomáhal udržovat při životě a kdo proti němu bojoval a kdo jej bránil. Kupodivu těmi prvními nebyli ani političti vězni z let „předšedesátosmých“, ani se zbraní bojující bratři Mašínové, dokonce ani ne dnes mnohými zatracovaní disidenti, mezi kterými bylo tolik žhářů odpovědných za požár demokracie z první éry komunistického režimu, budeme-li dobu jejich převtělení v hasiče po r. 1968 považovat za druhou éru komunismu. S trochou nadsázky pak můžeme konstatovat, že nyní žijeme v období třetí éry (post)komunismu a jak ukazují preference KSČM, není vyloučeno, že budeme žít ještě v období čtvrté éry komunismu nebo aspoň vlády (spoluvlády) komunistů.

To jasno do vyrovnání s komunistickou minulostí vnese profesor ing. Václav Klaus, v současné době ve funkci prezidenta České republiky. Poté, co definoval svoji teorii „nekomunismu“ a vysvětlil, čím se jím propagovaný nekomunismus liší od antikomunismu, přišel s dalším originálním výkladem příčin pádu komunismu.

Než však oceníme originalitu jeho výkladu, pokusme se o menší výklad komunismu v české společnosti. Při jeho srovnávání s nacismem a kladení rovnítka mezi oba zločinné totalitní ideologie a režimy se leckdy zapomíná, že zatímco u nacismu se jednalo o importovanou ideologii a okupační režim ze strany odvěkého a úhlavního nepřítele, jehož cílem bylo částečné fyzické zničení národa a převýchova jeho zbytku, tak komunismus, ač taky importován, byl ale nakonec instalován „zevnitř“ a s určitou nepřesností konstatujme, že dobrovolně. Nikoliv ovšem demokratickým způsobem.

Mluvíme-li o dobrovolnosti, mám na mysli volby v r.1946 nebo málo známé prohlášení kulturních a politických osobností krátce po komunistickém únorovém převratu. Najdeme tam jména, nad kterými se tají dech, i vnučku T. G. M nebo Jana Wericha. Tato domácí spoliinstalace a hlasitě vyřvávaný souhlas viditelné menšiny a pasivita mlčící většiny vedle idealizace a neinformovanosti o říši zla vedené velkým Stalinem, položily základy komunistické moci v českých zemích, moci, která se po ztrátě její politické složky v listopadu 1989 transformovala v moc ekonomickou. Přispěla k tomu skutečnost, že vedení OF a později Václav Havel, odmítli postavit komunistickou stranu mimo zákon z obavy, že na všechny její členy bude uplatňován princip kolektivní viny.

Odmítnutí tohoto principu bylo však následováno neschopností (nevůlí) uplatnit i princip individuální viny, tj. požadavku uznání konkrétní odpovědnosti jednotlivých členů a funkcionářů této zločinné politické strany, které vyústilo v generální pardon, aniž došlo k onomu rozlišení viny na vinu kriminální, politickou, morální a metafyzickou, jak to v případě německé viny učinil pro období nacistického režimu filosof Karl Jaspers. Bohužel, ten, kdo byl k tomu svým vlastním životem, intelektuálním a mravním věhlasem, statečným odporem vůči komunistickému režimu, konzistencí svých občanských a politických postojů, dokonce i významnou rodinnou kontinuitou s první republikou a v neposlední řadě i svým věhlasem světového dramatika, předurčen – to neučinil!

Dnešní tvrzení, že pravomocí prezidenta byly omezené, je liché. Popěvratová autorita Václava Havla byla tak obrovská, že mohl všechno! Trvalo několik let, než vznikly politické strany a pluralitní systém, jehož zákonitosti musel pak prezident respektovat. Snad nám o tom jednou zanechá jiné svědectví, než to stále opakované a omílané všemi dalšími politiky, majícími co činit s polistopadovou mocí, totiž tvrzení, že „komunisté by si stejně založili svoji stranu, byť pod jiným jménem“. Na to existuje jednoduchá námitka – pokud by to učinili, tak by se přece jednalo o stranu se stejným programem a stejnými lidmi! A zakázat i takovou kryptokomunistickou stranu by bylo stejně snadné, jako tu komunistickou i podle názvu. A dokonce je to možné

NOVINY

v každou dobu, nejen v době popěvratové, ale po celou dobu, po kterou je společnost ještě demokratická.

A důkazy o ohrožování demokracie přinášejí denně noviny, které se nejmenují „Rudé právo“, ani jenom „Právo“, nýbrž kryptokomunisticky nazvané - „Haló noviny“. Tam píší stejní lidé, kteří v době nejtužší normalizace či dokonce ještě v období stalinismu psali články, které se nesmazatelně zapsaly do dějin české patologické a kanální žurnalistiky. Jaroslav Kojzar nebo Jiří Stano – jsou ti nejznámější z nich.

Jediným, kdo se po převratu pokusil komunistickou stranu zakázat, byl tehdejší pražský městský prokurátor JUDr. Tomáš Sokol, který 17. 4. 1990 otevřeným dopisem sdělil tehdy ještě o písmeno „M“ nedoplněné komunistické straně, že od 1. 5. 1990 bude veškerá její činnost na území Prahy posuzována z hlediska možného naplnění skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace fašismu a podobných hnutí podle příslušných pasáží trestního zákoníku.

Reakce představitelů OF jen stvrdila jejich slabošskou politiku z listopadu a prosince 1989. Sokolův dopis odmítl, protože, jak uvádí historik Jiří Suk v knize Labyrintem revoluce, *„byl v rozporu s logikou vyjednané kompromisní změny“*. Dokonce se ponížili tak, že za komunistickými poslanci vyslali do parlamentu jak generálního prokurátora ČSFR Tibora Bohma, tak generálního prokurátora ČR Pavla Rychetského, kteří se jim omluvili a slíbili, že jejich podřízený městský prokurátor, bude potrestán. Tak zlikvidovali v zárodku jediný pokus o postih komunistické strany a udusili jakýkoli další náznak protikomunistického radikalismu, jak to ve svém vystoupení učinil i Petr Pithart, který v něm upozornil, že slyší růst trávu. Tak se projevy politiků OF shodly s prohlášením komunistických poslanců, podle kterých je Sokolův dopis *„porušením principů, z nichž vyšla vláda*

Tyto „principy“ a „logika vyjednané kompromisní změny“ nebyly ničím jiným, než výsledkem špatného odhadu situace v listopadu 1989, přeceněním moci a síly komunistického režimu a nerealistického pohledu na rozpadající se sovětské impérium, ve kterém už měsíce před českým převratem došlo k protikomunistickým změnám v Polsku a Maďarsku a dokonce krátce před listopadovým převratem i k pádu berlínské zdi. Toto politické selhání bylo doprovázeno i selháním filozoficko-právním. Jak uvádí již shora citovaný autor Jiří Suk, pokusil se Václav Havel čelit tomuto selhání tvrzením o neuznání principu kolektivní viny. *„Havlova aplikace tohoto principu je však pochybná,“* píše Jiří Suk. *„Blíže k pravdě byli redaktoři Respektu Ivan Lamper, Zbyněk Petráček a Jan Ruml, kteří nespátkovali žádnou souvislost mezi zrušením KSČ jako „zločinné organizace“ s principem kolektivní viny… Každý příslušník NSDAP, KSSS, KSČ atd. nese adekvátně svému postavení svůj díl odpovědnosti za zločiny, kterých se organizace, jejímž byl v době zločinných praktik členem, dopouštěla. To není uplatnění principu kolektivní viny! Zločinnou organizaci je možno zakázat, přičemž konkrétní vina musí být dokázána v řádném soudním řízení. A vedle této kriminální viny, existují i další kategorie viny, na které ukázal právě Karl Jaspers.“*

Václav Havel však nebyl Karl Jaspers. Bylo proto jen v logice vývoje, že z této startovní čáry neodstartovali jen komunisté a jejich staronová strana, ale i ti, kteří museli dokázat sobě i jiným, že jejich „pasivní rezistence“ byla stejně důstojná a statečná, jako ta disidentsko-chartistická. Stalo se, co se stát muselo. Bývalý prezident musí nyní naslouchat z Hradu jinému hlasu. Ve svém článku k výročí 17. 11. 1989 Václav Klaus napsal: *„…nesouhlasím s těmi, kteří vytýkají obyčejným lidem, že s totalitním režimem kolaborovali, že se nebouřili, že nedemonstrovali, že nezakládali různé opoziční skupiny, jako to udělala skupina intelektuálů - z větší části bývalých straníků - v několika seskupeních v letech sedmdesátých a osmdesátých. Reakcí oné masy „obyčejných občanů“ na nesvobodné poměry byla rezistence, nevykonnost, náhradní individuální aktivity, atomizace společnosti, pouhé pasivní žití v kulisách propagandy, které už nikdo nevěřil. Byli to však právě oni, kdo svým chováním vytvořili předpoklady pro 17. listopad 1989.“*

Vše je vysvětleno. Až na slovo „rezistence“. Určitě jej pan prezident nemyslel ve smyslu odporu, ale asi schopnosti něčemu odolávat. To mnozí Češi dovedou nejlépe v hospodách, kde se tak hezky nadávalo na komouše. Nebo odolávat pod duchnami s potajmu poslouchanou RFE či stavěním hnízd odporu v chatách z nakradeného materiálu.

Ve svém rozhovoru s Alexandrem Kramerem v PRÁVU ze dne 29. 11. 2003 to Václav Klaus ještě vylepšil: *„ Slovo disent bych já sám skoro nikdy nevyslovil, protože to je pro mne nedefinovatelná entita, není to analytický termín, s nímž bych uměl operovat. Rozdělování lidí na jakýsi disent a nedisent považuji za hluboký omyl – za součást oné pohádky, která by už konečně měla být poopravena, protože nic takového nebylo. Byla tu obrovská spousta lidí, kteří se v rámci komunistického režimu pokoušeli vyvíjet aktivity, které směřovaly ke všemu jinému než k jeho posilování – aktivity, které já považuji za bohulibé, protože ten systém vyprazdňovaly tak dlouho, až z něj nakonec zbyla jen tenounká skořápka, která se zbourila při jednom ťuknutí studentské demonstrace.“*

V disentu však nebyli jen bývalí komunisté, byli tam i lidé pravicově orientovaní, křesťané, také ne jen levicoví intelektuálové, ale i dělníci, důchodci a studenti – do té doby, než je vyhodili ze školy. Byli to lidé, kteří se báli méně než ostatní. Samozřejmě, před disentem byli v padesátých a šedesátých letech aktivní odpůrci režimu, kteří proti němu bojovali nejen podpisy rezolucí, ale doopravdy a za svůj boj umírali na popravištích a ve vězeních. Disidentům let „postšedesátoosmých“ hrozil daleko menší postih. To však nezmenšuje jejich odvahu, s jakou byli ochotni jít do kriminálů a snášet existenční postih na rozdíl od těch, *„co vyprazdňovali režim svými soukromými aktivitami až k jeho zhroucení.“* Respekt k této aktivitě jistě nezmenší ani tvrzení, že ti s komunistickou minulostí jen odčiňovali své předchozí hříchy.

Ponechme nynějšímu prezidentovi právo, aby svoji pasivní rezistenci povýšil na aktivní odpor vůči režimu; tak jako má na dobu svého prezidentství propůjčen Řád bílého lva, nechť si propůjčí i aureolu bojovníka proti komunismu. Nebo ať se označí, jak to ve shora uvedeném rozhovoru učinil (viz další řádky), za největšího protivníka komunistů: *„…pokud ale jde o moje názory na jisté ideové, ideologické, filozofické, světonázorové postoje, tak musíte vědět, že v této zemi není větší protivník ideologie komunismu než jsem já. A obviňuji ty, kteří mají plnou pusu siláckých protikomunistických ataků, že jsou ve své duši velmi blízcí komunistickému světovému názoru. Proto bojuji daleko více proti tomuto fenoménu samotnému než proti samotné ideologii komunismu.“* (sic!)

Proti čemu že to bojuje náš pan prezident? Proti výročkům antikomunistů? Proti oprávněné a přirozené nenávisti těch, které komunisté uvrhli na léta do vězení? Proti výročkům obětí, kterým komunisté vzali všechno? Majetek, rodiče, děti, existenci, možnost vzdělání a některým celé životy? Co je to vlastně silácký protikomunistický atak? Je tedy dnes největším protivníkem komunistů on – tvůrce již proslulé teorie nekomunismu? Na toto vyznání našeho pana prezidenta (jak těžko se píše „našeho“ a „pana prezidenta“) odpověděl Mojmir Povolný v Amerických listech: *„…Jestliže byl Klaus vždy kritikem reálného komunistického systému, kde se o jeho kritice měl čtenář dovědět? Asi byl až do r. 1989 kritikem in pectore, když jiní čeští a slovenští kritici, Václav Havel a Milan Šimečka šli za svou kritiku, tedy za svůj antikomunismus, na léta do pivovarů a k lopatě, do kotelen, umývat po Praze okna a na dlouhé roky do žaláře…“*

Co je nejhorší? Opět slovy M. Povolného: *„Je mravně odpudivé, intelektuálně falešné a společenský nedůstojné, nehladě na osobní noblesu, pro českého prezidenta, který komunistický systém zažil, tak znevážit antikomunistické postoje jeho antikomunistických současníků.“* Autor má na mysli obsah článku otištěný dne 26. 4. 2003 v LN Václav Klaus o komunismu, ve kterém odsoudil antikomunismus jako lacinou rétoriku oproti jím vyznávanému nekomunismu. Je vidět, že pan prezident je profesor. Jeho poučky skutečně ladí. Nekomunismus jde dobře dohromady s tou obrovskou masou obyčejných občanů a jejich nevykonnými osobními aktivitami, kterými bourali komunistický režim. Také jim to musí vyhovovat. Mají opravdu svého prezidenta. Nelze se divit, že upadlé preference Václava Klause jako premiéra a předsedy ODS, v roli lidového prezidenta stoupají. Je přece stejným nekomunistickým hrdinou, jako jsou oni. Má to svoji logiku i lingvistickou. Předpona „ne“ nesrší aktivitou, jen pasivitou, opačně je tomu u předpony „anti“.

Myslím, že Václav Klaus má pravdu. On opravdu není antikomunista. Ten se asi rodí za jiných podmínek, než v jakých v komunistické rodině vyrůstal on. Je jen náhoda, že mezi jeho nejbližší spolupracovníky (Petr Hájek, Ladislav Jakl) patří lidé ze stejného prostředí? Je také náhodou, že s touto objevnou teorií přišel v době, kdy se ucházel o hlasy komunistických volitelů? O čem s nimi jednal za zavřenými dveřmi? Co jim slíbil? Není rozdělení národa na nekomunisty a antikomunisty spíše sofismatem chytré horákyně, která se také chce stát prezidentem?

Je to všechno smutné, moc smutné. A také absurdní. Po kapitulaci světového komunismu a jeho útěku od moci i v této zemi, byl první popěvratový demokratický prezident instalován komunistou Mariánem Čalfou za pomoci ostatních ustrašených komunistů ve Federálním shromáždění ČSSR. Pak se postavil proti nikým neuplatňovanému principu kolektivní viny a zasloužil se o transformaci jejich politické moci v moc ekonomickou. A také si tím ve svých důsledcích vysloužil dnešní ponížení pro sebe i celý disent od svého následovníka. A ten byl již instalován opět pyšnými komunisty, dobře si vědomými své moci. Ano, píšeme o moci, neboť se to všechno stalo z touhy po moci. A moc v demokracii nechutná méně

Prezidenti přicházejí a odcházejí. Co však zůstává je skutečnost, že nám čas, zkušenosti a oběti z prožitých totalitních režimů nepřinesly ani to historické poznání a mravní rezistenci, o kterou se mohly obohatit nové generace. Získali jsme však jiné poznání. Můžeme poopravit výrok francouzského revolucionáře Saint-Justa, podle kterého „nelze vládnout bez viny“. Česká polistopadová historie prokázala, že nelze ani bez viny vládu na Hradě počít.

Loprais vyhrál osmou etapu Dakaru



Karel Loprais a jeho osvěčený závodní truck Tatra Evo II, s nímž se postavil na start vyhlášené pouštní Rallye Dakar 2004.

Zdroj: Foto ČTK, Autor: Dan Krzywoń

TIDŽIKŽA (Mauritánie) 8. ledna 2004 | 19:32 Karel Loprais s tatrou zvítězil v osmé etapě pouštní Rallye Dakar a celkově si po dnešku znatelně polepší. Za ním dojel do cíle 393 kilometrů dlouhé trasy lídr průběžného pořadí Rus Vladimir Čagin s kamazem a třetí skončila další tatra Tomáše Tomečka a Brazilce Andreho de Azeveda. Celkově vede dál Čagin před Tomečkem.

Mezi automobily vyhrál Francouz Stéphane Peterhansel s mitsubishi a znovu se ujal celkového vedení. Dosavadní lídr Japonec Hiroši Masuoka měl problémy a do cíle etapy, jejíž trasa vedla z Ataru do Tidžikži v Mauritánii a měřila 393 kilometrů, dorazil na desátém místě s více než hodinovou ztrátou. Celkově se propadl až na čtvrtou pozici, přičemž na Peterhansela ztrácí téměř hodinu a půl.

Japonce, jemůž se dnes vzdálil sen o třetím vítězství ve slavné rallye, pronásledovaly technické potíže. Problémy měl i ve středu, kdy jej zastavil mauritánský voják a požadoval po něm peníze. "Řekl zastavte a dejte mi peníze," uvedl Masuoka. "Nic jsem mu nedal a vzal si zpátky svůj pas. Stalo se mi to poprvé a já doufám, že naposledy," vyličil Japonec incident z mauritánských hranic.

Na druhém místě za Peterhanselem dnes dojela Němka Jutta Kleinschmidtová, které ale hrozí diskvalifikace za to, že před startem vyměnila u svého volkwagenu motor.

Ke změně došlo i v čele průběžného pořadí soutěže motocyklistů, kterou po dnešku vede Španěl Nani Roma. Na první pozici vystřídal Francouze Cyrila Desprese, jenž dojel s více než hodinovou ztrátou čtyřiadvacátý a celkově klesl na sedmé místo.

Výsledky českých posádek v této kategorii ani mezi automobily zatím nejsou k dispozici.

Výsledky - 8. etapa (Atar - Tidžikža, 393 km/355 km rychlostní zkouška):

Automobily: 1. Peterhansel (Fr./Mitsubishi) 5:01:25 hod., 2. Kleinschmidtová (Volkswagen) -28:55, 3. De Mevius (Belg./BMW) - 32:21, 4. Schlessler (Fr./Schlessler-Ford) - 53:20, 5. Alphand (BMW) -54:55, 6. Housieaux (oba Fr./Mitsubishi) -57:53.

Motocykly: 1. Roma (Šp./KTM) 5:38:07 hod., 2. Brucy - 6:02, 3. Sainct (oba Fr./KTM) -7:58, 4. Pujol (Šp./KTM) - 24:51, 5. Meoni (It./KTM) -25:50, 6. Harden (USA/KTM) - 31:32.

Kamiony: 1. Loprais (ČR/Tatra) 6:42:32, 2. Čagin (Rus./Kamaz) -2:54, 3. Tomeček (ČR/Tatra) -6:03.

Celkově:

Automobily: 1. Peterhansel 18:54:05, 2. De Mevius -4:38, 3. Masuoka -1:22:32, 4. Schlessler -1:29:42, 5. Alphand - 2:50:07, 6. Housieaux -3:20:03.

Motocykly: 1. Roma 21:04:40, 2. Sainct -8:16, 3. Brucy - 14:25, 4. Cox (JAR/KTM) -51:19, 5. Ullevalseter (Nor./KTM) - 1:01:06, 6. Lundmark (Švéd./KTM) -1:03:20.

Slavia - Pardubice 5:4 v prodl. (1:3, 1:0, 2:1 - 1:0)

Hokejisté pražské Slavie porazili v utkání 38. kola extraligy Pardubice 5:4 v prodloužení.

Výsledek:

Slavia Praha - Moeller Pardubice 5:4 v prodl. (1:3, 1:0, 2:1 - 1:0)

Branky a nahrávky: 7. R. Dlouhý (Klepiš), 22. Krátoška (Antoš), 50. R. Dlouhý (P. Kadlec, Staněk), 57. Antoš (J. Novák), 63. J. Novák (P. Kadlec, J. Beránek) - 9. T. Blažek (Mudroch, Lubina), 11. Kolář (Koukal, Průcha), 11. Lubina (Jaroslav Kudrna), 46. P. Sýkora (Janecký, T. Divíšek). Rozhodčí: Homola - Guth, Rittich. Vyloučení: 8:8, navíc T. Divíšek (Pardubice) 10 min. Využití: 1:1. Diváci: 4083.

Sestavy:

Slavia: Hronek (11. Z. Šmíd) - J. Novák, Kolařík, P. Kadlec, D. Pojkar (27. Staněk), Kuntoš, Graňák - D. Hruška, J. Beránek, Sup - Krátoška, P. Martinec, Antoš - Kropáč, Klepiš, Tomica (41. Tomica) - Vondrka, M. Kopecký, R. Dlouhý. Trenéři: Růžička, Weissmann, Kalous.

Pardubice: A. Svoboda - M. Sýkora, Mudroch, Čáslava, Zábranský, Duben, Pácal - Pištek, Mikeska, Podhradský - Jaroslav Kudrna, T. Blažek, Lubina - P. Sýkora, T. Divíšek, Janecký - Kolář, Průcha, Koukal. Trenéři: Říha, Seidl.

ČTK

Hokejisté Karlových Varů s Bartou v brance porazili Kladno

Hokejisté Karlových Varů porazili Kladno 5:2, posunuli se na deváté místo a přiblížili se bodově první osmičce. Právě na osmé Kladno nyní ztrácí Energie čtyři body. Domáci rozhodli třemi góly ve druhé třetině. Na výhře se podílela i nová posila Západočechů, brankář Libor Barta z Plzně.

Obě mužstva začala aktivně a jako první vyzkoušel brankáře ve třetí minutě kladenského Orcta tvrdou střelou Košťál. Ale v 6. minutě vystřelil od modré kladenského obránce Kruliše a překvapil Bartu. Domáci si pak vynutili tlak a ve 14. minutě vyrovnal Bednařík. Převaha Karlových Varů byla chvillemi drtivá, dvě dobré šance měla Alinčova řada, ale převahu pak zbrzdilo právě Alinčovo vyloučení. Viditelný tlak měli domáci i ve druhé třetině. Ve 28. minutě se postaral o vedení Jantovský, který se technicky prodral z rohu kluziště až před brankáře Orcta a otočil stav. Za další tři minuty domáci skóroval Němčický a ve 34. minutě už vedly Karlovy Vary o tři góly, když Alinčova chytrá střela také skončila za Orctovými zády.

Ve 35. minutě se na druhé straně vyznamenal výtečným zákrokem plzeňský brankář při Kyselově nájezdu a o tři minuty později ještě zabránil Barta v oslabení ve skórování Kallovi. V závěrečné třetině se po další pěkné akci Západočechů trefil Netík a posledním slovo měli ve 48. minutě hosté. Jenže Gardoň jen zmírnil porážku svého týmu.

Hlasy trenérů po zápase:

Richard Farda (Karlovy Vary): "Náš výkon byl podobný jako v úterním utkání se Znojmem, ale tentokrát jsme se probudili střelecky a to rozhodlo. S takovým nasazením hrajeme už více zápasů, ale neproměňovali jsme šance. Až dnes jsme v závěru mohli i klidně dýchat. Brankáře Bartu dobře znám a dnes dokázal, že brankářskou jedničkou v extralize ještě může být."

Vladimír Evan (Kladno): "Bylo to jednoznačně zasloužené vítězství domácích, kteří byli daleko pohyblivější a agresivnější. My jsme nepodali takový výkon, abychom mohli pomýšlet na úspěch."

ČTK

Extraliga: Martin potrápil Košice, no nebodoval

V troch súbojoch 39. kola hokejovej ST extraligy bodovali naplno domáce tímy. Trenčín zdolal Nitru, hoci prehrával 0:1, hetrikom sa blysol Hanzal. Košice otočili v závere zápas s Martinom z 2:3 na konečných 4:3. Na Liptove padli všetky góly v poslednej tretine. Zažiaril Plch, Liptáci zdolali aj vďaka dvom gólom v oslabení Poprad 4:1.Zápas Skalica - Zvolen odohrajú v sobotu a súboj Slovan -Žilina sa hrá až 20. 1.



Trenčín by opäť rád angažoval Zlochu

Líder slovenskej hokejovej extraligy Dukla Trenčín by chcel do svojich služieb opäť angažovať útočníka Jána

Zlochu, ktorý spod hradu Matúša Čáka odišiel v lete do ruského Metallurgu Novokuzneck. S 34-ročným hokejistom však ruský klub už nepočíta a Zlocha by sa mal vrátiť na Slovensko.

„Uskutočnili sa prvé rozhovory. Situácia okolo Zlochovej zmluvy s ruským klubom je nejasná,“ povedal pre internetovú stránku hkdukla.sk generálny manažér vojakov Ivan Piovarči. Momentálne nie je jasné, či ruská strana dovoľí Zlochovi odísť do iného klubu. Situácia by sa mala vyjasniť v najbližších dňoch. Okrem Dukly majú o Zlochu záujem aj niektoré kluby ruskej superligy. Útočník so skúsenosťami z reprezentácie odohral v rokoch 1998 až 2003 za Duklu 249 stretnutí s bilanciou 67 gólov a 97 prihrávok.

SITA

extraliga

	Tím	Body
1.	Trenčín	92
2.	Slovan	77
3.	Zvolen	70
4.	Košice	66
5.	Žilina	51
6.	Skalica	46
7.	L. Mikuláš	43
8.	Nitra	39
9.	Martin	33
10.	Poprad	29

Poslední Budějovice smázly mistra

Hokejisté Českých Budějovic ještě nevzdali svoji snahu o odpoutání se z poslední přičky extraligové tabulky. Ačkoliv měli před dnešním zápasem desetibodovou ztrátu na předposlední Plzeň, pustili se do zápasu s úřadujícím mistrem ze Slavie s vervou. Vyplatilo se, Budějovice vyhrály 3:0, nový brankář klubu Andrej Mezin vychytal v extralize první čisté konto.

11.01. 19:28 - 20:24 - **Aktualizováno**

ČESKÉ BUDĚJOVICE - Jihočeši sice začali defenzivně, ale přesto první dvacetiminutovku vyhráli. Bartoš svým typickým způsobem projel po levém křídle a Hronek mu nechal prostor u pravé tyčky. Na druhé straně domácí gólman zlikvidoval pět velkých šancí slávistů. Hned po přestávce využili českobudějovičtí hráči dvojnásobnou přesilovku a dostali se do dvoubrankového vedení.

Pražané byli opticky stále aktivnější, ale hostitelé potrestali jejich další vyloučení a ještě před polovinou utkání vedli tříbrankovým rozdílem. Hosté si sice stále udržovali vyšší střeleckou aktivitu, ale gólman Mezin je přiváděl doslova k zoufalství. Slávisté zjistili, že na něj nemají, domácí zase v klidu hlídali náskok a tak třetí dějství už postrádalo vzruch.

Radek Ěoupal (Budějovice): "Paradoxně nás přibrzdila naše první branka, hosté se poté dostali do tlaku. Využili jsme konečně dvě přesilovky, velkou devizou byl gólman Mezin."

Jiří Kalous (Slavia): "Utkání se mi hodnotí těžce, rozhodující bylo naše naprosté selhání v koncovce."

Tabulka extraligy:

1. Pardubice	39	25	0	4	5	5	134:77	84
2. Zlín	39	19	2	3	3	12	112:97	67
3. Slavia Praha	39	17	4	4	2	12	118:91	65
4. Sparta Praha	39	20	0	3	2	14	114:98	65
5. Znojmo	39	16	5	5	1	12	102:95	64
6. Vítkovice	39	15	3	6	3	12	111:101	60
7. Třinec	39	18	1	1	1	18	110:111	58
8. Kladno	39	14	3	3	2	17	77:100	53
9. Litvínov	39	13	2	7	1	16	99:112	51
10. Karlovy Vary	39	13	1	6	2	17	86:100	49
11. Plzeň	38	12	2	5	1	18	97:108	46
12. Liberec	38	11	2	5	3	17	87:107	45
13. Vsetín	39	11	3	4	1	20	83:92	44
14. Budějovice	39	10	1	2	2	24	78:119	36

EČ, Právo, Sport.cz

V extralize padl rekord

Diváci si ve 38. kole hokejové extraligy přišli na své. Celkem viděli 53 branek, což je nový rekord sezony. Nejhůř odnesli střelecké manévry sparťané, kteří si z Plzně odvezli těžký debakl 3:7.

Navíc trenéři pražského týmu hned dvakrát měnili brankáře. Ani další gólmani však nebudou na včerejší večer vzpomínat v dobrém, střídali hned čtyři.

COTS AND BASSINETTES COMING TO A HOSPITAL WARD NEAR YOU

The Carr Government has been caught out trying to cover-up the closure of another 366 beds in NSW public hospitals over the last year.

Shadow Health Minister Barry O’Farrell said that, for the first time, cots and bassinets were being included in the total number of beds in NSW hospitals.

The 2002/2003 NSW Health Annual Report carries the warning: “The number of beds in General Hospital Units is not comparable with previous years as cots and bassinets were included from 1 July 2002.”

“This is shameless attempt to try and conceal the number of public hospital beds Labor has closed since its election in 1995. “While the public is getting used to Labor’s spin, including cots and bassinets in the official bed figures takes this Government’s deception to a new level.

“At a time when Labor’s policy of bed closures is having a serious impact upon emergency departments, this is an attempt to try and hide the woeful management of the State’s health system.”

“The shocking reality is that, when the one thousand cots and bassinets are taken out of the figures, it is revealed that Labor has closed another 366 beds across NSW in the past year. “It takes the total number of beds closed by Bob Carr to more than 4,750 in nine years.

Mr O’Farrell said the former health minister, Craig Knowles, was in charge when the change was sanctioned.

“This is typical of Craig Knowles approach to health - don’t fix the problem, massage the figures and pretend everything is rosey. It is another reason he shouldn’t be a minister.

“This episode follows a September 2003 Auditor General report that criticized the ‘misleading’, ‘selective’ and ‘inconsistent’ data issued by the Carr Government on hospital waiting lists.

“And this episode confirms the gross politicisation of a major department by this Labor Government.”

Barry O’Farrell Shadow Minister For Health

Wages of sin

January price increase hits smokers and drinkers

By Zuzana Kawaciukova The Prague Post

For whom does the New Year's bell toll? For heavy smokers, drinkers and drivers, it seems.

The tax changes pushed through by the government under its planned reform of public finance have caused a surge in the prices of some products and services. The increased excise tax, which went into effect Jan. 1, will lead to higher prices for cigarettes, petrol and diesel oil, distilled alcohol, telephone calls and Internet connection time. The government says the tax increase will generate an additional 13.5 billion Kc (\$519 million) for the state budget in 2004.

A half-liter of ordinary Czech-made rum will cost approximately 8 Kc more. The price of fuel will increase by 2.20 Kc per liter for diesel and 1.20 Kc per liter for unleaded gasoline. On average, a pack of cigarettes will be at least 4 Kc more expensive.

Also thanks to the reform bill, some goods and services will move from the 5 percent to the 22 percent VAT category. The services of hairdressers, dry cleaners and cobblers will cost more as of May. On the other hand, sweets, coffee and caviar will get less expensive, as the VAT drops from the present 22 percent to 5 percent.

A family of four in which both parents smoke, that uses a car regularly, that occasionally consumes hard alcohol, accesses the Internet at home and uses the service of a hairdresser and dry cleaner will likely face a cost-of-living increase of 8,000 Kc in 2004, according to economists' estimates.

Heading into the new year, many people decided to stockpile. Retailers were hard pressed to keep popular brands of liquor in stock. Prepaid phone cards were a scarce commodity for a time as well.

"People were well informed and started to stockpile ahead of time," said chief economist David Marek of Patria Finance. He does not expect the trend to continue in January, because the customers have satisfied their needs.

Like most large retailers, Hypernova hypermarkets, owned by the Ahold group, saw a late-December run on liquor and cigarettes.

"The sales are great, definitely higher than a year ago," said Ahold spokeswoman Lucie Cavina. She would not give the tax hikes all of the credit for brisk sales, however, as Hypernova simultaneously launched a promotional pricing campaign offering lower prices on multiple purchases of the same item. She said that the chain does not plan any change in strategy due to the increased taxes.

Many shopkeepers who wanted their stockrooms full of liquor at December prices found alcohol producers struggling to meet the demand. In the first half of December, Stock Plzen-Boskov -- producer of two popular liquors, Tuzemsky rum and Fernet -- began a two-shift production schedule and supplied twice as much liquor as during a regular month. Other producers such as Rudolf Jelinek and Becherovka also had their production crews working double shifts.

Fixed-line and mobile-phone operators will be adjusting their prices to reflect the jump in VAT from 5 to 22 percent. Users of prepaid cards also spent a fortune in advance of the Jan. 1 increases. Romana Vitova, a public relations consultant in Prague, says she spent around 500 Kc per month on phone calls and sending text messages. During late December, she purchased six cards of

her usual monthly value. The purchase saved her 360 Kc, Vitova said.

Rather than pay the higher rates, some users of fixed lines are expected to cancel their service with Cesky Telecom.

That possibility is something the company is trying to address by offering new programs. For instance, on weekends in January and February fixed-line customers may phone any other fixed line in the country for 50 hellers per minute.

A pleasant surprise?

Smokers are waiting breathlessly for cigarette producers to announce new prices this month. The country's largest cigarette maker, Philip Morris CR, has appealed to the Finance Ministry to have new tax seals printed. The cost of a pack of Philip Morris-produced cigarettes such as Petra, Sparta, Marlboro, L&M or Start was widely expected to increase by 5 to 7 Kc. The company may absorb some of that cost, however, so smokers would have to cough up just an extra 4 Kc per pack, according to Mlada fronta Dnes.

Danica Sivakova, a Philip Morris CR spokeswoman, declined to comment other than to say the company will produce cigarettes at the present price during January, but will label pack with the new tax stamps in February. As such, shops may actually be offering cigarettes at both the old and new prices for some time.

Unlike cigarettes and liquor, which will be available at original prices until the current stock runs out, the price hike on gasoline took hold immediately. The country's largest gas company, Benzina, upped the price of natural unleaded from 24 to 25.20 Kc per liter. Diesel prices climbed from 20.90 to 23.10 Kc per liter Jan. 2. Benzina reported only a mild increase in sales during the last days of December, said company spokeswoman Lenka Svobodova.

Moreover, the price of gasoline may come down thanks to tight market competition and the weak dollar, said Marek.

Consumer confidence weakened

It seems the VAT hike contributed to declining business and consumer confidence in December. Citizens are more pessimistic now about the future of the domestic economy than a month ago, according to a report by the Czech Statistical Office. Moreover, people expect their overall financial situation to worsen in 2004. Both the tax hikes and EU accession in May are fueling the decline in consumer confidence, according to the report.

On the other hand, citizens continue to spend record amounts on travel. A record 25,000 Czechs, an increase of approximately 25 percent, spent the New Year's holiday on the beaches of Egypt, Thailand or the Canary Islands. According to analyst Jaromir Beranek of tourism tracker Mag Consulting, people continue to travel because trips to these tropical countries have remained cheap and incomes are growing.

-- With wire reports

Boys will be boys

And it's about time the misogynists among them caught hell for it

By Michaela Marksova-Tominova The Prague Post

Czech politicians have never been famous for an obsession with political correctness. If you even try to engage them in a discussion on this theme, you get accused to trying to infect our nice Central European culture with bloody Americanism. Most national leaders have at least learned that one should not publicly express his or her racism (although the same cannot be said of some municipal officials). But when it comes to the status of women in Czech society, changing attitudes seems a hopeless enterprise. For the purpose of understanding the political culture's thoughts on gender issues, the last two months of 2003 were extraordinarily fruitful -- i.e., absurd.

It started in November, after Education Minister Petra Buzkova underwent a breast-reduction operation, explaining that she did so for health reasons. The tabloid Blesk had the great idea of asking male members of Parliament to comment on the "issue."



The results were really remarkable. Michal Kraus of the Social Democrats let his constituents know that because he has big hands he prefers a bigger size. Vlastimil Tlustý, chairman of the Civic Democratic (ODS) delegation, said Buzkova "has lost her two best attractions." His party colleague Petr Bratský sensitively noted, "If I wore a large brick on my chest, I'd cut it off as well. At least she doesn't have to bend forward in front of [Prime Minister Vladimír] Špidla." Observant Communist Deputy Jiri Dolejš said, "I noticed she looks slimmer and thought that a good bra can do wonders."

If one wants to be tolerant, one could say the poor men were blindsided by the journalists and just blurted out something spontaneously, without considering the consequences (although this should not happen to experienced members of Parliament). Even granting this, they had a good opportunity to make up for it the next day, when their statements were published. But only one appeared to be a real man: Bratský, who apologized and said his statements were impertinent and silly and who gave Buzkova a bunch of flowers. All the others remained silent or further confirmed their foolishness, such as Kraus: "If somebody asks me about breasts, I am not only a politician, I am also a man, and I have the right to have an opinion."

If this is how members of the political elite talk, what about the rest of the nation?

This episode did show that there has been some progress in the long and painful process of increasing Czech sensitivity to feminist issues. First, several (male) journalists criticized the statements. Second, Špidla did the same, calling the quoted comments unacceptable, disgusting and sexist and the deputies who made them not men but children.

But even these signs of progress had an odd twist: When Czech Television broadcast a report on the issue on its main evening news, ending with the prime minister's appeal for apologies, Culture Minister (!) Pavel Dostál complained to Czech TV's general manager, saying that a public station had no business covering a tabloid issue. If the minister does not recognize the chauvinism of these statements and that discussion of them absolutely belongs on public television, then something really is rotten in the Czech state.

The absurdity continued in December, this time in the Senate, which was debating a new Labor Code that, among other things, clarified the definition of sexual harassment -- an issue many decision-makers of both sexes have never understood.

The debate was full of the typical clichés: "We are not in the United States," "We have different habits here in Central Europe," "If a man lets a door close in my face, I think he is rude." One wonders at the quality of serious debate in the upper chamber. I'm only sorry there isn't space here to translate more of the senators' comments. In the interest of brevity, let's spotlight ODS Senator Miroslav Kubera. You might remember him for lighting a cigarette during a Senate session to discuss a smoking ban in public places.

"I can't support our paternalistic protection of the desires of unsatisfied feminists who are not threatened by any harassment," Kubera orated. "I can't name them, because I would do something I don't want to do, but you can look at them on the Internet -- those active in this way. They are really not in danger of being approached; they will never be harassed by anybody. ... On the contrary, our nice and beautiful women are to be concerned, but they can defend themselves."

As an active Czech feminist, I am thankful for the brave Senator Kubera, who publicly expressed what many still believe and have believed since the first wave of feminism in the 19th century -- that women's rights advocates have humps and mustaches. The Senate correspondent from the daily Právo brought his and other comments to light, but beyond that the media remained silent -- until the husband of one feminist wrote an open letter (signed by other husbands and friends) to the chairman of the Senate to demand an apology. Then Miloš Cermák of Lidové noviny reacted -- writing that feminism was the last militant ideology, that feminists were fanatics and that they had infected their husbands.

The same Cermák had, a couple of weeks before, criticized the vulgar statements about Buzkova. Apparently there is still a distinction between "normal women" such as Buzkova, who should be defended when they are offended, and "strange ones" such as feminists, whom it is perfectly OK to offend. Considering that MPs were offended by a TV report in which they were compared to termites, I think Czech feminists and their supporters and friends have the right to be offended by being dismissed as sexually unsatisfied and ugly.

But there are reasons to be optimistic. When the now-defunct tabloid Super published pictures of Buzkova (then deputy chairwoman of the Chamber of Deputies) sunbathing topless on a beach in Croatia during a summer 2001 holiday, the only issue debated by journalists was whether she should be topless on a public beach; no one questioned the ethics of media, and her political peers were silent. In November 2003, journalists and a few politicians at least called the offending men on their chauvinism.

Let the new year bring further progress in this field. Maybe the day will come when people who publicly abuse feminists in such a brutish, uncivilized way will be dismissed as what they are -- primitive idiots. -- The writer is director of public relations for the Gender Studies Institute in Prague.